

АНДРЮ КЛАВАН НИТО ДУМА

Превод от английски: Елена Чизмарова, 2003

chitanka.info

На Ричард Фридман

Изключително благодарен съм на следните хора:

На д-р Морийн Емпфийлд и д-р Хауъл Шрейг затова, че щедро ми осигуриха поглед към лечението на психически заболявания, администрацията на психиатрични клиники, използването на антипсихозни лекарства и т.н.

На Тим Шелд, един от най-добрите и най-заетите радиорепортери в Ню Йорк, затова, че ми помогна да проникна в някои от недостъпните места в града.

На д-р Ричард Скофийлд за любезност му да ми осигури безплатен медицински съвет за героите ми.

На съпругата ми Елън за вечното ѝ търпение и редакторска помощ.

ПРОЛОГ

МЪЖЪТ ПО ПРЯКОР СПОРТ

Трудно беше да се намери подходящ апартамент, затова убиха старата дама. Мъжът по прякор Спорт почука на вратата ѝ. Беше облечен в зелен гащеризон, за да прилича на водопроводчик. Максвел стоеше до него, встрани от шпионката. Той също носеше зелен гащеризон, но не приличаше на водопроводчик. Никой не би му отворил вратата си и не би го пустил в дома си.

Спорт обаче имаше приличен вид. Беше млад мъж с гладко кръгло лице. Имаше права кестенява коса, която падаше момчешки по челото му. Освен това имаше блестяща усмивка и дружелюбни и интелигентни кафяви очи.

Възрастната дама се казваше Лусия Синклер. Когато чу Спорт да тропа на вратата, тя извика отвътре:

— Кой е?

Гласът ѝ звучеше като флейта. Глас на богата дама. Спорт не го хареса. Навремето, като дете в Джаксън Хайтс, в събота работеше като доставчик на „Ей & Пи“. Лусия Синклер имаше същия глас като жените, които ти нареждаха да оставиш торбите с продуктите в кухнята. Понякога дори не те поглеждаха, докато ти говореха.

— Водопроводчикът — извика Спорт любезно.

Чу как металното капаче на шпионката изтрака и си сложи най-милата усмивка.

— Рик ни изпрати — добави той. — Госпожа Уелш на долния етаж се оплаква, че по стените на банята ѝ тече вода. Смятаме, че течът е от вашия апартамент.

Шпионката се затвори. Спорт чу как възрастната жена сваля веригата и погледна Максвел, който се хилеше нетърпеливо. Максвел започваше да се възбужда.

Вратата се отвори и Лусия Синклер застана пред тях. Спорт си помисли, че жената не изглежда лошо за дърта гарга. Беше дребна и слаба. Имаше сърцевидно лице, бузите ѝ бяха повехнали, но не

отпуснати и сбръчкани. Късата ѝ сребриста коса беше фризирана на старомодни вълни. Носеше широка фланела и светлосини джинси „Джордах“. Скъпи джинси, също като жените, на които доставяше продукти. Те се навеждаха над чантите си и показваха задниците си.

— Оставете торбите в кухнята — казаха те и дори не го поглеждаха.

„Е, Максвел ще се позабавлява добре с тази“ — помисли Спорт.

Лусия Синклер отстъпи настрана, за да пусне Спорт в апартамента. Усмихна му се и приглади косата си.

— Извинете, че изглеждам толкова ужасно — каза тя. — Занимавах се с цветята.

В дъното на дългата всекидневна се виждаха плъзгащи се стъклени врати, които водеха към малък балкон. На балкона имаше няколко саксии.

— Обичам цветята — продължи да бърбори Лусия Синклер. — Но като ги пресаждаш се цапаш и...

И внезапно млъкна. Спорт се усмихна на това как думите ѝ просто замряха. Жената стоеше срещу него с увиснало чене. Спорт забеляза ужаса в очите ѝ. Тя гледаше Максвел.

Максуел влезе и затвори вратата.

Спорт си припомни първия път, когато беше видял Максвел. Беше в затвора на остров Райкър. Спорт работеше там като надзирател. Беше рано следобед и той си почиваше. Седеше на дървен стол, опрян на стената в стаята на пазачите до общежитие С. Когато въведоха Максвел се ококори, а краката на стола му изтракаха в циментовия под.

— Божичко! — прошепна той. И си помисли: „Това е човек, с когото трябва да си приятел“.

Максуел беше над метър и деветдесет. Раменете му бяха приведени, мускулестите му ръце висяха тежко отстрани. Приличаше на мечка гризли: огромна зловеща фигура, тромави движения, невероятна сила. Главата му стърчеше напред като на мечка или като на първобитен човек. Огромният гръден кош разпъваше затворническата униформа. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се нахвърли върху някого.

Но лицето му... То веднага прикова вниманието на Спорт. Беше дребно и ъгловато, кичури руса коса падаха по челото му. Широк, сплескан нос като на негър, дебели устни и хлътнали очи. Кафяви очи, хлътнали толкова дълбоко, че гледаха тъжно от сенките, сякаш бяха заклещени там.

„Господи — помисли си Спорт, — това въобще не е човешко лице.“ Но не приличаше и на животинско. Беше по-скоро бебешко лице, прикачено към тялото на огромна мечка. Цялата тази невероятна сила и лицето на уплашено бебе върху нея.

Максуел беше изплашен. Спорт веднага го забеляза. Страхуваше се от затвора. Устните му бяха увиснали, сякаш щеше да заплаче. Очите му се местеха нервно из широкото помещение, пълно с легла, шкафчетата и мъже. Най-вече чернокожи мъже, които го гледаха с враждебни, преценяващи погледи.

Оказа се, че това е първото му влизане в затвора. Тъкмо беше получил половин година за екхибиционизъм на детска площадка. Присъдата беше толкова лека, защото адвокатът му се беше спазарил с обвинението.

Още от пръв поглед Спорт забеляза, че у този човек има нещо.

Лусия Синклер стоеше, гледаше Максуел и не можеше да проговори. По очите ѝ си личеше колко бързо е осъзнала, че е допуснала грешка. Спорт почти чуваше мислите ѝ: „Ех, ако не бях отворила вратата...“.

„Прекалено късно е вече, кучко“ — помисли Спорт.

После отново се усмихна любезно.

— А сега да видим банята ви, госпожо.

Лусия Синклер се поколеба — опитваше се да измисли как да се измъкне. Отпуснатата кожа около устните ѝ потръпна.

— Да, разбира се — най-последно каза тя. — Само момент...

Опита се да заобиколи Максуел и посегна към дръжката.

Максуел я хвана за китката.

— Пуснете ме... — започна тя.

Устата ѝ се изкриви от болка. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Максуел стискаше ръката ѝ здраво. После бавно я изви и отдалечи жената от вратата. На устните му заигра странна замечтана усмивка.

Лусия Синклер едва успя да прошепне:

— Моля ви...

Максуел я пусна. Тя залитна и падна на пода. Сви се до стената. Не направи опит да стане. Просто си седеше уплашено. Спорт хареса това. Вече не беше такава важна кучка. Разтриваше почервенялата кожа на китката, трепереше и гледаше Максвел. Той стоеше над нея и дишаше тежко. Огромните му рамене се надигаха и спадаха.

Спорт заговори тихо:

— А сега бъдете така любезна да му покажете банята, госпожо.

Старата жена се обърна към Спорт. Очите ѝ го гледаха ужасено.

— Моля ви — повтори тя.

Мелодичността беше изчезнала от гласа ѝ. Сега се чуваше само дрезгавият треперещ глас на старица.

— Моля ви, можете да вземете всичко, което искате.

— Макс — каза Спорт.

Макс я сграбчи под мишницата с огромната си ръка и Лусия Синклер извика от болка. Опита се да стане бързо, за да му попречи да изтръгне ръката ѝ от ставата. Продължаваше да гледа Спорт умолително. Явно знаеше, че няма смисъл да се моли на Максвел.

— Моля ви — повтори тя. — Недейте. Не му позволявайте да...

Спорт вдигна ръка и заговори меко и успокояващо.

— Той няма да ви направи нищо лошо, госпожо. Просто влезте в банята с него.

— Моля ви... — каза тя за пореден път.

Вече плачеше. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Устните ѝ трепереха. Лицето ѝ бе посивяло.

Максуел я повлече по късия коридор към банята. Тя продължи да вика:

— Моля ви! Дори няма да се обадя в полицията.

Макс отвори вратата на банята и грубо бутна старицата вътре. После влезе след нея.

Спорт я чу да изскимтява още веднъж.

— Моля ви!

После жената извика гърлено:

— О, господи!

Вратата на банята се затвори.

Разбира се, вече бездруго нямаше начин да спре Максвел. Не и след като на лицето му се появи познатата замечтана усмивка. Точно това беше проблемът на Максвел: той обичаше да го прави, възбуждаше се. Както когато очистиха Изрода. Максвел получи ерекция, истинска ерекция от това, че преряза гърлото му. Изрода се мяташе по пода, риташе и хриптеше. Стискаше гърлото си, а кръвта бликаше между пръстите му. Максвел стоеше над него с блеснали очи и отворена уста, от която се стичаха лиги, а надървеният му член опъваше панталона му като палатка. Спорт беше сигурен, че Максвел би си фраснал един бързак на момента. Би се изпразнил с кеф върху човека, който се гърчеше под него. Но Спорт го сграбчи за рамото и изкрещя:

— Да тръгваме! Трябва да изчезваме!

Максвел кимна послушно и прокара ръка през русата си коса.

Но все пак се замота още — да изчака Изрода да умре.

Докато Макс беше в банята със старата дама, Спорт се разходи из жилището. Апартаментът на Лусия Синклер наистина беше страхотен. Адски изискан и тузарски. Нямаше много директно слънце, но през стъклените врати на балкона нахлуваше предостатъчно дневна светлина. Великолепни медночервени килими на паркета. Елегантна стъклена маса със сребърни свещници върху нея. Тежки дървени столове с извити облегалки и крака, тапицирани с гоблени с плодове и лози. Библиотека, пълна с тежки книги. Бюфети от истински палисандър със скъпи дреболии зад стъклените вратички: сребърни чаши, калаени кани, статуетки от слонова кост, снимки в сребърни рамки, които показваха усмихната двойка, къща в предградията, малко русо момиченце и весело момченце.

Застана пред шкафа и огледа дреболиите зад стъклото — наведе се към него с ръце зад гърба си. Истинска класа. Адски тузарско.

Като дете беше искал да стане певец. Но не от онези педали рокаджии, а истински певец в нощен клуб. Нещо като Хулио Иглесиас или Том Джоунс, или дори Синатра. Мечтаеше да носи смокинг и да пее балади. Да държи микрофона в едната си ръка и да протяга другата към публиката. А жените да въздишат и да пицят възбудено. Цигарен

дим да се стеле над него. Тогава си беше представял, че ще живее в жилище като това тук. Всъщност си беше представял къща някъде в Холивуд. Но наистина изискана, като тази тук — със старинни мебели, на които хората щяха да се възхищават.

Спря пред библиотеката и се наведе към екземпляр на „Малката Дорит“, подвързан с красива кафява кожа. После се изправи с въздишка.

За съжаление, мечтата му да носи смокинг и да стои в нощен клуб с микрофон в ръка не се осъществи. А единствената жена, която крещеше по него, бе майка му. Спомняше си много добре, даже понякога едва ли не усещаше как широкото ѝ лице се навежда към него. Горещият дъх на бира обливаше лицето му.

— Пърдя по-добре, отколкото ти пееш — му обясняваше тя с глас, който звучеше като вой на котка, пусната в машина за боклук, а после и озвучаваше обяснението си. — Чу ли? Това е твоето пеене. Ето така пееш. — Тя пак пърдеше и викаше: — Аз пея! Чуйте ме, хора! Пея със задника си.

Силната миризма на бира отново се понесе към него.

Някакъв звук от банята привлече вниманието на Спорт и той погледна към коридора. Не беше сигурен какво точно е чул. Глух удар като от падане на нещо тежко. Или пък силен стон. Спомни си нещо, което Максвел му бе доверил, когато се опознаха на остров Райкър. Една нощ, докато си шепнеха в банята, Максвел свенливо му бе признал, че обича да реже езиците на котки, а после да чупи краката им и да ги слуша как вият.

Спорт поклати глава и се усмихна. Този Максвел! Голям образ!

Тръгна към стъклените врати на балкона. Застана до тях и погледна навън. Залюля се на пети, стиснал ръце зад гърба си.

Балконът беше много малък. Всъщност само триъгълно парче бетон. Няколкото саксии, по които бе работила старата дама, заемаха повечето пространство. От мястото си Спорт виждаше двора пет етажа по-надолу. Той се състоеше от дълга и тясна ивица трева и няколко добре подрязани храста. Тук-там имаше дървени пейки. Застлана с големи плочи пътека водеше към малко правоъгълно езерце с рибки. Едната ограда на дворчето бе всъщност задната част на църква.

Стената от кафяв камък и прозорците с красиви стъклописи бяха точно зад езерцето.

Спорт вдигна очи от двора и погледна отсрещната кооперация. Апартаментът на Лусия Синклер се намираше в задната част на сградата на Източна Тридесет и пета улица. Кооперацията от другата страна на дворчето се намираше на Тридесет и шеста. Беше близо, на не повече от двайсет метра. Е, това беше съвсем достатъчно.

Точно тогава зад него се чу леко звънтене. Различните дреболийки се люлееха по рафтовете. Очевидно Максвел се бе заловил сериозно за работа. Спорт се обърна, отново огледа апартамента и си помисли, че Макс се труди усърдно да му осигури наема на апартамента.

Това беше номер, който Спорт бе научил от един търговец на наркотици на остров Райкър. Мошеник от висока класа, истински тузар, казваше се Майки Раскин. Майки беше научил Спорт на финото изкуство на бързо издирване на апартаменти под наем. Първо четеш некролозите по вестниците. Намираш си някой умрял дъртак, за предпочитане без роднини. После отиваш при хазаина или управителя на сградата и му подаваш плик, натъпкан с наема за една година. Казваш му, че се нуждаеш от апартамента за месец, най-много два, но няма да си търсиш остатъка от парите. Според Майки единственият риск бе да попаднеш на честен хазаин. С други думи, всичко беше идеално.

Спорт бе съгласен, че това е добър метод. Но трябваше да поработи над проблема с некролозите. Той не се нуждаеше от кой да е апартамент, а от този или някой друг точно до него. Следователно не можеше да чака некролог, а той самият трябваше да стане причината за такъв. След ден-два, когато некрологът се появеше във вестника, щеше да дойде отново в сградата и да помоли да говори с управителя. Щеше да му каже, че е прочел некролога на старата дама и иска да наеме апартамента за един месец, след като полицията приключи работата си по него. Отначало управителят можеше да се отврати или да се изпълни с подозрения. Но после Спорт щеше да сложи плика в ръката му. И когато управителят погледнеше и видеше колко е дебел пликът, щеше да спре да се прави на отвратен и подозрителен. А след като полицията привършеше работата си — след една-две седмици, апартаментът щеше да е негов.

Чу отварянето на вратата на банята, после тежки, тромави стъпки. Максвел се появи във всекидневната.

Гърдите на огромния мъж се надигаха и спускаха енергично. Главата му се клатеше. Усмивката беше изчезнала от дебелия му устни и очите му бяха замъглени и разсеяни. Гигантските му ръце висяха тежко настрани. Дебелия му пръсти бяха потъмнели от кръв. По гащеризона му също имаше тъмни петна. Максвел сведе глава към пода и се вторачи в паркета.

— Всичко наред ли е? — попита Спорт.

Максуел кротко кимна и тихо промълви:

— Наред е.

Преди да излязат, Спорт хвърли още един поглед през балкона и кимна. Наистина беше идеално. С добър бинокъл щеше да може да гледа право в прозореца на отсрещната кооперация.

Точно в прозореца на доктор Нейтън Конрад.

ПЪРВА ЧАСТ

ПСИХИАТЪРЪТ НА ПРОКЪЛНАТИТЕ

Доктор Нейтън Конрад седеше сам. Ръцете му бяха облежани на подлакътниците на коженото кресло. Главата му бе отпусната назад. Гледаше вторачено гипсовите корнизи и си мислеше: „Мамка му!“.

Започваше да го боли глава. Червени петна проблясваха пред увреденото му дясно око. Стомахът му беше натежал. Нямахше съмнение — последният сеанс бе ужасно потискащ.

Отново беше Тимоти. Тимоти Ларкин. Двадесет и седем годишен. Талантлив хореограф с обещаваща кариера. Вече беше работил като асистент в две продукции на Бродуей. А преди година бе получил работа като главен хореограф на летните представления на открито на Световния търговски център. Месеца след това бе открил, че е заразен със СПИН.

През първите шест месеца Конрад бе наблюдавал как младият мъж си отива. Слабата мускулиста фигура на танцьора бе станала мършава и крехка. Изваяното лице се бе отпуснало и изпило. Бяха го облъчвали заради няколко вида рак и гъстата му черна коса бе опадала.

Конрад разтри окото си, за да прогони червените петна. Въздъхна и се надигна от стола. След прекарания в седене час увреденият му десен крак бе изтръпнал. Той закуцука през малкия кабинет към масичката до вратата на банята, на която стоеше кафеварката му „Господин Кафе“. Любимият му Сър Кафе. Свети Кафе.

Чашата му стоеше до кафеварката. Беше черна, с бели букви: „Животът е гаден, а после умираш“. Той взе каната и наля останалото кафе в чашата си. Остави каната, отпи и въздъхна:

— Аах!

Кафето имаше вкус на тиня. Конрад поклати глава и отнесе чашата до стола. Това беше третото му кафе от сутринта.

Направо не можеше да повярва, че още е девет и петнадесет.

Конрад беше поел Тимоти по молба на Съюза на гейовете и лесбийките. Интернистът на Съюза, жена, казваше се Рейчъл Морис, се бе свързала с него.

— Знаете, че вече не мога да си позволя да работя с вас — й каза Конрад.

— Но ти сам се включи в списъка, Нейтън — напомни му тя.

— Да, но вие не ми казахте, че останалата част от страницата е празна.

Тя се засмя.

— Какво мога да ти кажа? Ти си създаде страхотна репутация сред най-отчаяните служби за подкрепа в града.

— Така ли? И каква е репутацията ми? Ужасно съм любопитен.

— Наричат те Психиатъра на прокълнатите.

Конрад държеше телефона с едната си ръка и бе подпрял глава на другата.

— Поласкан съм, Рейчъл. Трогнат съм. Но сега съм лъскав психиатър от Уест Сайд. Трябва да издържам жена, дете и мерcedes.

— Нейтън, това не е вярно.

— Е, имам жена и дете. А щях да имам и мерcedes, ако ме бяхте оставили на мира.

— Жена ти може да се издържа сама.

— Така ли? А може ли да ми купи мерcedes?

— Нейтън! — извика Рейчъл. — Той няма пари. Осигуровката му не покрива психоанализата. Има склонност към самоубийство и няма къде другаде да отиде. Той се нуждае от теб.

Конрад се замисли за момент, после изви отчаяно.

Кабинетът на Конрад се намирал в овехтяла готическа сграда на Сентръл Парк Уест между Осемдесет и втора и Осемдесет и трета улица. Помещаваше се в задната част на партера. Единственият му прозорец гледаше към потискащата вентилационна шахта, която неговата сграда споделяше с вехтата готическа кооперация на ъгъла на Осемдесет и трета улица. Прозорецът бе закрит с дървени щори, през които не проникваше дневна светлина. Човек трудно можеше да забележи, че там въобще има прозорец. Кабинетът му винаги изглеждаше някак си гол и неестествен.

Беше разделен на чакалня и стая за консултации. И двете бяха малки. В чакалнята имаше място само за един-два рафта с книги, два-три стола и малка ъглова масичка, на която лежаха екземпляри от „Ню Йорк Таймс“ и „Психологията днес“, предназначени за пациентите. Самият Конрад никога не ги четеше.

Стаята за консултации беше малко по-голяма, но пък претъпкана. На северната стена се намираше прозорецът, а на южната — банята. Всеки друг сантиметър бе зает от рафтове, отрупани с овехтели книги като „Сексуалността и детето“, „Психофармакология“ и „Пълните събрани съчинения на Зигмунд Фройд“ в няколко тома. В единия ъгъл стоеше старомодно бюро, чийто капак бе вдигнат, а плотът му бе отрупан с вестници и списания. Някъде под всички тези неща се криеха телефонът и телефонният секретар. На крайчеца на бюрото туристически будилник едва пазеше равновесие.

Накрая идваха и основните мебели: коженото кресло на Конрад, канапето за анализирани пациенти и голямото жълто кресло за подложените на терапия.

Днес, когато седна в това кресло, Тимоти заприлича на джудже. Слабите му ръце лежаха отпуснати на подлакътниците и леко трепереха. Главата му се клатеше, сякаш вратът не можеше да я поддържа. Бейзболната шапка на „Метс“ стоеше накриво на главата му, вероятно за да прикрива оплешивяването.

Загледан в него, Конрад се помъчи да се издигне над облака от съжаление към младия човек. Наложил безстрастна маска на тъжното си отпуснато лице. Задиша бавно и изчака мозъкът му да се настрои да възприема. Никакво съдене, никакви тълкувания. Просто трябваше да слуша внимателно и да дава мнение.

— Нали разбирате — меко започна Тимоти, — чувството за вина е по-лошо от страха. Имам предвид, да, наистина се чувствам ужасно, но всъщност не се плаша много от смъртта.

Конрад слушаше мълчаливо. Тимоти му говореше по този начин от седмици: за вината и срама, които тегнеха над него тежко като смъртта. Той вече знаеше причините за това. И сега се опитваше да размени това познание за поглед в душата на младежа.

Тимоти изнурено повдигна глава и се вторачи в Конрад с хлътналите си черни очи.

— Мразя усещането, че... Господ ме наказва, че СПИН е някаква божествена присъда. Наказание за греховете ми.

Конрад се размърда в креслото.

— И кои са тези грехове, Тим? — меко попита той.

— О, нали знаете — болезнено въздъхна младежът. — Все същите стари грехове. Животът ми. Сексуалните ми предпочитания.

После добави с усилие:

— Имам предвид, нали точно това е наказанието за секса с мъже?...

— Така ли? — попита Конрад.

Очите на младия мъж се напълниха със сълзи и той ги повдигна към тавана.

— Струва ми се, че някъде дълбоко в мен се крие свещеник фундаменталист. Като в онзи филм на Уди Алън: в съзнанието ми живее някакъв свещеник, размахва пръст в лицето ми и казва: „Виждаш ли? Не можеш да заблудиш Господ, Тимоти. Това е наказанието ти, задето вършиш мръсотии с други момчета“.

Конрад се усмихна колкото можеше по-очарователно.

— Не ми се ще да прозвуча като психиатър — каза той, — но този свещеник прилича на баща ти, нали?

Тимоти се засмя и кимна.

— Да, според мен той наистина щеше да мисли така. Баща ми. Ако бях говорил с него. Е, надали щеше да го изрече, но щеше да вярва, че съм наказан, защото съм гей.

— Интересно от теологична гледна точка — отбеляза Конрад. — Ако СПИН е наказание за хомосексуалността, за какво е наказание детската левкемия? За това, че не си давал играчките си на другарчето си?

Тимоти отново се засмя.

— Дъждът вали и върху праведните, и върху грешниците — меко каза Конрад.

— О, страхотно — изстена Тимоти и облегна глава назад. — Кой го е казал? Зигмунд Фройд?

— Вероятно. Някой от нас — умните еврейски момчета.

Още няколко мига Тимоти седя по този начин — отпуснал в креслото слабото си тяло и отметнал глава. По лицето му се застичаха сълзи. Капеха по облегалката на креслото и мокреха жълтата тапицерия.

Конрад погледна часовника на бюрото си. Девет и тринадесет. „Слава богу — помисли си той, — почти свършихме.“ За момент усети как съжалението отново се надига в душата му. Едва можеше да изтърпи това.

После отново насочи очи към пациента си. Тимоти седеше неподвижен, отметнал глава и облян в сълзи. „Побързай, Тимбо, убиваш ме“ — помисли си Конрад.

Най-после хореографът погледна психиатъра. Сълзите вече ги нямаше. Устните му бяха стиснати. Конрад забеляза как очите на младежа започват да гледат по-твърдо.

— Радвам се, че обичах хората, които обичах — каза Тимоти. — Не искам да умра засрамен. Радостен съм.

После устните му затрепериха и той отново заплака.

Конрад се наведе към него и заговори нежно:

— Времето ни свърши. Трябва да спрем.

Конрад се облегна в креслото и отпи от кафето. Ако имаше повече време да поработи с Тим, той щеше да се справи с чувството за вина и заболяването си. Щеше да се почувства освежен по някакъв загадъчен начин, и успокоен.

А после щеше да умре — бавно, болезнено, ужасно. Съвсем сам.

Мамка му! Конрад поклати глава. Страхотно отношение. А беше едва девет и двадесет сутринта. Не можеше да си позволи да се чувства потиснат отсега. Трябваше да се справи с Джун Фефърман — сладка и много нещастна жена, чийто съпруг пилот бе загинал миналата година при катастрофа, докато шофирал от летището към дома си. А след нея беше Дик Уайът, жизнен четиридесет и пет годишен директор на компания, който една сутрин се подхлъзнал на стъпалата на дома си и се парализирал от врата надолу. Накрая, вероятно най-тежкият случай от всички, бе Каръл Хайнс, загубила петгодишния си син, заболял от тумор на мозъка. Дъщерята на Конрад,

Джесика, беше също на пет години. Беше му ужасно неприятно да работи с Каръл Хайнс.

Затвори очи. После издаде странен звук — нещо между въздишка и стон. Психиатърът на прокълнатите. Господи, къде бяха всички онези богати невротичи от Уест Сайд, за които бе слушал толкова много? Най-доброто, което можеше да направи за своите пациенти, бе да ги освободи от заблудите им, за да могат да се изправят срещу кошмарите си.

Чу как външната врата се отваря със скърцане. Отвори очи и погледна малкия часовник. Девет и двадесет и пет. Госпожа Фефърман и мъртвият ѝ съпруг бяха пристигнали пет минути по-рано. Пет минути. Все още имаше време да се отпусне малко преди началото на сеанса.

Стисна чашата и я вдигна към устните си. Вдъхна аромата на кафето.

Телефонът извънтя. Оставеният върху него лист се плъзна и падна на пода. Телефонът звънеше силно и пронизително.

— Хм... как точно да ти го кажа? — тихо промърмори Конрад.
— Разкарай се.

Телефонът звънна отново.

Конрад изруга, остави чашата върху реферата си за реакцията на децата към скръбта, после вдигна слушалката.

— Доктор Конрад.

— Здравсти, Нейт. Джери Сакс се обажда.

Конрад се намръщи. Петте му минути отидоха на кино.

— Здравсти, Джери — отвърна той колкото се може по-жизнерадостно. — Как си?

— Е, нали знаеш. Не трупам огромните пачки на хората от Сентръл Парк Уест, но се справям. А ти как си?

— Добре, благодаря — отвърна Конрад.

— Слушай, Нейт — заговори Сакс енергично. — Имам един случай, който е точно като за теб.

Нейт поклати глава. Представи си Джери Сакс седнал зад огромното си бюро в общинска психиатрична клиника „Импелитери“. Облегнат на стола, качил крака на бюрото, едната му ръка положена върху огромното му шкембе. Гигантската му яйцевидна глава отметната назад, така че тъмните му очила проблясват на светлината

на лампата. И голямата табелка от оникс пред него: „Доктор Джералд Сакс, директор“. Табелката бе дълга поне половин метър.

След това си помисли, че Джери всъщност си я е заслужил. Назначаването му за директор беше резултат на десетгодишно усърдно подмазване на президента на Куинс, Ралф Джулиана. Конрад бе виждал Джулиана по телевизията: набит простак в скъп костюм и евтина пура в устата. Сигурно никак не беше приятно да му се подмазваш. Сакс бе прекарал десет години, смеейки се на тъпите шеги на този кретен. Беше присъствал на приемите му. Беше му осигурявал „уважаван психиатър“, с когото да впечатли приятелите си. Да не споменаваме, че беше свидетелствал на няколко дела, от които Джулиана се интересуваше. И накрая бе успял да получи назначение като директор на „Импелитери“. Горд господар на зелените му стени, спартански обзаведените общежития и мрачните стаи. Безстрашен лидер на персонала от отхвърлени отвсякъде другаде лекари, полуграмотни терапевти и проклетите като питбули сестри с намръщени физиономии. Крал Питон в змийското гнездо на града.

Но Конрад му беше длъжник. Бяха се запознали преди петнадесет години, когато и двамата бяха стажанти в Медицинския център на университета в Ню Йорк. Конрад още тогава не харесваше Сакс. Но преди пет години Конрад лекуваше един страдащ от маниакална депресия тийнейджър, Били Хуарес. Били беше много беден и започваше да проявява склонност към насилие. Вече беше набил един учител, който го попитал защо бяга от часовете. Бе започнал да приказва, че ще си купи пистолет. Били се нуждаеше от болнично лечение и лекарства, но нямаше пари за тях. Конрад се страхуваше, че момчето е обречено да попадне в някой безплатен обществен ад. После правителството субсидира експериментална програма, която премести някои от пациентите на „Импелитери“ в приятен частен санаториум близо до Харисън. Програмата също така осигуряваше безплатен достъп до литий. Конрад се обади на Джери Сакс и му напомни за познанството им. Помоли го да настани Били Хуарес и Сакс изпълни молбата му.

И така му стана длъжник. Затова сега каза:

— Нещо за мен, а? — В гласа му не прозвуча никакъв ентузиазъм, но той продължи: — Е, ще ми е интересно да чуя за това, Джери. В момента съм доста зает, но...

— Хайде, Нейт! — прекъсна го Сакс с небрежния приятелски тон, който Конрад ненавиждаше. — Не можеш само да си седиш в Сентръл Парк Уест и да лекуваш разни тузари, които са се отегчили от броенето на парите си. Макар да предполагам, че вие, частните доктори, знаете лек и за това.

„Да, както вие, политическите подлизурковци, знаете как да излекувате някого от достойнството му“ — помисли си Конрад, но не го каза. След малко Джери спря да се хили на собствената си шега и продължи:

— Сериозно, Нейтън, това е нещо вълнуващо. 330–20.

— Криминална процедура?

— Да. Случаят беше по вестниците и къде ли не.

— По вестниците, така ли?

— Да, разбира се. Преди три седмици. Случаят на Елизабет Бъроуз. Не ми казвай, че си прекалено голям тузар, за да четеш таблоидите.

— Ами...

— Е, съдът ни я изпрати за тридесет дни. Трябва да преценим дали е в състояние да се яви на дело. Тя е на осемнадесет. Диагнозата ѝ е параноична шизофрения. Има халюцинации и история на насилие.

— Изглежда е наркоманка.

— Не открихме никакви следи от дрога.

— Но е склонна към насилие, нали?

— Уха! — Сакс даже подсвирна. — Слушай. Започнах да я разпитвам. Всичко вървеше добре, дори повече от добре. Тя ме харесва и не спира да говори. После изведнъж — бум! Раздразва се. Направо откача, човече. Хвърля се върху мен. Едва не ме удушва, докато ми се притекат на помощ и я удържат. А е дребна, Нейт. Имам предвид, направо няма да повярваш на силата ѝ. Бяха нужни четирима санитарии, за да я удържим. И още двама, за да я вържем. Когато я изведохме навън, едната стокилограмова санитарка си беше изкарала акъла от страх. Накрая, след като ѝ инжектирахме лекарство, достатъчно да упои слон, я вкарахме в единична стая, за да не нарани някого. И знаеш ли какво стана? Изпадна в кататония. Никакво движение, никакъв говор. Само седи и гледа вторачено.

Конрад изсумтя.

— Страхотно, Джери. Ще дотичам веднага на помощ с моя супервълшебен унищожител на лудост. Какво искаш да направя, по дяволите?

— Нищо. Не се опитваме да я излекуваме, разбираш ли? Трябва ни някой, който да я накара да говори. Да определи дали може да се яви на делото.

— Тогава я дайте на някой от вашите съдебни експерти. Нали точно това им е работата. Слушай, след минута ще влезе пациентката ми. Не може ли...

— О, кажи ѝ да почака малко — прекъсна го Сакс. — Говоря сериозно. Ти участваше в онова проучване на „Кълъмбия Прес“ преди три години, нали? Кататоници. Същите случаи. Свърши страхотна работа. Имам предвид, дори в „Сайънс Таймс“ писаха за теб, Нейтън. Имаш жестока репутация.

Последва кратка пауза. Конрад седеше и мълчаливо клатеше глава.

После Сакс каза:

— Случаят е страхотен, Нейт. Защо, по дяволите, мислиш, че се залових с него? Шефовете ме наблюдават внимателно. Пресата също. А ти си известният психиатър, който може да им направи впечатление.

Нейтън отново не отговори и Сакс добави:

— Моля те за услуга, Нейт. Наистина.

Конрад отново погледна часовника. Госпожа Фефърман сигурно ставаше неспокойна. Той прокара ръка през косата си.

— Какво... за какво е била арестувана? — най-после попита той. Сакс се засмя с облекчение и триумф.

— Ама ти наистина не четеш вестници! Случаят Бъроуз. Елизабет Бъроуз! Убила е човек, Нейт. Прерязала му гърлото. Накълцала го на парчета.

АГАТА

Конрад беше дребен, нисък и слаб, с отпуснати рамене. Имаше закръглено меланхолично лице, дълбоки меки кафяви очи и дебели устни, извити надолу, които го караха да изглежда замислен и мрачен. Няколко кичура все още се виеха около темето му, но повечето му коса бе опадала. Беше на четиридесет години.

Чувстваше тези години. Всяка от тях. С изключение на едночасовата разходка сутрин не спортуваше. Чувстваше се изморен. След цял живот ядене, без да качи и грам, сега започваше да пуска шкембе. И понякога, е, доста често, всъщност почти всеки ден, задрямваше в креслото, след като изядеше киселото мляко и ядките, които жена му му приготвяше за вечеря.

В дни като този положението беше особено лошо. Започна с Тимоти и седя почти неподвижно в креслото си от осем сутринта до седем и половина вечерта. Цял ден беше слушал пациенти само с няколко кратки почивки помежду им. И това му се отразяваше.

След като обядва, изпи два аспирина. Те спряха треперенето на окото му и облекчиха главоболието. Но десният крак го болеше и когато вечерта напусна сградата, куцаше.

Застана до бордюра и зачака такси. Колите се движеха бързо. Зелените светлини на светофарите блестяха ярко по широкия булевард в прохладната октомврийска вечер. В парка отгатък улицата клоните на тополите се люлееха на фона на тъмното небе. Листата им танцуваха във въздуха и падаха на тротоара. Конрад ги загледа.

Наистина го болеше много, коляното му пулсираше. Трябваше да не забравя да стои повече прав през деня, да се разхожда и да го раздвижва.

Агата бе виновна за болките в коляното му. Тя го беше направила инвалид.

Но тази мисъл го накара да се усмихне. Гледаше как листата падат по земята.

Запозна се с Агата, когато беше на седемнадесет. Това беше първият път, когато отведеха майка му. Мама тъкмо излизаше от „Гранд Юниън“ с торба с покупки и се спъна в нещо или пък просто колабира. Изпусна торбата и червените домати, жълтите лимони и сребърните консерви с риба тон се разпиляха по улицата и заблестяха на слънцето. Една жена и касиерът от железарията се втурнаха към майка му, за да ѝ помогнат. Но мама не стана — лежеше там и трепереше. Устата ѝ бе отворена и от нея капеше кръв. Тя гледаше вторачено кафявата хартиена торба на тротоара и кутията с яйца. Гледаше счупените черупки и жълтъците върху кафявата хартия. А после започна да пищи.

Жената се опита да я успокои. Касиерът се опита да я изправи. Но мама се мятеше, пищеше и стенеше. Когато погледна в торбата, видя кутия с очи. И тези очи се бяха разцепили пред нея. От тях бе потекла алена кръв, последвана от черни паяци, които изпълзяха от зениците. Мама не спираше да пищи. Не беше свикнала с такива неща. През последните дванадесет години пиеше ужасно много, но за първи път получаваше делириум тременс.

Седемнадесетгодишният Нейтън стигна до болницата първи. Тъкмо се бе прибрал от училище, когато му се обадиха, и дори нямаше време да си свали палтото. Скочи в стария шевролет, за който бе работил цяло лято, и даде газ към болницата. Седна до леглото на майка си и я заслуша как плаче от ужас и унижение. Седеше и галеше косата и посивялото ѝ лице. Слабото, изискано навремето лице с елегантен патрициански нос. Мама много се гордеше с носа си. Не беше еврейски нос. „Баща ми никога не искаше да живеем сред евреите“ — гордо казваше тя и повдигаше брадичката си, за да покаже лебедовата си шия и слабото си тяло.

Нейтън държеше ръката ѝ. Кожата ѝ бе толкова бледа, че той виждаше тъмната игла на системата във вената ѝ. Мама не спираше да плаче.

„Добрият Нейтън. На него винаги може да се разчита.“ Така казваше баща му. Баща му, който не се появи още цял час. Нейтън подозираше, че баща му нарочно се бави в службата. Той беше зает човек, зъболекар, но все пак... Татко обичаше Нейтън да почисти, преди той да се появи на сцената. А после, когато най-после дойдеше, се смееше и потупваше сина си по рамото. „Виждаш ли, не е чак

толкова страшно — така казваше. Бледото му кръгло лице се усмихваше, а очите зад огромните очила проблясваха. — Не е голяма работа, нали?“

Нейтън преглъщаше тежко и казваше: „Да, татко“. Баща му се ухилваше пак, а после се извърщаше нещастно настрани.

След около час татко най-после пристигна. Нейтън го остави при мама и отиде в кафенето на болницата. Седна на една маса в ъгъла и се замисли над грозната кафява чаша от автомата. След десетина минути вдигна глава и видя Агата.

Тя беше доброволка в болницата. Роклята ѝ на бели и розови райета беше кошмарна, а на всичкото отгоре Агата имаше едно от най-жизнерадостните лица, които Нейтън бе виждал. Кръгли бузи, които се зачервяваха, когато се засмееше, и яркосини очи, проблясващи весело. Рижавата ѝ коса бе вързана на опашка под бяло-розовата касинка, но Нейтън забеляза колко е гъста. Представи си я как се разпилява около лицето ѝ, подчертана от тена ѝ, който бе бяло-розов като дрехите ѝ.

Нейтън беше срамежливо хлапе. Имаше само един приятел — Кит, верният му другар от началното училище. Никога не беше имал гадже. Беше се срещал няколко пъти с Хелън Стърн, но тя прекрати връзката, когато Нейтън стана „прекалено настойчив“. Като цяло, той смяташе противоположния пол за доста глупав и абсолютно ненадежден.

Никога не беше виждал Агата и не знаеше защо го гледа. Стана му неудобно от усмивката ѝ и от яркия блясък на очите ѝ. Едва не погледна през рамо, за да се увери, че не гледа някой друг.

Но Агата — това беше името на табелката на гърдите ѝ, която той не смееше да погледне, тъй като се страхуваше, че очите му ще залепнат за издутата ѝ блуза, му заговори направо.

— Нали знаеш, че не можеш да я спасиш — каза тя. — Никой не очаква от теб да я спасиш.

Думите ѝ бяха толкова верни, че той се почувства задължен да ги отрече. Загледа се в чашата с кафе и промърмори:

— Не се опитвам да спася никого.

За негова изненада, Агата го докосна по ръката. Пръстите ѝ бяха хладни и меки.

— Опитваш се да спасиш всекиго — меко възрази тя. — Виждала съм те. И аз съм от училище „Норт“. Единадесети клас. Чух

те как спореше с господин Джилиън за онова хлапе в коридора.

— О, Джилиън е кретен — промърмори Нейтън. — Накара хлапето да се разплаче.

— Можеше да те изключат. Видях те и в двора на училището точно преди пролетната ваканция. Видях как застана между Ханк Пиасеки и онзи дребосък. Ханк е два пъти по-едър от теб. А и тренира бокс.

Нейтън не можа да се сдържи и се усмихна. Да, онази постъпка беше смела. Той се опита да я омаловажи.

— Нямаше да се бия с него. Приятели сме. Помогнах му да изкара биологията миналата година.

Агата му се усмихна и светлинките в сините ѝ очи затанцуваха.

— Сега разбираш ли какво имам предвид? — попита тя.

Нейтън вдигна очи към нея. Тя се засмя. Той също.

Конрад израсна в Грейт Нек на Лонг Айланд, на петнадесет мили от Манхатън. Предградието беше свежо и красиво, с просторни зелени морави и големи бели къщи. Повечето хора, които живееха тук, бяха заможни евреи като него. Бяха умерени в политиката и абсолютно консервативни в поведението си. Що се отнасяше до свободната любов, дрогата и антивоенните протести, те едва бяха започнали да проникват тук през първите пукнатини в обществото, макар да бе краят на шейсетте години. Тези неща привличаха няколко бунтари, хлапета с проблеми и пари, и никой друг.

Не привличаха Нейтън. Дори не искаше да чуе за тях. Той щеше да стане лекар. Хирург. Нямаше време за бунтове и разни подобни. Първия път, когато видя един от гимназистите от последните класове да носи съдрани джинси, той изсумтя презрително и повдигна очи към небето, а после забърза към къщи, за да отвори учебниците. Повечето от съучениците му се чувстваха по същия начин — поне за момента.

Но Агата беше различна. Първо, не беше еврейка. Второ, не беше заможна. Баща ѝ работеше за градското пътно управление и семейството ѝ живееше на „Параход“ — дълга улица от вежди дървени къщи, малки бакалнички, магазини за авточасти, барове и така нататък. Там живееха прислужниците от града, монтьорите и градинарите: чернокожите. В другия ѝ край, близо до парк Кингс Пойнт, живееха

полски и ирландски семейства. Там се намираше и зелената двуетажна дървена къща на Аги.

В онези дни Нейтън не обръщаше внимание на различните култури. Всички деца ходеха на училище и му изглеждаха еднакви. Бездруго не харесваше никое от тях особено. Минаха няколко месеца преди да осъзнае, че след като фамилията на Агата е О'Хара, тя вероятно е от ирландски произход. Но тази мисъл само прелетя през главата му и бързо бе забравена.

Онова, което забеляза обаче, бе, че животът на семейство О'Хара на улица „Параход“ не е същият като живота на семейство Конрад на улица „Ули“. Например по-голямата сестра на Аги, Елън, бе напуснала гимназията. Просто си бе отишла ей така и сега живееше далеч от дома си и работеше като козметичка на „Мидъл Нек“. А пък господин О'Хара, едър грубоват тип с посивяла коса, понякога след една-две бири отбелязваше, че президентът Линдън Джонсън е смотан задник, а и Джон Ф. Кенеди, мир на праха му, също не е бил много по-добър. В тези моменти госпожа О'Хара крещеше, ама наистина крещеше откъм кухнята: „Престани да дрънкаш глупости пред децата!“. А пък господин О'Хара й отговаряше също с крясъци: „А тебе пък кой те пита?“. После изхвърчаваше от къщата и затръшваше вратата.

Нейтън гледеше като замаян. Знаеше, че майка му прекалява с пиенето, но никой в семейството му никога не крещеше. Нито пък напускаше училище. Нито гласуваше за републиканците. Какво бе това семейство, за бога?

А и самата Агата. Когато не беше облечена в униформата си на доброволка в болницата, тя носеше не само клош панталони, но и пъстри хипарски тениски. Също и велурени елечета, които оставяха корема й гол. Понякога пък не слагаше сутиен, макар че гърдите й бяха големи, закръглени и тежки, и той виждаше как голите й зърна опъват плата на блузката.

На шестнадесет години Аги пушеше, и то пред родителите си. Веднъж, когато останаха насаме в малкия апартамент на Аги над семейния гараж, тя му предложи да опита марихуана, но Нейтън твърдо отказа.

Не беше толкова твърд обаче, когато я целуна за първи път, а тя хвана ръката му и я пъхна под ризата си. Или когато само два месеца след първата им среща Аги поиска да се любят.

И двамата бяха девствени. Но Аги имаше опит и по-голяма сестра, която да я инструктира. В онзи първи следобед в апартамента над гаража тя беше спокойна и тиха, докато се събличаше пред него. Нейтън седеше на ръба на едно старо кресло, стиснал ръце между краката си, и потръпваше.

Агата беше ниска, по-ниска дори от него. Но беше яка и закръглена, с широки бедра и великолепни гърди — тъмнорозовите им ареоли бяха колкото сребърен долар. И до днес Конрад помнеше меката плът на Аги, аромата ѝ на бебешка пудра и нежните ѝ целувки. Помнеше всяка подробност от онзи първи следобед, както и всички други следобеди на първата им пролет заедно. Малката стая с нисък таван. Вехтото разтегателно канапе. Виковете, които Аги заглушаваше с опакото на ръката си. Песента на птичките, кацнали на ръждясалата люлка в малкия заден двор.

Но най-вече си спомняше разтегателното канапе. Проклетото разтегателно канапе.

Беше ужасно старо, с мърляв и тънък матрак. Издънено и увиснало. Нейтън усещаше пружините и металните рамки, особено онази в средата. Независимо къде лежеше Агата и колко той я местеше и въртеше, в мига, когато се отпуснеше върху нея, рамката се забиваше право в коленете му.

Това мъчение обаче му се струваше ниска цена за мекотата на устните ѝ и вкуса на гърдите ѝ. За прекрасната топлина между краката ѝ. Понякога коляното го заболяваше толкова силно, че едва успяваше да се качи по стълбите до апартамента. Но все пак го правеше. А минути по-късно отново бе върху нея, дълбоко в нея, без да забелязва, че отново е в единственото положение, което позволяваше вехтият матрак, а коляното му се удряше в проклетата метална рамка.

Сега, след двадесет и три години, доктор Нейтън Конрад трябваше да се настани в таксито предпазливо, влачейки десния си крак.

Таксито се вля в натовареното движение. Шофьорът, тъмнокож мъж, на табелката пишеше, че се казва Фарук, го погледна в огледалото.

— Тридесет и шеста улица — каза Конрад. — Между Парк авеню и Медисън.

Таксито се понесе напред. Конрад се отпусна назад изморено и се загледа през прозореца. Наблюдаваше как оградата на парка прелита покрай него, а дългите клони на дърветата се люлеят над нея. Разсеяно потърка болното си коляно и се опита да опъне крака си в тясното пространство. Наистина трябваше да се разхожда повече. Коляното го заболяваше силно само когато седеше в креслото по цял ден.

Просто не бе успял да стои настрани от Агата, това беше всичко. Не можеше да смени канапето. Нито пък да намери друга стая. Нито да направи нещо, което да го откъсне от дългите часове, прекарани в любене.

Накрая, точно преди осемнадесетия му рожден ден, коляното му се поду ужасно. Докато превъзмогне срама си и отиде на лекар, то вече бе колкото малка тиква. Горкият стар доктор Либентал! Грижеше се за Нейтън, откакто се бе родил. Беше го ваксинирал като бебе, беше зашил раната на челото му, когато падна от успоредката в училище. Докторът огледа коляното му, потърка брадичката си и поклати глава силно озадачен.

— Прилича ми на лош случай на възпаление на съединителната тъкан — каза Либентал. — Нещо, което обикновено се среща при старците. При хора, които работят на колене, като перачки или водопроводчици. Значи нямаш представа каква е причината, а?

Нейтън разпери ръце и поклати глава.

— Труден въпрос, докторе.

По-късно двамата с Аги седяха на пода и се смяха, докато ги заболяха коремите. После отново се любиха.

Таксито стигна до края на парка. Конрад се загледа в мраморната Колумбия, героичната жена, застанала на носа на кораба, която сякаш го поздравяваше. Таксито се плъзна към мрачния вход на Бродуей и потегли по кратката мизерна отсечка преди неоновия блясък на Таймс Скуеър.

На Петдесет и трета улица таксито спря на светофара. Конрад, подпрял глава на ръката си, се загледа разсеяно в три проститутки. Едната беше чернокожа, а другите две — бели. И трите бяха с къси кожени поли и тесни лъскави тениски, прекалено леки за хладното време.

Фарук го погледна с надежда.

— Ей, господине — каза той. — Малко секс, а?

Конрад гледаше проститутките, мислеше си за Агата и се усмихваше.

— Да — тихо отвърна той. — Карай към къщи.

ДЖЕСИ

Таксито го остави на Източна Тридесет и шеста улица. Елегантно място между Парк и Медисън. Северната страна беше заета от библиотеката на Дж. П. Морган, ниска изящна сграда с широка тераса, украсена с две величествени лъвици. Осветена от току-що запалените лампи, мраморната ѝ фасада се очертаваше ясно на фона на здрача. Фризове и статуи проблясваха сред тополите по тротоара.

Конрад влезе в сградата точно срещу нея, тухлена кооперация отпреди войната, висока четиринадесет етажа. Когато отвори стъклената врата, старият портиер се надигна от пейката си.

— Добър вечер, докторе.

Конрад се усмихна и закуцука покрай него. Някой тъкмо бе отворил асансьора.

— Качвам се — извика той и се затича натам.

Вратата започна да се затваря, но една ръка се протегна навън и я спря. Конрад се качи. Вратата се затвори.

Вътре стоеше млад мъж — някъде на двайсет и пет. Висок, с хубава фигура, елегантен. С гладко ъгловато лице и гъста черна коса. Свенлива усмивка, но бързи, свирепи очи. Скъп костюм, шит по поръчка, тъмносин със сиви райета. Конрад реши, че младежът е от типовете на Уолстрийт.

Когато Конрад натисна копчето за петия етаж, младият мъж се обърна към него и каза:

— А, изглежда, сме съседи.

Гласът му беше плътен и самоуверен, с лек акцент от Средния запад.

Конрад се усмихна учтиво. Младежът протегна ръка.

— Били Прайс. Тъкмо се нанесох. Апартамент 5Н в дъното на коридора.

Конрад се ръкува с хлапето и се представи:

— Нейтън Конрад.

— О, да. Докторът. Психиатърът. Май трябва да внимавам какво говоря пред вас, а?

Конрад успя да се засмее, сякаш никога не бе чувал тази шега. Стигнаха до петия етаж и вратата се отвори. Излязоха и всеки тръгна по пътя си, Прайс наляво, а Нейтън — надясно.

— Довиждане — каза Прайс.

Конрад му махна с ръка.

Беше почти осем и Конрад очакваше вечерята си с нетърпение. Знаеше, че докато яде, жена му ще седи до него и ще говори. Обичаше да я слуша. Харесваше звука на гласа ѝ. А и бездруго беше прекалено изморен, за да говори и той.

Значи щяха да вечерят, а тя да говори, а после щяха да си легнат. Той щеше да подремне около петнадесет минути, а после да стане и да поработи върху документацията си докъм един. Това бяха плановете му за вечерта.

Конрад отвори вратата и влезе.

— Татко!

Дъщеря му изхвърча от кухнята и се втурна към него. Тичаше с разперени ръце, дългата ѝ плитка се мяташе по гърба ѝ.

— Татко, татко, татко, татко, татко! Татко, татко, татко, татко!

„Олеле“ — помисли си Конрад. Хлапето се фрасна в крака му. Обви ръце около него, притисна бузата си и затвори очи.

— Татко! — въздъхна дъщеря му.

— Здравсти, малката — каза Конрад жизнерадостно и се опита да се усмихне. — О, господи! Джесика, скъпа, моля те. Ох, кракът ми. Ох.

Той нежно свали ръцете ѝ от крака си. Джеси го хвана за ръката и заподскача.

— Мама ми позволи да не си лягам, за да те дочакам.

— Страхотно — отвърна Конрад.

„Ще я убия — помисли си той. — Не, първо ще вечеряме, после ще я убия, а после ще си легнем.“

— Нали ми обеща преди да си легна да поиграем на „Не се сърди човече“ — продължи Джесика. — Не помниш ли?

— Тъъ... така ли? О, страхотно.

— И мама каза, че си ми обещал.

— Е, добре — съгласи се Конрад. — Браво на мама.

Първо щеше да я убие, а после да вечерят.

Остави куфарчето си на пода. Джесика го задърпа към кухнята. Тъкмо бяха стигнали до вратата, когато жена му излезе от кухнята.

Двадесет и три години, откак се бяха запознали, а Агата все още го радваше с онази щастлива усмивка, от която бузите ѝ порозовяваха, а сините ѝ очи искряха. Рижавата ѝ коса сега бе по-къса, но все още падаше по раменете ѝ във водопад от къдрици. Закръглената ѝ фигура бе понатежала още, извивките ѝ си личаха дори под торбестата черна фланела и широкия бежов панталон.

— Здравсти, докторе — поздрави го тя, пристъпи към него и го целуна по устните.

От кухнята зад нея се понесе аромат на печено пиле, зехтин и чесън.

Е, първо щяха да си легнат.

Не можеше да си спомни какво щяха да правят след това.

Стори му се, че играта продължава цяла вечност. Джесика старателно броеше ходовете си.

— Еднооо, двеее, триии — започваше тя, после се объркваше. — О, чакай малко. Чакай малко. Къде бях?

Връщаше пионката си в началото и започваше отново.

— Еднооо, двеее, триии.

Конрад си мислеше: „Четири, пет! Четири, пет, за бога!“.

Агата му донесе сода и няколко бисквити, които направиха глада му по-поносим, и той започна да се отпуска.

Двамата с Джеси се бяха настанили на тъмnochервения килим във всекидневната. Джесика седеше по турски, наведена над играта. Нейтън бе легнал по корем, опрял глава на ръката си. Отпиваше от содата и гледаше как дъщеря му брои.

— Еднооо, двеее, триии.

Джеси имаше руса коса като неговата, или по-скоро като онази, която Нейтън имаше навремето. Нейната беше гъста и дълга. Носеше я на плитка, за да не измъчва всяка вечер майка си с разресване на сплетените кичури. Но цветът беше точно като неговия. Останалата част от Джеси бе втора Агата. Розовите бузи, сините очи, широката усмивка. Маргарет, учителката ѝ, казваше, че Джеси имала талант за

изкуство също като Агата, и тя наистина почти всеки ден се връщаше от училище с нова рисунка на правоъгълна къща с триъгълен покрив или слаба жена в триъгълна рокля, или дървета с разперени клони, или нещо друго, а Конрад и Аги пляскаха с ръце и се възхищаваха. Най-добрите рисунки бяха окачени в музея на Джес: малката отсечка в коридора между детската стая и кухнята. Конрад нямаше представа дали рисунките са добри, или лоши. Но понякога стоеше в коридора и им се радваше. Рисунките на Джеси нямаха нищо общо със странните абстракции, рисувани от деца с емоционални разстройства. Един-два пъти той дори се бе усетил, че ги гледа и си мисли: „Е, тя никога няма да се нуждае от психиатър“. Не че в това да ходиш на психоанализа имаше нещо лошо. Но защо пък Джеси го прави? Майка ѝ не беше алкохоличка. Баща ѝ не беше смотан и зависим от жена си загубеняк. Нямахше абсолютно никаква причина Джесика да не е най-щастливото и идеално приспособяващо се човешко същество.

Хлапето беше с жизнерадостния характер на Агата. С нейната щедрост. С желанието ѝ да се грижи за другите. Имаше две близки приятелки. Едната беше сладко, но грозно и тромаво момиченце, което Джеси бе видяла как нагрубяват на детската площадка. Джесика бе поканила момиченцето, Ейдриън, да си другарува с нея и другата ѝ най-добра приятелка, Лорън. И оттогава се грижеше за Ейдриън. Точно по същия начин би постъпила и Агата.

Но макар Джеси да бе наследила много от майка си, имаше и някои дребни неща, в които Конрад виждаше себе си. Например Джесика се плашеше лесно и най-слабата критика докарваше сълзи в очите ѝ. Конрад бе такъв като дете и се надяваше, че на дъщеря му няма да ѝ се наложи да загрубее колкото него, да погребее страховете си дълбоко и да се научи да поема отговорности като неговите. Но защо пък да го прави? Майка ѝ не беше алкохоличка. Баща ѝ не беше смотан и зависим от жена си загубеняк. Нямахше абсолютно никаква причина Джесика да не е най-щастливото и идеално приспособяващо се човешко същество.

Освен това, независимо колко нежна и мила бе Джеси с отхвърлените от останалите деца, тя бе и твърдо решена да бъде приета от по-популярните момичета. Те я бяха отхвърлили, или поне някои от тях, заради приятелството ѝ с деца като Ейдриън. Но Джесика бе продължила да ги кани в дома си с надеждата, че накрая ще се

сприятелят. В това Конрад виждаше нещо от собствената си амбиция: тиха, неизказана и категорична.

— Еднооо, двеее, триии — броеше тя и местеше пионката си.

Главата ѝ бе наведена към играта, плитката падаше на рамото ѝ. Сините ѝ очи бяха съсредоточени.

Конрад се усмихна. Вече не изпитваше никакво нетърпение. Джеси се трудеше толкова усърдно. Броенето до пет изискваше страхотна концентрация. Беше толкова малка, а светът бе толкова труден...

Той нежно докосна носа ѝ с пръст и каза:

— Бип.

— Татко! Забравих къде съм.

— Знаеш ли какво?

— Да — отговори тя и вдигна очи към тавана. — Обичаш ме.

Нали?

Той се засмя.

— Точно така. Как стана толкова умна?

— Винаги казваш това.

— Съжалявам. Никога вече няма да го кажа.

— Татко. Трябва да го казваш. Нали си ми татко.

— О, да, забравих.

Детето въздъхна тежко.

— Е, пак трябва да броя отначало. Докъде бях стигнала?

Той ѝ показа и тя започна да брой. Играта май никога нямаше да свърши.

Всъщност в осем и половина приключиха. Кракът на Конрад вече бе по-добре и той занесе дъщеря си на конче до детската стая. Сложи я в леглото и я зави грижливо. Целуна я по челото и изрецитира ритуалното заклинание за лека нощ:

— Лека нощ, да спиш в кош, да сънуваш пукнат грош.

После Агата дойде да изпее приспивна песен и Конрад бе свободен от задълженията си.

Върна се във всекидневната — дълга стая, която Аги бе разделила на три полезни части. Първата, близо до вратата, бе нещо като малък кабинет с бюро. В средната бе районът за игра. Там се

намираха червеният килим и сгъваемата маса, бутната настрани. Третата част, до стъклените балконски врати, бе истинската всекидневна — две огромни кафяви кресла и дълго канапе около кръгла масичка за кафе от бял мрамор върху персийски килим.

Конрад си взе содата и се запъти към третата част. Седна на едното кресло и се намести удобно, за да може да гледа навън. В тъмнината се виждаха осветените прозорци на сградата отсреща. Някаква жена в кухнята си. Мъж по фланелка гледаше телевизия и пиеше бира. Възрастна жена с побеляла коса правеше нещо от глина.

Имаше и един тъмен прозорец, точно срещу него. Там преди няколко седмици бе убита старата дама. Конрад разсеяно се загледа в него и се заслуша в песента на Аги.

— Нани-нани, бебенце, ще ти купим птиченце...

Помисли си, че Джесика вече е доста пораснала за подобна песен, но това също бе част от приспиването. Гласът на Агата бе приятен и успокояващ, нежен и ромолящ като планински поток.

Припомни си броенето на Джеси и се усмихна. Вече се чувстваше по-добре. Нищо не облекчаваше напрежението от деня като една игра с дъщеря му.

Не чу кога Аги спря да пее и дори леко се стресна, когато видя отражението ѝ в огледалото. Тя сложи ръце на раменете му и той нежно ги притисна към себе си.

— Заспа ли?

— Да. След училище ги водих с Лорън на детската площадка. Измориха се. Не знам как успя да остане будна, докато се прибереш.

Конрад отново се усмихна. Вдигна ръката на Аги към устата си и я целуна.

Тя седна на облегалката на креслото и го целуна по главата. Рижавата ѝ коса падна напред и той почувства как гали оплешивяващото петно на темето му. Усещаше нежния аромат на парфюма ѝ. Затвори очи и го вдиша.

— Е, какво става, докторе? — меко попита Аги.

— А?

— Нещо си потиснат. Какво е станало?

— Нищо — каза той, вдигна глава и се вгледа в кръглото ѝ жизнерадостно лице. — Просто е четвъртък. Имам прекалено много пациенти в четвъртък. В четвъртък съм тъжен.

— Аха, разбирам. И с какво тази тъга е по-различна от онази в сряда?

— Хм. В сряда е лека бледорозова тъга. В четвъртък е огненочервена.

Агата се засмя и очите ѝ проблеснаха.

— О, докторе! Заблуждавате върнатата си съпруга?

Конрад огледа слабо осветената стая.

— Не, наистина — каза той. — Просто защото е четвъртък.

Агата погали остатъците от косата му.

— Нейтън, напоследък всеки ден е четвъртък.

— Не ти ли обещах точно това, когато се оженихме? Че всеки ден ще е четвъртък?

— Обеща ми, че всеки ден ще е празник.

— Олеле!

— Нейтън — Тя го стисна за ухото. — Неприятно ми е, когато правиш така.

— Как?

— Тези психиатърски номера. „Аз съм фотоапарат без проблеми.“ „Мога да се грижа за всички, но никой не трябва да се грижи за мен.“ Ужасно ми е неприятно. И ако не ми кажеш веднага какво те тормози, ще ти стискам ухото, докато не полудееш.

— Ах! Тези жестоки любовни игрички карат сърцето ми да запърха. Ох!

— Казвай. Какво те притеснява?

— Ами, първо, ухото ме боли.

— Трудно е да си психиатър, ако си глух. Казвай.

— Добре, добре — примири се Конрад и свали ръката ѝ от ухото си.

После с лек стон се надигна и отиде до стъклените врати. В стъклото видя как Агата се смъкна от облегалката и седна на креслото. Торбестият черен пуловер се вдигна над пъпа ѝ, но тя го придърпа надолу и се загледа в него. Той прикова очи към един от прозорците отсреща — в жената, която правеше нещо от глина.

— Не мога да им помогна — внезапно каза Конрад с мъка, която учуди и самия него. — Не мога да им помогна. Ясно ли ти е? Може ли вече да ядем?

— Пациентите ти ли? На тях ли не можеш да помогнеш?

Той се обърна към нея.

— Аги, знаеш, че тези разговори са ми неприятни. Наистина не...

— Знам, знам — прекъсна го Агата и вдигна ръка. — Просто млъкни и говори.

Конрад завъртя очи, после отново се обърна към прозореца и сви рамене.

— Да, пациентите ми. Аз просто... не мога да им помогна. Никой не може. Не и на такива пациенти. Някак си станах експерт по травматични неврози. При мен никога не идват хора, които да кажат: „Докторе, животът ми е чудесен, защо тогава се чувствам лошо?“. Нали разбираш? Говорите си пет години, а после те се ръкуват с теб със сълзи в очите и казват: „Благодаря ви, докторе, вие променихте живота ми“. Никой никога не ми изпраща такива пациенти. Аз получавам само тежката работа. Ако работата беше живо същество, щях да съм неин психиатър.

Агата се усмихна и наклони глава.

— А пък ако аз бях психиатър, бих казала, че щом имаш толкова случаи на травматична невроза, вероятно дълбоко в себе си ги искаш.

Той кимна, без да откъсва очи от прозореца.

— Да, да, точно това искам. Наистина го искам. Имам предвид, добър съм за тези случаи. При мен идват хора, чиито деца са мъртви, или вратовете им са счупени, или пък кравите им са болни, или каквото ще да е. Говорят с мен и се научават отново да живеят.

— Това звучи доста добре, докторе.

— Ох — въздъхна той. Чувстваше се ужасно глупаво. — Какъв е смисълът? Нали разбираш? Децата им са си мъртви, а кравите им — болни.

Изпита благодарност, че Аги не се засмя. Загледа я в прозореца как се надига от креслото и се приближава към него. Обви ръце около кръста му и опря глава на гърба му.

— Да не би да съм забравила да ти кажа, че не можеш да спасиш света? — попита тя. — Майка ти е мъртва. Не можеш да я спасиш. Не можеш да спасиш и света.

— Моля те — меко я възпря той. — Десет години ходих на психоанализа. Разбирам всичко. — Обърна се и долепи буза до косата ѝ. — Просто не разбирам нищо — призна си Конрад.

Аги го целуна.

— Струва ми се, че ти липсват отминалите дни, в които се вторачваше в слънцето.

Конрад се усмихна. Не, тези дни въобще не му липсваха. Тогава и двамата бяха в колежа. Той в Бъркли, а Аги — в държавния на Сан Франциско. Живееха заедно в скапана гарсонiera на авеню „Телеграф“. Нейтън бе пусал коса до раменете и носеше дълга брада, с която приличаше на кръстоска между Чарлз Менсън и Христос. Понякога носеше дори шарени хипарски тениски, а джинсите му винаги бяха избелели. Беше в медицински колеж, но прекарваше голяма част от времето си в изучаване на източните религии. Дзен студент, както казваше Аги. В топлите следобеди обичаше да се изкачи на хълма от северната страна на университетското градче. Сядаше в поза „лотос“ на скалите, които гледаха към залива на Сан Франциско, и наблюдаваше как червеното кълбо на слънцето обагря искрящата вода в оранжево, а облаците — в розово. Медитираше и броеше вдишванията си. Дишаше бавно, като изпускаше въздух чрез стомаха си, и чакаше мозъкът му да се настрои на вълна приемане. Никакви мнения, никакви тълкувания. „Методът на таоизма е лесен. Просто изказваш всичките си мисли.“

Смяташе, че се издига към нови нива на съзнание. Но до деня, когато майка му умря, а той почти ослепя, не осъзнаваше, че всъщност си губи разсъдъка.

— Поне тогава си мислех, че знам нещо — каза Конрад, сложи ръка на бузата на Аги и се вгледа в сините ѝ очи. — Тези хора, моите пациенти... Мъртвите им деца, парализите им... имам предвид, толкова е ужасно, Аги. Това е нещо... просто нещо лошо, в което няма нищо добро. Можеш да говориш за Господ или просветление, или катарзис, или дори политика колкото си искаш, но истината е, че всичко това е скапано и не можеш да го обясниш. Не можеш да намалиш болката, нито да я премахнеш. Децата умират, а хората са съсипани и това е ужасно. А когато ме погледнат и кажат: „Благодаря ви, докторе, сега мога да живея с това“, се чувствам виновен. Струва ми се, че и аз съм ги прекарал. Искам да кажа — как биха могли да живеят с това? Как може отново нещо да има значение за тях? Как въобще могат да погледнат живота, за бога?

Аги вдигна очи към него и се усмихна.

— Как могат ли?

Конрад затвори очи и въздъхна.

— Как въобще някой би могъл? Как аз самият бих могъл?

Замълчаха. После Аги пак го целуна и го погали по врата.

— Това е много важен въпрос — каза тя. — Хайде да се чукаме.

Конрад заключи външната врата за през нощта, спусна резето и веригата. После зачака Аги в спалнята, застанал до прозореца.

Спалнята не беше голяма като всекидневната. Аги бе успяла да я раздели само на две части. В първата, близо до вратата, бяха чертожната маса и столът на Аги. Чертежи, рисунки и проекти бяха разпилени по масата или струпани на пода до стената. Веселата корица на „Хвърчилото на Сам“, акварелните илюстрации на „Ден с Дядо Коледа“ и „Преброй зайчетата“, както и други, едва започнати, също лежах на масата.

В другата половина на спалнята бяха леглото и телевизорът. И прозорците. Сега Конрад стоеше пред тях и гледаше навън. Вече не забелязваше какво става в сградата отсреща, а мислеше за собствените си думи.

„Как могат да живеят с нещо толкова ужасно? Как могат да се изправят срещу него? Как нещо може отново да има значение за тях?“

Господи, заприличваше на шибан четиридесетгодишен невротик, разстроен от приближаващата криза на средната възраст. Ако продължаваше по този начин, сигурно скоро щяха да го открият в някой мотел в Ню Джърси в компанията на шестнадесетгодишна красавица и с абажур на главата. Защо въобще Аги трябваше да го кара да говори за тези неща? За него нямаше нищо по-неприятно от това да се чува как мрънка за...

Нещо привлече вниманието му. Светлинка отсреща. В тъмните прозорци точно срещу него. Не беше електрическа, по-скоро пламъче като от кибритена клечка. Само за миг. Оранжево пламъче. После изчезна бързо, сякаш някой си бе сложил ръката пред него или го бе духнал.

Вратата на банята зад него се отвори. Конрад погледна през рамо. Аги излезе в бялата си хавлия, която ѝ бе прекалено голяма. Сините ѝ очи проблясваха весело.

— Скъпа — каза Конрад, — това не е ли апартаментът, където убиха старата дама?

— Кой?

Аги, която обичаше всякакви клюки, го изгледа любопитно. После се доближи до него, а той ѝ посочи тъмния прозорец.

— Да, той е. Апартаментът на Лусия Синклер. Или „Смърт на Парк авеню“, както го наричаме ние — верните читатели на „Поуст“. Защо?

— Някой нанесъл ли се е там?

— Не съм чувала подобно нещо. А би трябвало да го чуя.

— Хм — замислено каза Конрад. — Мисля, че току-що видях някой там да пали кибрит.

Аги сериозно поклати глава.

— Убийството стана само преди три седмици. Не вярвам, че полицията би позволила на някого да го наеме. — Тя се намръщи. — Не мога да повярвам, че някой би искал да го наеме след онова, което направиха с тази бедна жена. Във вестника пишеше, че я поддържали жива, докато...

— Съжалявам, че попитах — каза Конрад и се почука по челото. — Окото ме притеснява. Вероятно е било само отражение отнякъде другаде.

— Може би — каза Агата. — Щом не искаш да чуеш местните новини...

После с бързо и изящно движение свали хавлията и тя се плъзна в краката ѝ. Конрад прикова очи в тялото ѝ.

— Забрави за това — меко каза Аги. — И дръпни завесите.

Срита хавлията, приближи се до него и прошепна:

— Не знаеш кой може да ни гледа.

ЖЕНАТА НА СТОЛА

Психиатрична клиника „Импелитери“ се намираше на няколко пресечки от булевард „Куинс“, близо до областния затвор. Осветена от малки прожектори, тя приличаше на огромен сив куб, плаващ в тъмнината. Дъждът плющеше силно по лампите и каменната фасада на сградата. Докато шофираше към паркинга, на Конрад му се стори, че клиниката трепти от проливния дъжд.

Беше казал на Джери Сакс, че ще е тук в седем и половина в петък вечер. И точно в седем и половина паркира корсиката си, елегантен сребристосин седан, на едно от резервираните за лекари места до предната врата. След като спря двигателя, шумът от дъжда по покрива на колата стана оглушителен.

Искаше му се да си е у дома. Искаше му се да играе с детето.

Вдигна куфарчето си от пода, сложи го в скута си и го отвори. Извади малкия касетофон „Сони“. Натисна червеното копче и вдигна касетофона към устата си.

— Петък, дванадесети октомври — каза той. — Първи сеанс с Елизабет Бъроуз.

Превъртя касетата и я пусна. Чу ясно собствения си глас.

— ... сеанс с Елизабет Бъроуз.

Пъхна касетофона във вътрешния джоб на самото си. Погледна през прозореца към мрачната фасада на болницата.

„Убила е човек, Нейт. Прерязала му гърлото. Накълцала го на парчета.“

Конрад въздъхна дълбоко, после изстена:

— О, господи!

Взе куфарчето, отвори вратата и се затича в дъжда към стъпалата на болницата.

— Е, тя не е една от типичните ти матрони от тузарската част на града — каза Сакс. — Била е по различни институции още от десетгодишна. Имала е няколко случая на насилие. Досието ѝ от

детския център в Манхатън сочи, че веднъж срязала лицето на друго дете с кухненски нож. Прокурорът каза, че два пъти била арестувана за нападения и побой. Ще си изцапаш меките ръчички с тази дама, Нейт.

Сакс се облегна на стола си и се ухили. Беше едър мъж, поне петнадесет сантиметра по-висок от Конрад. Лицето му беше широко и месесто. Раменете му изпълваха докрай бялата риза, а шкембето му я разпъваше над колана. Когато се движеше, дишаше тежко и се обливаше в пот. Под мишниците му имаше тъмни петна, а по главата му, голяма, плешива и розова, блестяха капчици. Тъмните му очила бяха вдигнати над веждите. Конрад очакваше всеки момент да се хлъзнат надолу по носа му.

Сакс се засмя весело.

— Един път — продължи той — пребила някакъв холандски моряк. Кълна се в Бога. Мотаела се по Таймс Скуеър, а бедното копеле я закачило.

Джери се изсмя отново.

— Счупила му и двете ръце и му смачкала тестисите. Тогава била на шестнадесет. А на всичкото отгоре е съвсем дребна, почакай само да видиш. Били нужни цели три ченгета, за да я откъснат от онзи нещастник. А когато дошла в съзнание, изглеждала изненадана. Казала, че не го била направила тя. Бил приятелят ѝ, тайният ѝ приятел.

Конрад се наведе напред. Ръбът на дървената облегалка на стола се впиваше неприятно в гърба му.

— Приятелят ѝ? — попита той. — Имаш предвид друга личност ли?

— Не, по-скоро нещо като глас. Властен глас, който ѝ заповядва да прави разни неща, макар че май има и някакъв визуален елемент. Каквото и да е всъщност, то страхотно я дразни. Побеснява. А притежава невероятна сила. Определено е способна на гадни неща и злоещо насилие. Очевидно точно това се е случило на другото нещастно копеле, продавача на жетони, когато накълцала на парчета. Тя твърди, че тайният ѝ приятел бил отговорен и за това — обясни Сакс все така ухилено. — Казвам ти, Нейт, страхотно ще ти се иска да си си стоял на Парк авеню...

Конрад се усмихна.

— Вече ми се иска, Джери, вярвай ми.

Размърда се на стола, който направо го убиваше. Останалата част от кабинета на Сакс изглеждаше удобна. Огромно пространство с кафяв линолеум на пода и яркооранжеви стени. До стената вляво от Конрад имаше кафяво канапе. В единия ъгъл стоеше малък хладилник, а в другия — елегантна закачалка, на която в момента се отцеждаше шлиферът на Конрад. Разбира се, зад широкото бюро на Сакс, пред големия прозорец, който гледаше към паркинга, стоеше гигантският кожен стол на Джери. Облегалката му беше толкова висока, че възглавницата стърчеше над плешивата глава на директора като лешояд. Столът изглеждаше доста удобен.

Но столът пред бюрото му — столът на Конрад — беше дървен. Малък, с кръгла облегалка, твърд. На седалката имаше лека вдлъбнатина, която вероятно би трябвало да направи твърдото дърво по-удобно. Конрад обаче имаше чувството, че седи върху мравуняк. Както и да се настанеше, му беше ужасно неудобно.

— Продавачът на жетони — изсумтя той. — Това е сегашният случай, нали?

— Да. Същата работа като с моряка. Този тип... — Сакс се наведе и зарови из купчината документи на бюрото си. — Робърт Ростоф. Успял някак си да накара Елизабет да го заведе в апартамента си. Но когато ѝ се пуснал — бам! Накълцала го. Извадила му окото, отрязала му пишката. Лоша работа.

Конрад отново затърси по-удобно място на проклетия стол. Струваше му се, че няма да издържи тук цял месец.

— Дрогирана ли е била? — попита той.

— Не и според протокола.

— Взимала ли е някакви лекарства?

Сакс размаха документите.

— Да. Халдол. Но само десет милиграма. Взимала го от две години. Сега утроих дозата.

Конрад кимна.

— Проблемът е, че тя наистина изглеждала в ремисия — продължи Сакс. — Живеела сама, посещавала психиатъра си, работела като прислужница в някаква детска градина в Гринич Вилидж. Всичко изглеждало съвсем нормално, докато изведнъж — бум! И сега е тук.

Сакс се изкашля и очилата му най-после се плъзнаха надолу. Спряха се на носа му, от който изхвърчаха капчици пот.

— Очевидно по онова време също е взимала лекарства.

— И просто така е избухнала? Имало ли е някакви реакции преди това? Апатии? Конвулсии? Нещо друго?

Сакс поклати глава.

— Не. Но все пак нямах възможност да я разпитам подробно преди да побеснее.

— А сега е в кататония. Яла ли е нещо? Спала ли е? Ходила ли е до тоалетната?

— Храним я. Заспа. Не е ходила до тоалетната. Уринира на стола си. Но ние я почистихме, разбира се. Не искахме да те затрудняваме прекалено много.

Джери се опита отново да се захили, но смехът му замря бързо. Изглежда, парата му свършваше.

— На лекарства ли е в момента? — попита Конрад.

— Да. Чрез инжекции — обясни Сакс и разпери ръце, после ги отпусна тежко в скута си.

Усмивката му изглеждаше пресилена. По бузата му имаше струйка пот и капеше по посивялата му яка.

— Проблемът е, че не иска да говори. Имам предвид, това беше добра пациентка, Нейт. Разбирала се е с последния си лекар, онзи, който я изкарал от психиатрията и я стабилизираше. Беше настроена дружелюбно, човече. Готова да говори. Искаше да говори. А сега внезапно нито дума — изхленчи той и избърса потта от лицето си. — Е, какво мислиш?

Известно време Конрад не можеше да направи нищо, освен да продължи да гледа втренчено Сакс. Огромната му глава, плешивото теме. Тъмните очи, които примигваха нервно зад дебелия нос. Помисли си, че сигурно не е приятно президентът на Куинс да ти диша във врата. Да разполагаш само с тридесет дни, в които да представиш случая пред съда, а пациентът ти да занемее.

Конрад взе куфарчето си от пода и каза:

— Хайде да отидем да я видим.

Бе готов на всичко, за да се махне от този проклет стол.

Асансьорът ги отведе до четвъртия етаж — отделението за криминално проявени жени. Зад металното бюро до двойната врата на

отделението седеше дебела чернокожа надзирателка. Тя вдигна свирепия си поглед към значката с идентификацията на Сакс, после кимна и Сакс пристъпи напред и отключи вратата с голям ключ.

Конрад го последва в отделението.

Пред тях се простираше дълъг коридор, мрачен и едва осветен. Две-три флуоресцентни лампи проблясваха в лилаво на високия таван, останалите висяха сиви и безжизнени. Сенките на двамата лекари играеха по стените. Коридорът сякаш изчезваше в противния здрач.

Беше време за обяд и докато минаваха покрай столовата, Конрад видя жените, които се хранеха там — десетина чернокожи жени, наведени над пластмасови подноси. Безформени жени в безформени и мизерни униформи тъпчеха хляб и картофи в устите си, по дрехите им се сипеха трохи.

В коридора беше тихо. Чернокожи жени и сиви фигури излизаха от сенките, кимаха на Сакс, без да проговорят и без да се усмихнат, после изчезваха в сенките.

Сакс спря пред врата номер 3 — дебела дървена врата, чийто прозорец бе обезопасен с плътна телена мрежа. Погледна Конрад, ухили се и поклати глава. Конрад предположи, че усмивката му би трябвало да е подканяща.

Сакс завъртя ключа, вратата се отвори и той влезе. Конрад го последва.

Беше малка стая, всъщност килия. Слабо осветена от единствената крушка, която висеше от тавана. До стената вляво имаше метално легло. На срещнатата стена се виждаха мивка и пластмасова масичка. В единия ъгъл имаше малка ниша. Конрад предположи, че е за клозет. Срещу вратата имаше голям прозорец със солидни решетки.

На един стол пред прозореца седеше млада жена.

Когато я видя, Конрад застина. Божичко!

Сакс вдигна ръка към нея като иконом, който представя официално гостите и каза сериозно:

— Елизабет Бъроуз.

Нейтън не каза нищо.

„Божичко! — помисли си той пак. — Само я погледни.“

НЕ ИСКАШ ЛИ ДА МЕ ДОКОСНЕШ?

Лицето ѝ беше като картинка, ангелско лице. Ягодово русата ѝ коса падаше по раменете, дълга, права и копринена. Обрамчваше красиво високите ѝ скули и чело, бели като алабастър и блестящи. Огромните ѝ кристално зелени очи гледаха съсредоточено в нищото.

Седеше на стола абсолютно неподвижно. Главата ѝ бе вдигната, а очите — приковани право напред. Носеше смачкан панталон от рипсено кадифе и мъжка риза с къси ръкави. Но дори в тези мизерни, предоставени от градската управа дрехи, фигурата ѝ бе елегантна и грациозна. Елизабет не бе имала достатъчно време да надебелее от противната болнична храна. Голите ѝ ръце бяха снежнобели и лежах спокойно в скута ѝ.

Конрад бавно въздъхна, примигна и се стегна. После се помъчи да проговори.

— Здравсти, Елизабет. Приятно ми е да се запознаем.

Тя не отговори. Не помръдна. Гледаше право напред.

Конрад присви очи и се загледа в нея.

Преди три години го бяха помолили да участва в едно проучване в Колумбийския университет. Изпробваха нови методи за лечение на затворили се в себе си пациенти, които включваха типа терапия, въведена от него и още един лекар, Марк Бърнстайн. Идеята беше да се разчита по-малко на лекарствата и повече на подбуждане на някаква форма на взаимодействие с терапевта. С комбинация от леки лекарства и активни, дори радикални техники за общуване, Конрад скоро успя да помогне на няколко пациенти да осъществят нова връзка с действителността. В един-два случая можа дори да докладва за значителни ремисии.

В хода на проучването бе работил с пациенти, затворили се в себе си или изпаднали в кататония. Бе видял как един четиридесет и две годишен мъж остава в поза на ембрион в продължение на дни. Също и с тийнейджърка, която стоеше неподвижно, вдигнала във въздуха ръцете и единия си крак като балерина. Беше видял пациенти, които потрепваха като опъната тетива, и други, които гледаха

вторачено в нищото и се лигавеха, без да помръдват. Имаше и една жена, Джейн, жертва на изнасилване като дете, която твърдо повтаряше „не“ на всеки три секунди.

Но никога не беше виждал никого като Елизабет Бъроуз.

Не само заради красотата ѝ. Но и заради ведрината и спокойствието ѝ. Ръцете ѝ почиваха кротко в скута, погледът ѝ бе вгълбен. За миг Конрад изпита чувството, че тя е нащрек и знае какво става.

Той се обърна към Сакс и се насили да се усмихне.

— Защо не ни оставиш насаме, за да се поопознаем?

Сакс се поколеба за момент. Очевидно случаят бе изключително важен за него. Но нямаше избор. Той също се насили да се усмихне.

— Викай, ако се нуждаеш от помощ или...

Сакс сложи ключа в ръката на Конрад, излезе и затвори вратата.

Конрад се обърна към Елизабет, усмихна се и каза:

— Ще пусна касетофона. — Той извади машинката от джоба си.

Натисна копчето за запис и остави касетофона на масичката до мивката. После прекоси стаята с две стъпки, остави куфарчето си на леглото и го отвори. Не погледна Елизабет, докато ровеше вътре, но му се стори, че усеща как погледът ѝ се премества върху него. Чувстваше, че Елизабет го наблюдава.

Извади фенерче. Когато се обърна към Елизабет, тя седеше неподвижно и гледаше право напред.

Той пристъпи към нея.

— Извини ме — каза Конрад, наведе се и нежно и бързо дръпна клепака ѝ нагоре.

Насочи лъча в очите ѝ, първо в дясното, после в лявото. Зениците се свиха от светлината. Той долови обичайното примигване под пръстите си.

Прибра фенерчето в джоба си и хвана дясната ѝ китка. Снежнбялата кожа беше гладка и топла. Пулсът беше равномерен. Той вдигна ръката ѝ на височината на рамото ѝ и загледа лицето ѝ. После пусна китката.

Ръката на момичето се отпусна леко и увисна несигурно във въздуха. Бледите ѝ устни се свиха. После ръката ѝ бавно се върна в скута. Тя я притисна с другата си ръка и продължи да седи безмълвно и неподвижно.

До леглото имаше още един стол. Конрад го взе и го сложи пред Елизабет. Завъртя го с облегалката към нея и го яхна. Настани се удобно и ѝ се усмихна.

— Всъщност ръката ти трябваше да остане във въздуха — каза той. — Истинските кататоници остават в това положение, в което ги нагласиш.

Знаеше, че рискува, тъй като можеше и да греши. А дори и да беше прав, предизвикателството можеше да предизвика зловеща реакция. Елизабет беше дребно и крехко момиче, както бе казал Сакс, но ако тайният ѝ приятел се събудеше, Конрад не се съмняваше, че може да го прати в болницата, че и в моргата.

Отначало тя въобще не реагира. Думите му увиснаха във въздуха. Конрад седеше и търпеливо я наблюдаваше.

После Елизабет бавно завъртя глава към него. Сърцето на Конрад заби силно, когато дълбоките зелени очи бавно фокусираха погледа си. Сладките черти, обрамчени от лъскавата коса, се оживиха. Лека розовина се разпростря по бялата ѝ кожа. Конрад си помисли, че Елизабет прилича на оживял манекен от витрина.

Тя вдигна ръка към гърлото си, разкопча ризата и разголи гърдите си.

— Можеш да ме докоснеш — прошепна тя, — ако после ме оставиш на мира.

— Тъъ... — беше единственото, което можа да промълви Конрад.

Очите му се спряха върху нея въпреки волята му. Кожата ѝ беше гладка и бяла. Гърдите ѝ бяха малки, но красиви, розовите им зърна бяха го оставили без дъх, ако си позволеше да се загледа в тях.

Но той повдигна очи към лицето ѝ.

— Моля те, Елизабет, закопчай си ризата.

Тя учудено присви очи.

— Не искаш... не искаш ли да ме докоснеш?

„О, господи, хич и не питай“ — помисли си Конрад.

— Искам да ти помогна — безстрастно отвърна той. — И не мисля, че това е най-добрият начин. Моля те, закопчай си ризата.

Все още объркана, Елизабет придърпа ризата върху гърдите си. Конрад погледна настрани, тъй като се страхуваше да спре очи върху нея.

„Горкото копеле ѝ предложило, а тя го пребила от бой. Робърт Ростоф също ѝ се пуснал — и бам! Накълцала го на парчета.“

Чуваше ясно гласа на Сакс и грубия му смях.

„А ти какво ѝ направи, Джери? С какво я накара да побеснее, а после да се затвори в себе си?“

„Не искаш ли да ме докоснеш?“

След малко я погледна отново и облекчено забеляза, че си е закопчала ризата. Пак бе отпуснала ръце в скута си, но сега го наблюдаваше с любопитство и лека тревога.

Той се наведе и заговори предпазливо:

— Елизабет... обвинена си в убийство. Разбираш ли това?

Тя не му отговори веднага, само леко поклати глава. После каза:

— Не искам... не искам да говоря с теб.

В гласа ѝ се долавяше нещо автоматично и разсеяно. То я караше да изглежда безразлична, сякаш коментираше събития, които не я засягат.

— Не искам да говоря с теб. Може да си един от тях.

Конрад кимна, но не проговори.

Момичето продължи енергично:

— Имам предвид, те всички се преструват на свестни отначало. Понякога успяват да ме заблудят. Но знам какво всъщност искат. Знам.

Елизабет го погледна отвисоко. Изпитваше превъзходство от тайната си.

— Добре. — Конрад кимна. — Какво искат?

Тя се наведе към него.

— Искат да извадят майка ми.

— Майка ти — повтори Конрад окуражително.

— Да. Така ми каза Робърт Ростоф.

— Робърт Ростоф. Убитият.

— Да. Той ми каза. Предупреди ме. Точно това се канеха да направят.

— И това те ядоса.

Елизабет се готвеше да потвърди, но спря рязко.

— О, не — внимателно възрази тя. — Не мен. Аз не бях ядосана. Тайния приятел се ядоса. Направо побесня. Направи нещо лошо. Много лошо. Затова съм тук. Но не бях аз. Беше Тайния приятел.

Конрад зачака следващите ѝ думи, но тя замълча. Отмести очи от него и задъвка долната си устна. Изглежда се опитваше да си припомни нещо.

Той я окуражи.

— Тайния приятел не е искал да извадят майка ти, нали?

— Да. Точно така. Да.

— Защо, Елизабет?

— Какво?

Тя примигна и го погледна объркано.

— Ами... защото от очите ѝ ще излязат червеи — простичко обясни Елизабет. — Червеи и... от плътта ѝ ще се покажат костеливи пръсти. — Тя потръпна и се намръщи. — Плътта ѝ вече е като парцали и костите стърчат. А очите ѝ са празни и от тях излизат червеи...

Конрад усети как настръхва. Дори погледна през рамо, за да се увери, че никой не се прокрадва зад гърба му. Или поне никой, от чиито очи излизат червеи. Видя само слабо осветената килия. Дървената врата с метална мрежа на прозореца. Мивката и пластмасовата масичка. Празното легло.

Той се прокашля и пак погледна Елизабет.

— Майка ти е мъртва, така ли?

— Да. О, да. А ако я извадят, душата ѝ може да отлети. И тогава от нея няма да остане абсолютно нищо? — Елизабет тъжно поклати глава и го погледна. — Нали знаеш, всеки има душа. Дори аз. Понякога я усещам. Не искам да излети от мен. Усещам я вътре в себе си.

Елизабет вдигна ръце от скута си и ги скръсти на гърдите си. За миг Конрад се уплаши, че момичето отново ще се съблече. Но вместо това Елизабет обви ръце около раменете си и затвори очи. После вдигна лице към лампата, сякаш тя бе слънцето. Залюля се леко напред-назад.

— И сега я усещам. Чувствам душата си — промърмори тя. — Все още е тук. И аз съм тук.

Конрад седеше неподвижно и я наблюдаваше. Не можеше да откъсне очи от нея. Тя продължаваше да се люлее под лампата, обвила ръце около раменете си. После, докато той я гледаше внимателно, изражението ѝ започна да се променя. Устата ѝ се изви надолу, брадичката ѝ се набръчка. Устните ѝ затрепериха, сякаш щеше да заплаче.

Внезапно Елизабет отвори очи и се вторачи в него. Конрад се почувства, сякаш са го ударили. Отдръпна се малко назад на стола си. Кристално зелените очи сега гледаха ясно и открито. Конрад видя агонията в тях, гола и ярка като бушуващ пожар в сърцето ѝ.

— О, господи! — едва прошепна тя. — Още съм тук.

Едната ѝ ръка се протегна към неговата и я хвана.

Конрад усети отчаяното напрежение в пръстите ѝ.

— О, господи, господи — тихо заплака тя. — Моля те. Моля те, докторе. Аз още съм тук.

ГРОБИЩЕТО

Вечерта Конрад отиде на гробището. Беше малко и занемарено. Старите паметници и кръстовете изглеждаха разкривени и очукани в синкавия здрач. Над гробовете се спускаше мразовита мъгла.

Мястото, където отиваше, бе в задната част, близо до ръждясалата желязна ограда. Над гроба имаше статуя на опечалена жена — наведена, протегнала едната си ръка към земята. Конрад тръгна в мъглата към нея.

Когато се приближи, забеляза, че гробът не е заровен. Беше го очаквал, но все пак, когато стигна до ръба, усети в стомаха си ледена буца. Погледна надолу в ямата и видя положения на дъното ковчег — тежък сив сандък с инкрустиран върху него кръст. Конрад вдигна очи и за първи път видя нещо странно в статуята над него. Опечалената жена се усмихваше. Гледаше го с налудничави искрящи очи. Страхът в стомаха на Конрад нарасна. Краката му омекнаха.

После от ковчега под него се чу звук.

Конрад искаше да побегне, но не можеше. Не искаше да гледа, но трябваше. Взря се в отворения гроб. Звукът се чу отново: далечно странно мърморене. Конрад знаеше, че ковчегът ще се отвори — беше виждал същата сцена в безброй филми. Но не можеше да побегне. Дори не можеше да се извърне. Стоеше безпомощно. Капакът бавно започна да се отваря. Той изстена от ужас и затрепери.

Ковчегът се отвори и той я видя. Изплака безмълвно. Тя протегна ръце към него: ръце с изгнила плът. Усмихна му се. Очите ѝ изпукаха като яйца и от тях изпълзяха паяци.

— Все още съм тук, Нейтън — прошепна му тя. — Не искаш ли да ме докоснеш?

Конрад извика стреснато и седна в леглото. Сърцето му биеше лудо. Мъчеше се да си поеме въздух. Мина цяла секунда преди да осъзнае, че е сънувал. Спря очи върху очертанията на телевизора в мрака. Завесите леко се люлееха. Въздухът ухаеше на октомврийски дъжд. Конрад видя жена си под юргана и сложи ръка на хълбока ѝ.

— Мамка му — прошепна той, после се надигна на мократа си от пот възглавница. — Мамка му.

Сънят остана в мислите му цяла сутрин. Сънят и момичето. Беше събота и бе негов ред да води Джесика на урок по цигулка. През цялото време, докато я приготвяше, говореше и се шегуваше с нея. После, в автобуса, я слушаше как се смее с другите деца. И мислеше за кошмара си и за Елизабет.

Обичаше да ходи на уроците по цигулка. Харесваше старото музикално училище. Обичаше да се разхожда по коридорите и да слуша звуците, които долитаха от класните стаи. Приятно му беше да надзърта в залата за танци и да наблюдава момиченцата по трика, които се упражняваха пред огледалата. Увлечените в музиката деца го караха да изпитва странна и приятна топлина и меланхолия.

Той самият така и не се бе научил да свири на музикален инструмент. Веднъж, когато беше в пубертета, майка му му каза: „Защо не се научиш да свириш на нещо, Нейтън?“. Спомняше си я как седеше в креслото във всекидневната. Пред прозореца. Силуетът ѝ се очертаваше на фона на розово-белите цветчета на черешата в двора.

Тя пиеше сок от грейпфрут, всъщност грейпфрут с водка, и му се цупеше. А после попита: „Защо не се научиш да свириш на нещо?“. Каза го с обичайния тон, който използваше за подобни съвети. Същият леко отчаян тон, с който казваше: „Защо не спортуваш нещо, Нейтън?“ или „Защо не се запишеш в някой клуб?“. Слаб и разсеян, отдалечен и безполезен глас.

А после баща му, седнал на канапето, вдигна очи от вестника си и се включи в разговора. „Винаги съм смятал, че ако не можеш да вършиш нещо добре, въобще няма смисъл да се залавяш с него.“ Да, това пък беше неговият обичаен тон за съвети, дълбокият и мъдър мъжки глас. Гласът, с който понякога казваше на жена си: „Разбира се, че искам да се откажеш от пиенето, скъпа. Просто не се мъчи да го правиш изведнъж. По малко и от време на време, това е тайната“. Да, добрият стар татко беше пълен с добри съвети.

Истината беше, че нямаше никакво значение какво казват родителите му или пък как го казват. Нищо не би се променило дори майка му да му беше купила „Страдивариус“ и да бе поставила

инструмента в ръцете му с благословии. Или пък ако баща му го бе прегърнал и бе извикал: „Давай, сине! Постигни нещо“. Нейтън пак нямаше да се научи да свири на никакъв инструмент, не би се заел със спорт и не би се записал в клуб. Нямаше да направи нито едно от тези неща, защото те щяха още повече да го отдалечат от дома му. Щяха да го накарат да оставя майка си сама за по-дълго. Сама с не толкова тайните си бутилки водка и джин. А дали тя не му правеше подобни предложения точно заради това? За да се отърве от него? Той поне си бе мислил така по онова време.

Във всеки случай му беше приятно да посещава музикалното училище заедно с дъщеря си. Радваше се за нея и дори леко ѝ завиждаше — с благородна завист. Седеше с кръстосани крака на дървения под в залата за танци, широко помещение с огледала по стените. Децата с цигулките се струпваха в кръг около усмихнатата млада жена, която ги учеше. А после започваха да свирят „Блести, звездичке“, „Кажки на леля Роди“ и „Песента на вятъра“. Конрад гледаше дъщеря си и кимаше одобрително. Знаеше, че лицето му винаги трябва да изразява одобрение, тъй като Джесика го поглеждаше от време на време, докато свиреше. Хвърляше му крадешком бърз поглед, забелязваше кимането му и се усмихваше доволно.

Но днес мислите му се лутаха разсеяно и непрестанно се връщаха към кошмара и момичето. Все още го изпълваше гнусният страх, който бе изпитал над гроба. Спомняше си го прекалено добре. Той го накара да се сети за студената тръпка, пропълзяла по гърба му, докато Елизабет Бъроуз описваше майка си.

„От празните ѝ очи ще изпълзят червеи.“

Тръпката на нерационалното съмнение. Притеснението от срещата с лудостта.

Джесика го погледна и той кимна и се усмихна. Групата свиреше „Елате, мънички дечица“, една от трудните мелодии за начинаещи. Миналата седмица Джесика бе една от онези, които трябваше да седят и да слушат, докато по-напредналите я свиреха, но оттогава се бе упражнявала усърдно и сега, докато няколко деца още седяха, тя свиреше заедно с другите. Конрад ѝ намигна весело. Джеси прикри усмивката си и се съсредоточи върху цигулката.

Конрад продължи да я гледа, но разсеяно. Отново се замисли за Елизабет.

„Искат да извадят майка ми... Тайният приятел се ядоса... направо побесня.“

Конрад от опит знаеше, че винаги когато навлезеш в света на лудостта, по гърба ти пропълзят ледени тръпки. Все едно че навлизаш в непозната територия и внезапно стъпваш в плаващи пясъци...

„От очите ѝ ще излязат червеи... и от плътта ѝ ще се покажат костеливи пръсти...“

После се озоваваш в подземна джунгла, място със зловещи сенки и страшни вампири, които протягат ръце към теб от блатата.

„Плътта ѝ вече е като парцали и костите стърчат. А очите ѝ са празни и от тях излизат червеи...“

И все пак този свят, тази джунгла, е направен от същите материали като твоя. Логиката му е също така завършена. Оформящата го ръка е също така авторитетна, ненадеждна и непозната. И затреперваш, тъй като това ти напомня, че ти също си живял в невежество, което може би граничи с лудостта.

„Тайния приятел направи нещо лошо. Затова съм тук.“

Песента свърши. Конрад се усети навреме и поздрави Джесика с вдигнат палец. Тя подскачаше на пръсти и се смееше, доволна от постижението си.

— Разкажи ми още нещо — каза ѝ той. — Разкажи ми за Тайния приятел.

Беше планирал да се види с Елизабет не по-рано от сряда. Но господин Блъм, пациентът му за четири и половина, бе повален от едно от многобройните си заболявания, които му помагаша да си обясни защо жена му му е изневерила и го е напуснала, и сутринта му се обади да отмени сеанса. Конрад импулсивно се обади на госпожа Холиуей, пациентката за пет и половина, и уреди да се види с нея в седем часа във вторник, така че вечерта му се оказа свободна. После почти изненадано откри, че шофира към клиника „Импелитери“.

Намери Елизабет в същото състояние като в петък. Носеше същите дрехи и седеше на стола до прозореца, отпуснала ръце в скута си и вперила поглед в далечината. Сакс му каза, че след сеанса си с него не е проговорила. Но ядъла сама и ходела до тоалетната, макар че

след това се връщала на стола си. Сакс не бе искал да рискува да я разстрои отново, затова бе наредил на помощниците си да я наблюдават, но да не я закачат, освен ако тя не поиска нещо. Конрад реши, че този път Сакс е проявил невероятна интелигентност и чувствителност. Този кретен очевидно имаше огромно желание да се справи със случая.

Конрад не очакваше много. Беше доволен, че пациентката е нарушила мълчанието си заради него, но смяташе, че му предстоят седмици на параноично и смахнато бърборене. Съмняваше се, че ще успее да постигне нещо повече.

Все пак, когато влезе в стаята, Елизабет го погледна. Не се усмихна, но очите ѝ проблеснаха доволно.

Той извади касетофона от джоба си, натисна червеното копче и го остави на масата. После сложи стола си пред Елизабет и го възседна като миналия път. Усмихна се и я попита:

— Как си днес, Елизабет?

Тя впери очи в него, после бързо ги отмести. Не отговори.

— Косата ти е много хубава — каза той. Беше се сресала и ягодно русата ѝ коса бе гладка и блестяща.

Усети, че комплиментът я зарадва, но тя отново не проговори.

След няколко секунди Конрад продължи:

— Не искаш ли да говориш с мен?

Този път погледът ѝ се задържа върху него по-дълго. Все още бе тревожен, но в него вече имаше и нещо закачливо.

— Може да си един от тях — проговори момичето меко, почти шепнешком. — Всеки може да е от тях. Не знам.

— Затова ли не си казала нищо, откакто си говорихме?

Елизабет леко повдигна брадичка.

— Доктор Сакс е един от тях. Знам го. А другите... не съм сигурна. — Тя стисна устни, сякаш се опитваше да замълчи. — Той може да ми каже...

— Кой?

— Той. Знаеш.

— Тайния приятел?

Тя кимна.

— И какво казва Тайния приятел за мен?

Елизабет се усмихна и Конрад почти ахна. Кожата ѝ леко порозовя, очите ѝ заблестяха. Цялото ѝ лице се оживи. Тя погледна надолу срамежливо.

— Ти не ме докосна — каза тя.

— Да, не те докоснах.

— Той не идва, когато ти си тук. Ти не го ядосваш. Ти не... — Тя повдигна очи към него и гласът ѝ замря.

— Какво не правя, Елизабет?

— Не искаш да извадиш майка ми.

— Да. Не искам. Значи аз не съм един от тях?

— Не. Не... не мисля така.

Конрад бавно кимна. Печелеше време и се опитваше да прецени докъде може да стигне. Най-после, съвсем импулсивно, се наведе напред и каза:

— Разкажи ми повече за Тайния приятел.

Мина дълго време преди Елизабет да отговори. Много дълго. Тя го погледна замислено. Конрад зачака да види накъде ще тръгнат нещата. Вероятно Елизабет щеше да го дразни. Или пък щеше да замълчи. Да се усмихне свенливо и да задържи илюзиите си дълбоко в себе си, да ги скрие от него.

Или пък...

Той настръхна.

Или пък молбата му можеше да я разстрои и тя да извика на помощ Тайния приятел.

Представи си за миг как Елизабет се нахвърля върху него с оголени зъби и протегнати към гърлото му ръце. Задиша равномерно, за да се успокои.

А после Елизабет направи единственото, което Конрад не очакваше.

Започна да му разказва историята си.

ТАЙНИЯ ПРИЯТЕЛ

— Първия път, когато дойде, беше малко момче — започна тя. — Той винаги се променя, нали разбираш? Винаги е различен. Първия път беше малко момче с раирана риза, червена коса и лунички. Казваше се Били. Играеше си с мен в училище „Слънчев лъч“, а после ми идваше на гости в апартамента. Тогава живеех с майка ми.

Играех си с него в училище „Слънчев лъч“. Бях много самотна. Живеехме в лош квартал и нямахме добри съседни. И нямаше никакви деца. Понякога слизах долу на гости на Кати Робинсън, но тя беше стара. Нямаше деца и аз не излизах, освен когато мама ме водеше в магазина или при нейните приятели.

Сградата беше тъмна. Миришеше лошо. И имаше плъхове. Криеха се долу, точно под стълбището. Нашата стая горе също беше тъмна. Прозорците гледаха към една тухлена стена. И беше мръсно — боклукът се изсипваше от препълнената кофа и се стелеше по пода около мивката. Счупени чинии, храна. Вонеше. Имаше огромни хлебарки, имаше и дървеници. Ужасно ги мразех. Бяха гигантски. Веднъж майка ми удари една от тях с обувката си и тя изпраща страховито и навсякъде се размаза гадна жълта слуз. Мразех ги.

Нямах легло. Майка ми имаше кушетка до прозореца, но аз спях на пода, в спален чувал в другия край на стаята. Мразех хлебарките, защото пълзяха точно пред очите ми. Страхувах се, че ще дойдат и плъховете, но не дойдоха.

Та както казах, Били учеше заедно с мен в училище „Слънчев лъч“. Там ходех, когато майка ми беше с мъже.

Имам предвид, че наистина си въобразявах училището, но Били се появи там. Много е объркващо. Не обичам да си мисля за това.

Проблемът беше в мъжете. Идваха и лягаха с майка ми, и пъшкаха и пъхтяха. Мама ми казваше да спя и аз се обръщах към стената. Мислех, че съм заспала, но не спях. Издаваха ужасни звуци, като диви животни в гората. А когато свършеха, пушеха дрога. Казаха ли ти, че майка ми пушеше дрога? И освен това си биеше инжекции в

ръката. Мъжете ѝ даваха наркотици. Мисля, че точно затова лягаше с тях.

Понякога обаче... понякога някой мъж не ѝ даваше дрогата, докато не му позволеше да докосне и мен. И тя му позволяваше. Обръщаше му гръб и гледаше през прозореца. Аз плачех. Молех я да го спре. Но тя ме поглеждаше през рамо и казваше:

— Млъкни. Просто млъкни.

И мъжете си слагаха ръцете в мен. Знаеш къде. Беше ужасно. Но вече не мисля за това. Всички лекари винаги се интересуват от тази гадост. Дори жените искат да чуят за нея. Лично аз смятам, че е отвратително.

Но както и да е, опитвам се да ти кажа, че по този начин започнах в училище „Слънчев лъч“. То беше различно. Ходех известно време в истинско училище, но после майка ми каза учителите да се такват. Преместихме се на авеню А и вече въобще не ходех на училище. Много съжалявах. Обичах училището. И когато мама лягаше с мъжете, се сгушвах в спалния чувал, затварях очи и отивах във въображаемото си училище.

То се казваше „Слънчев лъч“. Имаше голям зелен двор, където си играех с други деца. Мама беше учителка. Стоеше отстрани и ни гледаше. Били, малкото момченце с червената коса и луничките, също беше там. Играехме си. Той приличаше на едно момче, което бях познавала в старото училище. Харесвах го.

Били също ме харесваше. Затова толкова се ядоса онази нощ. Онази нощ, когато Били дойде у нас, един от мъжете на майка ми наистина ме нарани. Беше нисък и гаден, с мазен мустак. Имаше чуждестранен акцент. Дойде и прави секс с майка ми. Но не ѝ даде наркотиците. Каза, че искал да направи нещо и с мен.

Бях на девет години. Помня го, защото имах рожден ден предишния ден. Когато чух, че мъжът иска да ме пипа, се престорих на заспала. Майка ми дори му каза:

— О, остави я на мира — тя спи.

Но мъжът не ѝ даде наркотиците и тя накрая му позволи. Той дойде при мен и ме събуди. Разплаках се. Помолих мама да го спре, но тя ми каза да мълча, както правеше винаги. Но мъжът беше ужасно груб. Не само ме опипа, ами... нали разбираш. Много ме заболя. Не че е кой знае какво, дори вече не мисля за него. Но много ме заболя и

заплаках. Но майка ми не го спря. Само му обърна гръб. Не искаше да гледа.

Мисля, че Тайния приятел се появи точно в този момент.

Мъжът вече си бе отишъл. Даде наркотиците на майка ми и си тръгна. Тя си би инжекцията и легна. Отидох до банята, за да се измия. После напълних ваната и седях дълго в нея.

После се избърсах и си облякох нощницата. Вече не ме болеше толкова, но още плачех и подсмърчах. Излязох от банята тихо, за да не би майка ми да ме забележи. Тя ужасно се ядосваше, когато плачех или се оплаквах.

Та излязох от банята и той ми проговори. Чух гласа му в ухото си.

— Майка ти направи нещо лошо.

Беше ядосан. Личеше си по гласа му.

Поклатих глава и му прошепнах:

— Мама не е виновна. Трябваше да направи това, което искаше мъжът. Всичко е заради наркотиците.

Но Тайния приятел каза:

— Майка ти е лоша. Трябва да я накажеш.

Възразих му:

— Не, Били, не.

Знаех, че е Били. Беше облечен в същата риза на бели и сини райета, която носеше винаги. Държеше топка. Понякога в училище „Слънчев лъч“ играехме на топка с другите деца. Казах му:

— Не, Били. Мама е добра понякога. Наистина.

Но Били не искаше да ме слуша.

— Тогава аз ще я накажа — каза той. — И тя ще съжалява.

Нищо не можех да направя. Затворих очи, за да не гледам, но това не помогна. Видях как Били отиде до леглото на майка ми. Тя лежеше по гръб и се усмихваше на тавана. Помолих Били да не ѝ прави нищо, но той не ме послуша. Пусна топката и тя заподскача към другия край на стаята. После измъкна възглавницата изпод главата на майка ми.

— Моля те, Били! — извиках.

Той затисна лицето на майка ми с възглавницата. Тя се опита да се надигне. Опита се да отблъсне възглавницата. Видях я как ритя, тялото ѝ се сгърчи. Тя сграбчи ръцете на Били, удари го и го издра.

Мислех, че Били ще я пусне, но той не го направи. Беше много силен. Наистина много силен. Имаше някакви... специални сили или нещо такова. Майка ми не можеше да стане. Бореше се, а Били просто натискаше възглавницата върху лицето ѝ. Беше ужасно ядосан. Искаше да я накаже.

После мама спря да се бори и да се опитва да стане и ръцете ѝ се отпуснаха на леглото.

Тогава Били я пусна и сложи възглавницата пак под главата ѝ. Мама лежеше с отворени очи и уста. Гледаше учудено тавана.

— Сега тя ще съжалява — каза Били.

И си тръгна.

Аз се пъгнах в чувала и заспах.

Лицето на Конрад не трепваше. Той не откъсваше очи от Елизабет. Изглеждаше безстрастен, но и изпълнен със съчувствие и разбиране. Из главата му препускаха луди мисли: „Мамка му! Мили боже! О, господи!“.

През цялото време Елизабет беше говорила с равен, мелодичен глас. Сладък детски глас. Очите ѝ бяха широко отворени, празни и невинни. Докато обясняваше как майка ѝ спряла да се бори, тя свиваше рамене и дори се усмихна. Все едно всичко се бе случило на друг човек, а не на нея.

Елизабет свърши и го погледна внимателно, сякаш очакваше коментар.

— Разбирам — тихо каза Конрад. — И кога отново видя Тайния приятел?

— О, веднага — с лекота отвърна Елизабет. — След два дни. Беше в камиона, който отиваше на гробището.

— Разкажи ми.

Конрад се опитваше да диша спокойно. Започваше да му се вие свят.

Елизабет продължи:

— На сутринта, след като дойде Били, слязох при Кати Робинсън — старата негърка, която живееше на етаж под нас. Винаги беше много мила с мен. Понякога ми даваше бонбони и играчки. Почуках на вратата ѝ и когато тя ми отвори, каза: „Мама не иска да стане. Мисля, че е умряла“. Кати веднага се обади в полицията.

Докато говореше с тях, аз избягах. Знаех, че няма да ми повярват за Били. Мислех, че ще ме вкарат в затвора. Отидох до будката за вестници, там имаше и видеоигри. Нямах пари, но едно момче играеше на „Нашественици от космоса“. Стоях и го гледах, но след малко то си тръгна — сигурно отиде на училище. Когато се върнах, пред къщата още имаше полицейски коли, затова се скрих в задната уличка. Точно там, където хазаинът изхвърляше боклуките. Имаше желязна врата, но аз се пъгнах през решетките. Скрих се зад кофите за боклук, но никой не дойде да ме търси. Плачех, защото ми беше мъчно за мама.

Беше топло и не ми беше студено. Прибрах се чак през нощта. Полицаяте вече си бяха тръгнали. Пак отидох при Кати Робинсън. Тя беше много разтревожена. Каза, че полицаите ме търсили навсякъде. Казах ѝ, че не искам да отивам с тях, защото ще ме вкарат в затвора. Но тя се засмя и каза, че това били глупости. Обясни ми, че не вкарвали малки момиченца в затвора. Щели само да намерят човек, който да се грижи за мен. Успокоих се.

Бях много гладна. Бях яла два портокала за закуска, но оттогава не бях яла, а беше време за вечеря. Кати Робинсън ме нахрани. Каза ми да остана при нея през нощта и че сутринта ще се обади в полицията. Качих се горе, взех си спалния чувал и го свалих при нея.

После, докато си лягах, я попитах:

— Къде отнесоха мама? Къде е сега?

— В болница „Белвю“ — отговори тя. — В моргата.

— Там ли ще я държат? — попитах.

— О, не — отвърна Кати. — Ще я откарат на острова. На остров Харт. Много красиво място. Там има голямо гробище за хора като нас, които нямат пари за погребения. Наричат го Гробището на бездомниците. Ще направят хубаво погребение на майка ти и тя ще почива в мир. Сигурна съм.

— Може ли да отида там? — попитах.

Исках да видя хубавото погребение на мама. Исках да ѝ кажа, че съжалявам за онова, което бе направил Били, и да се сбогувам с нея. Но Кати Робинсън ми каза, че на острова не пускали деца. През нощта, вместо да спя, лежах будна и плаках. Страхувах се да не би мама да си помисли, че аз съм ѝ направила нещо лошо и да разкаже за това на

всички в рая. Исках да ѝ обясня за Били и да ѝ разкажа, че не съм успяла да го спра.

Сутринта, преди Кати Робинсън да се събуди, се измъкнах от спалния чувал и излязох. Знаех как изглежда „Белвю“, защото мама веднъж ме беше водила там. Течеше ѝ много кръв. Нали разбираш, мензис. Та помнех как изглежда болницата. Просто трябваше да попитам госпожа Гарсия от бакалницата накъде да тръгна и щях да намеря „Белвю“. Знаех, че е на Първо авеню, широкото авеню, което минава покрай реката и магистралата.

Ходих дълго пеша, но когато стигнах до болницата, беше още рано. Сградата беше голяма и мръсна, мрачна и зловеща. Аз бях малка и тя ми приличаше на чудовище, скрито в тревата. Моргата беше отзад. Беше по-модерна — куб от стъкло и зелени панели.

Пред нея имаше паркинг и аз тръгнах през него. Канех се да вляза вътре и да попитам къде е майка ми. Но докато вървях, чух как един човек каза нещо за остров Харт.

— Нова доставка за острова — извика той.

Надникнах и видях бял пикап. Отстрани пишеше „Болница Белвю“. Пикапът бе спрял точно пред металната врата на моргата — тя беше отворена. Задната врата на пикапа също беше отворена. Мъжките гласове идваха от вътрешността на сградата. След малко мъжете излязоха.

Бяха двама. Единият беше облечен в синьо — с работна риза и джинси. Другият беше с карирана риза. Излязоха от металната врата. Носеха огромен сандък. Веднага разбрах, че е ковчег.

Вдигнаха ковчега и го сложиха в каросерията. После мъжът в синьо каза:

— Това е последният, Майк. Влез да се подпишеш и тръгвай.

Влязоха в сградата.

Знаех какво става — искам да кажа, предположих. Щяха да откарат бедните хора на остров Харт, за да ги погребат. Помислих си, че и майка ми е в пикапа. Развълнувах се. Трябваше да направя нещо.

Но бях прекалено уплашена. Знаех, че двамата мъже може да се върнат всеки момент. Не исках да се показвам. И изведнъж чух глас:

— Елизабет. Елизабет.

Гласът идваше от пикапа.

Нямах време да мисля. Изтичах напред колкото се може побързо. Пикапът беше доста висок, но бях толкова възбудена, че се хванах за ръба и скочих вътре. Там имаше поне десет сандъка. Ковчези. Огледах се, но не видях никого. И вече не чух гласа.

След малко мъжете дойдоха. Единият — онзи с карираната риза — се приближи до входа на моргата, махна с ръка и извика:

— Чао, Лу.

Стоях в пикапа като замръзнала и го наблюдавах.

Но после пак чух гласа.

— Елизабет.

Каза само това. Съвсем тихо. Но някак си разбрах какво иска от мен. Клекнах и се скрих зад два ковчега, които бяха поставени един върху друг. Чух стъпките на мъжа по асфалта, после и тракането на вратата. Светлината в пикапа изчезна. Искях да скоча и да му извикам, че съм вътре, но не го направих. Не можах. Не знам защо.

Беше съвсем тъмно. Навсякъде около мен имаше ковчези и беше тъмно.

Спомням си, че извиках:

— Помощ. Помощ. Аз съм тук.

Но точно тогава двигателят заработи. Стана шумно и никой не можеше да ме чуе. Искях да потропам по стената на пикапа, но там бяха подредени ковчези, а ме беше страх да се доближавам до тях. Пикапът тръгна. Седнах на пода и заплаках. Скубех си косата и виках:

— Мамо. Мамо. Мамо...

Това беше най-страшното — не виждах абсолютно нищо. Знаех, че ковчезите са навсякъде около мен, но не можех да ги видя. Не знаех какво става в тях. Имам предвид... дали всички още са вътре. Страхувах се, че някой може да излезе. Бяха от обикновени дъски, едва сковани, с по две летви отгоре. Щеше да е лесно да махнеш летвите и да излезеш. Дори и за майка ми. Тя можеше да излезе от ковчега си. И можеше да ми е ядосана. Сигурно си мислеше, че съм лоша. А беше прекалено тъмно, за да я видя, преди да застане пред мен с ухилено мъртвешко лице. Плачех и шепнях:

— Моля ви, моля ви, моля ви...

После започнах да виждам по малко. Сенки. Форми. Сандъците, повече от десет, може би петнадесет, подредени по два до стените, встрани и зад мен. Някои бяха много малки. Имам предвид, малко по-

големи от кашони за цигари. Непрестанно местех очи от един на друг, за да се уверя, че никой не мърда и не се отваря. Все още плачех. Лицето ми беше мокро, а от носа ми течаха сополи.

Внезапно някой прошепна в ухото ми:

— Елизабет.

Изпищях и се завъртях. Не я виждах в тъмното, но знаех, че е там и седи до мен. Мама. Моята майка.

— Не ми се ядосвай, мамо. Не съм виновна. Били беше.

Но мама не ми проговори повече. Само си седеше там, невидима в тъмното. Но усещах, че ме гледа.

Отдръпнах се и се ударих в ковчезите.

— О, мамо, моля те...

— Елизабет — прошепна тя отново. — Елизабет.

Не спирах да се въртя и да се опитвам да я видя. Знаех, че е там. Косата ѝ падаше пред лицето като водорасли. Очите ѝ приличаха на стъклени и ме гледаха вторачено. Знаех го. Усмиваше се. С мека, замечтана усмивка. Не можех да кажа нищо. Само бършех лицето си от сълзите и треперех. Цялата треперех, а зъбите ми тракаха.

И тогава стана нещо. Майка ми се промени. Гласът ѝ се промени. Внезапно тя стана различна. Нещо като... като майката от училище „Слънчев лъч“. Когато стоеше в двора и гледаше как децата си играят. Имам предвид, беше мила. Гласът ѝ беше приятен.

— Не се страхувай, Елизабет — каза ми тя. — Аз съм. Тук съм.

Беше странно. Искам да кажа, много странно. Чувах нейния глас. Но това беше и гласът на Били. Идваше от същото място. Сякаш един и същи човек говореше с различни гласове вътре в главата ми. И гласът каза нежно:

— Не се тревожи, Елизабет. Вече не си сама. Аз съм тук. Аз съм твой приятел. От сега нататък аз ще бъда тайният ти приятел.

Почувствах се малко по-добре. Продължих да седя в тъмния пикап, но не се страхувах толкова. След малко дори се раздвижих. Запъльзах наоколо и разгледах ковчезите отблизо. На всеки имаше бял етикет. На етикета бяха напечатани име, номер и място за възрастта и религията на умрелия. Прочетох всички етикети, като търсех името на майка ми, но не можах да го намеря. Отначало си помислих, че я няма тук и Кати Робинсън е сгрещила.

Но после видях един етикет, на който пишеше: „Неидентифицирана бяла жена“. Все още го помня отлично. Номер и празни места за името, възрастта и религията, а после въпросителна. Осъзнах, че това трябва да е мама. Очевидно не знаеха името ѝ, защото аз не бях там, за да им го кажа. Е, все пак значи щяха да ѝ направят хубаво погребение.

Облегнах глава на ковчегата и притиснах буза до грубото дърво. Пикапът подскачаше, а аз прегръщах ковчегата. Гласът ми проговори отвътре:

— С теб съм, Елизабет. Все още съм с теб. Все още съм тук.

„Боже Господи!“ — помисли си Конрад, после закима със съчувствие.

Елизабет се залюля леко и се усмихна.

— С теб съм — прошепна тя отново и по бузите ѝ потекоха сълзи. — Винаги ще бъда с теб.

Конрад зачака търпеливо. Тя отпусна брадичка и постепенно сълзите намаляха. После той попита:

— Какво стана след това?

Елизабет бавно повдигна очи. Избърса бузи с дланта си и въздъхна тежко.

— Е, добре... пътувахме дълго. После чух силен шум и гласове... мисля, че бяхме на ферибота, който отиваше към острова. Накрая мъжът с карираната риза отвори задната врата. Светлината беше толкова ярка, че трябваше да заслоня очите си с ръка. Мъжът започна да пици.

— О, Господи! Света Богородице! О, Господи! О, Господи!

Изглежда, мислеше, че е видял призрак.

При тези думи Елизабет се засмя. Странно нормален звук. Бузите ѝ порозовяха от усмивката. Косата ѝ заблестя, когато тя отметна глава назад. Конрад усети как тялото му се съживява. Заболя го, когато си представи каква жена е можела да стане Елизабет.

Тя продължи спокойно.

— Дотичаха други мъже. Един от тях, бял, се качи в пикапа и ме свали. Намирахме се на черен път в края на стар док. Водата беше зад мен и пред мен, а в далечината, отвъд дърветата, видях няколко сиви бараки, заобиколени от бодлива тел. Пристигнаха още мъже и се струпяха около мен. Бяха най-вече чернокожи, облечени в тъмнозелени

дрехи. Имаше и няколко бели, но те носеха бели ризи и сини панталони. Белите имаха и значки на ризите и кобури с пистолети на кръста. Вдигнаха много шум заради мен. Онези в зелените дрехи бяха затворници и работеха на гробището. Заравяха трупите на бедните. А мъжете с пистолетите бяха пазачите им.

Обясних на мъжете, че съм дошла да видя погребението на майка ми. Разказах им за ковчег с надпис „Неидентифицирана бяла жена“ и им казах номера му. Бях го прочела толкова много пъти по време на пътуването, че го знаех наизуст. Мъжете се спогледаха. Един от тях, дребен бял мъж с кръгла глава и странно око... Мисля, че той беше началникът им. Казваше се Еди. Той ме предаде на един от другите пазачи и се качи в пикапа за малко. Когато слезе ме хвана за ръка и ме заведе до дърветата в края на пътя. Каза ми да седя там и да чакам.

Седях и гледах как затворниците разтоварват пикапа. Първо извадиха големите ковчези, а после малките. Еди пишеше имена и номера на всеки ковчег. После затворниците ги натовариха в друг пикап и потеглиха по тесен асфалтов път. Чаках под дървото, а един от пазачите стоеше до мен.

След малко Еди се върна с другия пикап, помогна ми да се кача и ние също тръгнахме по асфалтовия път. От едната страна на пътя беше морето. От другата имаше дървета, дебели зелени дървета, а между тях — храсти, бурени и лозници. От време на време вдигах очи и виждах старите тухлени сгради отвъд дърветата. Бяха изоставени. Прозорците им бяха счупени. Сградите надничаха към мен през клоните на дърветата.

Изведнъж дърветата изчезнаха. Стигнахме до открито поле. Видях дълбока канавка. Приличаше на дълъг окоп с купчина пръст и изкоренени бурени от страни. Сложиха всички ковчези в него. Подреждаха ги по три един върху друг. Еди ми каза, че сложили майка ми най-отгоре, за да мога да я виждам. Той застана до мен, хвана ме за ръката и загледахме как засипват ковчезите с пръст.

Зловещ образ се появи пред очите на Конрад: спомен за кошмара му. За миг той видя тъжната усмивка на опечаления ангел. Видя отварянето на ковчег. Потърка очите си и прогони образа.

Елизабет продължи:

— Еди каза нещо като молитва. Помоли Господ да се грижи добре за майка ми, защото сигурно съм я обичала много, след като съм

изминала целия път до остров Харт. А през цялото време докато той говореше, аз гледах надолу към ковчега на майка ми. И мислех... мислех, че съм доволна. Радвах се, че Били направи онова нещо. Защото сега мама беше мила, нали разбираш? Мама беше тайният ми приятел сега. Не както преди, когато имаше мъже и наркотици и тя се държеше лошо. Сега беше мила. И винаги щеше да е мила. Разбираш ли? — попита Елизабет, прикова очи в Конрад и се наведе, сякаш щеше да му довери страхотна тайна. — Затова Тайния приятел се ядоса — прошепна тя. — Нали разбираш? Майка ми е по-добре така, много по-добре. А ако се върне, може отново да стане лоша и... и мръсна, както беше преди. Тайния приятел не иска това. Сигурно заради това нарязва онзи човек, Робърт Ростоф. Накълца го и нарязва очите му и врата му и гърдите му, лицето и корема и онова нещо... — Тя замълча задъхана.

— Мисля — каза Конрад прегракнало, — мисля, че това е достатъчно засега.

ДОБРО УТРО, ДОКТОР КОНРАД

— Трябва да съм честен с теб: просто не разполагам с никакви отговори.

Беше петък вечер и Конрад пак седеше на неудобния стол. По някакъв начин Сакс бе успял да го настани пак на него. Извитата облегалка се впиваше в гърба му. Твърдата дървена седалка хапеше задника му като разярена мравка. Конрад непрестанно се местеше от едната на другата страна, сякаш изпълняваше сложен танц в седнало положение.

Срещу него, седнал удобно зад бюрото си, Сакс кимаше с огромната си плешива глава. „Да, сякаш слуша внимателно“ — помисли си Конрад.

— Първо въобще не иска да говори с теб — продължи Конрад. — След това внезапно, само за два сеанса, тя ми разказва цялото си минало. Шизофренична история, но все пак разбираема. Не знам каква част от нея е истина и каква — самозаблуда, нито дали не е преструвка, за да се измъкне от затвора. Имам предвид... — Той въздъхна. — Слушай, Джери, като се има предвид случаят ѝ, диагнозата параноична шизофрения изглежда неизбежна, ясно ли е? А каква част от историята за майка ѝ е вярна... — той сви рамене — нямам представа. Предполагам, че Елизабет е претърпяла сериозна травма заради смъртта на майка си, която е довела до първата ѝ криза. Що се отнася до пътуването в пикапа заедно с ковчега на майка ѝ, е, звучи ми като фантазия, но... Мога да кажа само, че тя очертава ясно маниите си. Вижда собствената си сексуалност чрез тялото на майка си. Всеки опит да се разбуди сексуалността ѝ вижда като ексхумация на трупа на майка си — заговор да извадят майка ѝ от земята. И това събужда яростта ѝ, предизвикана от неспособността на майка ѝ да я спаси от изнасилване. Поради тази причина се появява и защитникът ѝ — Тайния приятел.

Сакс продължи да кима. Свали очилата си и ги размаха. Конрад се понаместа на неудобния стол, като се молеше мъчението да свърши по-бързо.

— Основният ни проблем е дали Елизабет може да се яви на дело — каза Сакс. — Добра ли е паметта ѝ?

— Да, изглежда отлична. Накарах я да повтори историите си и подробностите винаги бяха едни и същи. Но параноичните ѝ идеи са безброй...

Сакс се наведе напред.

— Нейт, тя в състояние ли е да помогне на собствената си защита?

Конрад отвори уста, за да отговори, но нещо в поведението на Сакс го накара да се поколебае. Накрая той отговори:

— Не. Не, по дяволите. Тя е шизофреничка, Джери. Страда от параноична шизофрения. Това е диагнозата ми. Не може.

— И си готов да свидетелстваш за това?

Конрад отново се поколеба, но после каза:

— Да. Разбира се, че съм готов. Имам предвид, тя не може да се яви на дело. Няма начин.

Това очевидно бе отговорът, който искаше директорът на „Импелитери“. Той се облегна на мекия си, удобен стол и сложи очилата на огромната си глава. После скръсти ръце върху гигантското си шкембе. Лека усмивка заигра по устните му.

— Добре — кимна той. — Добре.

Конрад не можеше да търпи повече. Стана и въздъхна тежко, когато кръвта в изтръпналите му крайници се раздвижи.

— Е... трябва да вървя, но...

Сакс буквално скочи и му протегна ръка с размера на свински бут.

— Страхотна работа, Нейт — похвали го той. — Великият Нейт, така ще те наричаме вече.

Конрад потръпна, когато ръката му бе стисната здраво от свинския бут.

— Важното е, че момичето започна да ти се доверява, нали? — продължи Сакс. — Дори вече говори със санитарите. Взима си лекарствата, храни се добре. Сигурно скоро ще се окажеш изправен пред романтична невроза, насочена към теб — изсмя се той и удари Конрад по рамото. — Тя е красиво момиче, Нейт.

Преди Конрад да успее да отговори, Сакс постави тежката си ръка на раменете му и го насочи към вратата.

„Сигурно скоро ще се окажеш изправен пред романтична невроза, насочена към теб. Тя е красиво момиче, Нейт.“

„Господи — помисли си Конрад, — този тип е отвратителен.“

Подкара по моста на Петдесет и девета улица и се отправи към Манхатън. Небостъргачите блестяха в здрача. Покрай него профучаваха бързи коли.

Романтична невроза...

Господи, Господи, Господи.

Шофираше бавно сред натовареното движение, като се придържаше към дясната лента. Гледаше внимателно стоповете пред себе си и мислеше за Елизабет.

Беше говорил с нея всеки ден тази седмица. Във вторник отново размести часовете на пациентите си, за да може да я види. В четвъртък пак го направи. Слушаше разказите на Елизабет за детството ѝ, за сиропиталищата и осиновителите ѝ. За грубите деца, които я дразнели и биели. За гласовете, които ѝ говорели, без никой друг да ги чуе.

Слушаше я как говори за Тайния приятел и нещата, които бе извършил.

Например в детския център на Манхатън имало неприятен инцидент. Там Елизабет се чувствала самотна, както и преди в дома си. Шепнела си тихичко с Били, червенокосото момче от въображаемото училище „Слънчев лъч“. Били вече бил пораснал, също като нея. Но очевидно характерът му не се бил променил.

В центъра имало едно чернокожо момиче, което тормозело Елизабет. Карало я да изпълнява неговите задължения и крадяло храната ѝ. Един ден я заплашило, че ще я накара да се подчини на нещо, наречено „усещанията“. Това вбесило Били — Тайния приятел. Той откраднал нож от трапезарията и през нощта нападнал чернокожото момиче и разрязал бузата му. По онова време Елизабет била на единадесет години. Според протокола в досието ѝ били нужни четирима здрави надзиратели, за да я откъснат от жертвата ѝ и да ѝ вземат ножа.

Друг път един от надзирателите се опитал да се пъкне в леглото на Елизабет през нощта. Но Тайния приятел се превърнал в лъв и се хвърлил върху него. Докато успокоят, лъва, лицето на надзирателя вече

представлявало кървава каша. В протокола пишеше, че парчета от месото му били извадени от устата на Елизабет.

Що се отнася до холандския моряк, мъртвата майка на Елизабет се била върнала при нея, за да му даде добър урок: счупила му ръцете и смачкала единия му тестис на пюре. Били нужни три ченгета, за да я отделят от него.

Конрад изслуша всички тези истории. Прекарваше доста време в мисли за тях и в четене на протоколите. Опитваше се да отдели действителността от илюзиите и самозаблудите. Но мислите му се лутаха разсеяно. Продължаваше да си припомня други неща. Гласът на Елизабет. Видът ѝ.

Тя се държеше с него все по-свободно. Вече не говореше с равен апатичен глас. От време на време дори се смееше. А когато се смееше, високите ѝ скули порозовяваха, а зелените ѝ очи проблясваха. Хубостта ѝ го оставяше без дъх.

„Тя е красиво момиче, Нейт.“

Всеки път, когато отиваше в „Импелитери“, той се надяваше да я види оживена и засмяна.

И отново я беше сънувал. В сряда. Видя я пред прага на една къща. Тя му махна и той тръгна към нея. Когато се доближи, забеляза, че това е къщата, в която бе израснал. Знаеше, че вътре има нещо ужасно, но продължи напред. Елизабет влезе в къщата и той знаеше, че трябва да я последва. Но преди да стигне до вратата, се събуди. Сърцето му биеше лудо, а възглавницата му бе мокра от пот.

На следващия ден, четвъртък, имаше свързана с нея фантазия. Беше напълно буден. Всъщност беше с пациентка — Джулия Уолкът. Джулия седеше на креслото и говореше за ампутацията на крака си. Конрад дишаше равномерно и слушаше внимателно думите ѝ. Но внезапно осъзна, че мисли за Елизабет. Представи си я гола върху широко легло. Белите ѝ ръце се протягаха към него. Беше му благодарна, тъй като я бе излекувал. И искаше да му покаже благодарността си. „Не искаш ли да ме докоснеш?“ — прошепна тя. Конрад едва успя да си наложи да се стегне и да върне вниманието си върху госпожа Уолкът.

Сега се размърда притеснено в колата. Беше получил ерекция заради фантазиите си.

Корсиката слезе от моста и се вля в потока коли по Второ авеню. Конрад протегна ръка и пусна радиото. Слуша новините по останалия път до дома си.

Агата седеше в трапезарията. Беше се навела напред нещастно — рижавата ѝ коса се стелеше по масата — и стискаше главата си с ръце.

— Маамооо...

От детската стая долетя пронизително хленчене.

— Заспивай, скъпа — процеди през зъби Агата.

— Ама не мога да заспя — изплака Джесика.

— Тогава затвори очи и лежи тихичко — нежно отвърна Агата.

„Добра имитация на търпение“ — помисли си Конрад.

— О, слава богу, спасението дойде — каза тя.

Той успя да се усмихне.

— Би ли влязъл в детската, за да убиеш дъщеря ни? — попита Аги. — Занимаваме се със заспиването ѝ вече час и половина.

Конрад кимна изморено, остави куфарчето си на пода и тръгна към стаята на Джесика.

Детската стая беше шедьовърът на Агата. Стените бяха светлосини. На едната беше нарисувана дъга, а на друга — кристален дворец. Навсякъде се виждаха облаци и вълшебни същества. Стените ставаха по-тъмни към тавана. Самият таван бе тъмен като нощ и беше обсипан със звезди и леките, призрачни очертания на съзвездия.

А под звездите бе леглото на Джесика. Когато Конрад влезе, тя лежеше на една страна, сритала юргана в краката си. Носеше розова нощничка и бе прегърнала розова костенурка. Доколкото Конрад си спомняше, костенурката се казваше Мо. Джесика я стискаше силно. Лицето ѝ бе намръщено, а в очите ѝ имаше сълзи.

— Здравсти, татко — нещастно промълви тя.

Конрад не можа да сдържи усмивката си. Дръпна юргана и зави дъщеря си. После я целуна по челото.

— Какво прави будно дете в къщата ми? — прошепна той.

— Не мога да заспя.

— Нали знаеш, че утре сутрин трябва да станем рано. Ще отидем на разходка из провинцията. Ще гледаме как листата променят

цветовете си.

— Знам, но ме е страх — отвърна Джесика.

— От какво?

Тя подсмръкна нещастно.

— От Франкенщайн. Гледах по телевизията едно шоу за Все светии. Там имаше няколко Франкенщайновци и сега ме е страх от тях.

— Аха — кимна Конрад.

— Мама вече ми каза, че в истинския живот нямало Франкенщайновци. Но аз не се страхувам от тях в истинския живот.

— Къде тогава се страхуваш от тях?

— В мозъка ми.

— Аха.

Едра сълза капна от окото ѝ, търколи се по нослето ѝ и попи в плюша на вярната Мо.

— Мама казва, че те са само в ума ми. И когато затворя очи, ги виждам там. Затова се страхувам.

За момент Конрад не можа да направи нищо друго, освен да кимне. После каза:

— Сериозна работа.

— Знам. И не мога да заспя.

— Хм. — Конрад замислено почеса брадичката си. — Ами ако ти изпея песничка?

— Не можеш да пееш, татко.

— О, да, забравих. Добре, чакай да помисля.

Отново се почеса по брадата. Дъщеря му го наблюдаваше сериозно. Мо попи още една сълза.

— Добре — най-после каза Конрад. — Сетих се. Ще прогоним чудовищата.

Джесика подсмръкна.

— Как можеш да прогониш чудовищата, ако са само в ума ми?

— Съвсем просто — отговори Конрад. — Но това ще ти струва сто двадесет и пет долара на час, ясно ли е?

— Ясно.

— Добре тогава, затвори очи.

— Но тогава виждам чудовищата.

— Трябва да ги виждаш, за да можем да ги прогоним, нали?

Тя кимна и затвори очи.

— Виждаш ли ги? — попита Конрад.
Джесика кимна отново.
— А сега си представи една факла.
Джеси отвори очи.
— Не знам какво е това.
— Пръчка с огън върху нея.
— А, добре — съгласи се тя и затвори очи. — Добре.
— Сега размахай факлата към чудовищата.
— Защо?
— Защото Франкенщайновците мразят огън. Винаги бягат от него.
— Откъде знаеш?
— Гледал съм филма.
— Добре.
— Сега пъхни факлата в лицата им. Виждаш ли ги да бягат?
Бавно, все още със затворени очи, Джесика започна да се усмихва.
— Да — извика тя. — Да!
Конрад се наведе и я целуна по челото.
— Лека нощ, скъпа — прошепна той.
— Лека нощ, татко.
Конрад се върна във всекидневната. Агата вдигна лице към него и поклати глава.
— Ти си моят герой — каза тя.
— Защото прогонвам въображаеми чудовища?
Тя се усмихна.
— Ами така си изкарваш хляба.

Тази нощ Конрад се люби с Агата, притеснен от свиреп копнеж. Никога не беше правил любов с друга жена. Беше ги заглеждал по улиците. Беше си фантазирал за тях. Представяше си ги голи и обзети от желание към него. В началото на пролетта имаше дни, когато си мислеше, че ще умре, ако не обладае някое младо същество, което минава покрай него в новата си пъстра рокличка. Но накрая винаги се спираше на Агата. Привличаха го очите ѝ, развеселени и подканящи. Гърдите ѝ, които го караха да мечтае за отдавна отминалите дни.

Начинът, по който тя изстенваше, когато свършваше, и очите ѝ се изпълваха със сълзи. За него това беше повече от достатъчно.

Тази нощ обаче болката и копнежът не изчезваха. Целуваше я и шепнеше името ѝ. Пръстите ѝ галеха врата му и се забиваха в гърба му. А той се чувстваше кух и празен и едва ли не тъжен, сякаш бе пропуснал нещо в живота. Нещо, което желаше отчаяно, но никога не можеше да притежава.

Агата изви гръб и си пое дълбоко дъх. Очите ѝ се напълниха със сълзи. А Конрад усети паникьосано как ерекцията му спада.

Инстинктивно почувства какво трябва да направи. Затвори очи и промърмори:

— Аги, обичам те.

Но мислеше за Елизабет. За бялата ѝ плът, за розовината по бузите ѝ. За внезапната голота на малките ѝ красиви гърди, когато бе разтворила разкопчаната си риза.

„Не искаш ли да ме докоснеш?“

Съпруг и съпруга свършиха заедно и останаха да лежат плътно прегърнати.

Беше точно десет. Конрад го знаеше много добре, макар очите му да бяха затворени. Чуваше как господин Плоткин плюе.

Лео Плоткин, пенсиониран търговец на дрехи, живееше в апартамента над семейство Конрад. Беше нервен стар евреин и не бе проговорил и една дума на Конрад, откак го бе видял да внася коледна елха в асансьора. Всяка нощ, точно в десет и една минута, Конрад и Аги го чуваха да плюе. Звуците от силната му кашлица долитаха през отдушника на банята му в тяхната. Конрад наричаше ритуала „Давенето в десет“. Човек можеше да си настрои часовника по него.

Конрад отвори очи и погледна Аги. Тя отвърна на погледа му и се засмя. Сгуши се в него и положи глава на гърдите му. Той се вгледа в косата ѝ и вдиша аромата ѝ.

— Може ли да ти задам един тъп въпрос? — попита Конрад след малко.

Агата продължаваше да лежи с глава на гърдите му и да си играе със зърното му.

— Зависи — прошепна тя. — Може ли да ти се подигравам след това?

— Ще се разочаровам, ако не го направиш.

— Давай тогава.

Той си пое дълбоко дъх.

— Мислиш ли, имам предвид като изключим божественото и онази работа със свръхестественото, че хората имат души?

— О, господи — изстена Агата. — Знаеш, че през повечето време се разправям с хора от издателския бизнес. Но пък предполагам, че е възможно на теория. Какво по-точно имаш предвид?

— Смяташ ли, че можеш да говориш с някой луд или пациент в напреднал стадий на алцхаймер, или пък шизофреник с раздвоена личност, и все пак да откриеш някаква индивидуалност в тях? Някакво самопознание, което е останало дълбоко в тях въпреки всичко?

— Неее.

Конрад се засмя.

Агата се завъртя към него и го целуна по брадичката.

— Ако пак полудееш — прошепна тя, — аз ще взема колата и апартамента.

Той кимна и се усмихна.

Агата каза меко:

— Няма душа. Просто умираш. Вече си на четиридесет години, а животът е труден. Заспивай.

Тя го целуна отново и му обърна гръб. След секунди дишането ѝ стана равномерно и Конрад разбра, че е останал сам.

Спря да се усмихва и се вторачи в тавана.

„Ако полудееш отново.“

Странно как се случват подобни неща. Струва ти се, че растеш и помъдряваш, а чудесата на света се разкриват пред теб. Страдаш, но и се обогатяваш душевно. А всъщност през цялото време си застинал на едно място. Стоиш си спокойно, а гаротата на неврозата се затяга около врата ти.

В деня, след като майка му умря Конрад се чувстваше добре. Дори силен. Добрият стар Нейтън от отминалите дни, дългосотото колежанче с хипарска риза смяташе, че се е издигнало над емоции като

мъката. Е, разбира се, не беше над някои дребни чувства. Например бе ядосан, че баща му бе чакал няколко часа преди да му се обади. (Каза, че не виждал смисъл да го буди с лоши новини.) Разбира се, беше и натъжен от смъртта на майка си. Но чак пък мъка? Това беше за непросветените.

Татко му беше казал, че мама влязла в кухнята посред нощ, за да си направи чай. Била пияна, разбира се. Била облечена в дълга копринена нощница. Нейтън си я спомняше добре: бяла на лилави хризантеми. Включила газовия котлон и докато слагала чайника, едно синьо пламъче облизало широкия ѝ дълъг ръкав. Татко каза, че нощницата сигурно е пламнала като хартия. Но Нейтън си мислеше, че ако майка му бе трезва, сигурно щеше да смъкне горящата си нощница. Или пък ако в къщата бе имало и друг човек, освен баща му...

Нейтън не искаше да мисли за страданията ѝ. Не искаше и да си представя как баща му плаче по телефона. Чувстваше се силен. Беше в мир със себе си. Поне така бе казал на изпълнената със съмнения Агата. Беше абсолютно спокоен. Чрез медитациите и учението на дзен бе осъзнал дуализма на живота и смъртта. Самото време, в което майка му бе починала, бе просто една илюзия. Всеки можеше да види това.

Преди да хване самолета за Ню Йорк, той отиде на хълма да медитира.

Беше любимото му време от деня. Точно преди залез. Слънцето се спускаше към залива над възглавница от облаци, оцветени в розово, лилаво и зелено. Те се носеха по небето и се разширяваха от вятъра. Нейтън седна на един голям плосък камък. Нагласи краката си в нещо като полулотос — пълният лотос беше прекалено тежък за болното му коляно. Започна да брои вдишванията си и да издиша чрез стомаха си. Изпразни мозъка си от мисли и се загледа в слънцето. Потъна в „самади“, състоянието на идеална съсредоточеност.

А после го намериха. Една преподавателка по литература, привлекателна млада жена. Разхождала се по хълма, за да наблюдава как изгряват звездите. Вървяла по тревистото хълмче, когато го забелязала. Решила, че е пиян. Препъвал се из здрача с протегнати напред ръце. Раздразнена, но предпазлива, жената се канела да му обърне гръб и да тръгне към улицата. Но после го чула да вика. Висок,

пронизителен и агонизиращ писък. Професорката спряла. Чула го да плаче и тръгнала към него.

— Добре ли сте?

— Очите ми! — извикал ѝ той. — Господи! Очите ми!

Младата преподавателка забравила за предпазливостта си, изтичала при него и го хванала за раменете.

— Ох, майка ми! — плачел Нейтън. — О, Господи, Господи! Очите ми.

Нейтън бе напълно сляп в продължение на два дни. Присъства на погребението на майка си с омотана в превръзки глава. Агата го заведе за ръка до гроба. Той наведе глава към дупката, но не видя нищо. Наложил му се да си представя ковчега. И майка си вътре. Отворените ѝ очи, вперени в него.

„Все още съм тук.“

Легнал удобно в леглото, Конрад се протегна и погали гърба на жена си. Горката Аги. Тогава го бе убеждавала седмици наред да отиде на психиатър. А когато той най-после го направи, му трябваше повече от половин година, за да признае, че е имал криза. После минаха десет години, докато усети, че е превъзмогнал проблемите си. Дотогава, разбира се, самият той бе станал психиатър.

А окото, също като коляното му, все още го притесняваше от време на време. Болеше го след дълги изморителни дни и липса на сън. Виждаше червени петна, сякаш облаците около залязващото слънце се бяха отпечатали в очите му.

„Ако полудееш отново...“

Конрад се втренчи в тавана. Преди това да се случи, не бе имал никаква представа. Не бе осъзнавал, че нещо с него не е наред.

Затвори очи и задиша бавно. Ето я. Отново пред очите му. Дългата ѝ коса, напомняща за червеникаво злато. Високите скули и снежнобялата кожа. Откритите от разкопчаната риза гърди. Елизабет.

„Не искаш ли да ме докоснеш?“

„Толкова е красива“ — помисли си Конрад и се унесе.

Толкова красива.

Радиото се включи в осем часа. Говорителят съобщаваше, че частен самолет се разбил в жилищен район на Хюстън. Конрад го спря

и седна в леглото.

Беше спал дълбоко. Коляното му беше сковано. Той протегна крака си и се намръщи. Стъпи предпазливо на пода, стана и мъчително закуца към банята. Пусна душа и остави горещата вода да се стича по коляното му.

Отново бе сънувал интересен сън. Нещо за някаква болница. Опита се да си го припомни, но образите се разпръснаха като облаци. Той излезе изпод душа, изсуши се и върза кърпата на кръста си. Агата чакаше пред банята. Усмихна му се с полузатворени очи.

Конрад я целуна и попита:

— Как спа?

— Мм, чудесно. Сънят на задоволените сексуално.

Аги мина покрай него и влезе в банята. Той се върна в спалнята. Коляното вече не го болеше толкова силно.

Надникна навън през пролуката в завесите. Беше мрачно, но не валеше. Нямахше да е лошо дъждът да се размине. Докато Агата се къпеше, Конрад отиде до гардероба и се облече. Сложи си джинси и каубойска риза в прасковен цвят. Вероятно трябваше да облече анцуг за разходката, но не се чувстваше удобно в подобни дрехи. Всъщност му беше удобно единствено в сивите му костюми.

След като закопча ризата си, той се върна до прозореца и дръпна завесите.

Аги излезе от банята. Той се обърна и я мярна, когато мина през вратата. Тя се отправи към кухнята, като завързваше белия си халат. След секунда Конрад чу гласа ѝ:

— Събуди се, бонбонче. Ставай.

Той влезе във всекидневната. Агата подреждаше на масата кутии с овесени ядки. После отиде в кухнята, като си пееше весело.

— Събуди се, сънливке. Нали не искаме да попаднем в задръстване? — извика тя на Джесика.

Конрад седна на масата. Аги се върна с млякото.

— Онези проклети Франкенщайновци я държаха будна до късно — промърмори тя. — Ще стане обяд, преди да излезем.

Агата влезе в детската стая.

— Сладурче, събуди се.

Конрад се усмихна и сипа овесени ядки в купичката си.

— Нейтън — извика го Аги. — Джесика стана ли вече?

— Какво искаш да кажеш?

Той взе млякото и го помириша, сякаш за да провери дали не е вкиснало.

— Няма я в леглото — обясни му Аги.

Конрад сипа млякото върху ядките.

— Не си е в леглото — повтори Агата и тръгна към банята. — Сигурно вече е станала. Джеси? — извика тя.

Конрад бутна стола си назад, стана и отиде в детската стая.

— Как така я няма в леглото? — промърмори той. — Къде може да е?

Чу как Агата вика пред банята:

— Джеси, там ли си, скъпа?

Леглото в стаята на Джесика наистина беше празно. Пъстрото юрганче бе сритано в долната част и плюшената костенурка липсваше.

„Сигурно се е скрила в гардероба“ — помисли си Конрад. Понякога Джеси влизаше там, за да си играе с куклите си.

Отиде до гардероба и надникна вътре. На пода бе разчистено празно място за нея, заобиколено от плюшени играчки. Но Джеси не беше там.

Конрад се върна във всекидневната. Агата го чакаше нетърпеливо.

— Намери ли я? — попита тя.

— Не. Потърси ли я в спалнята?

— Да. Няма я.

Агата го изгледа объркано.

— Къде може да е отишла?

— Трябва да е в спалнята — отговори Конрад. — Къде другаде може да е?

Той тръгна към спалнята и Агата го последва. Още щом влязоха, Конрад се увери, че стаята е празна. За всеки случай погледна в гардероба и под леглото. После озадачено вдигна очи към жена си.

— Нейтън?

— Къде е? — попита Конрад.

Аги ококори очи.

— О, господи, на балкона!

— Джесика знае, че не трябва да излиза на балкона — каза Конрад, но когато жена му излезе от стаята, бързо я последва.

Агата стигна там първа, отвори стъклените врати и излезе на балкона. Конрад застана зад нея. Видя я как си поема дъх и пристъпва към парапета. Аги погледна надолу към двора. Той стоеше и чакаше с разтуптяно сърце.

— Не — облекчено каза тя и се обърна към него. — Няма я. Но къде...

Върнаха се във всекидневната и започнаха да я претърсват.

— Джесика — извика Аги. — Криеш ли се?

— Джесика — извика и Конрад с твърд глас, като погледна зад едно от креслата.

Аги отиде до гардероба в коридора и надникна вътре.

— Джесика — повтори тя, — не се крий, скъпа. Плашиш мама.

Агата се обърна и Конрад забеляза, че лицето ѝ е напрегнато. Веждите ѝ бяха склучени, а устните — изкривени надолу.

— Джесика!

Импулсивно Конрад се наведе и погледна под масата във всекидневната. Очакваше да види Джесика там, ухилена и прегърнала костенурката си. Предполагаше, че ще му викне „Бау“ и ще започне да се кикоти.

Нямаше я.

— Джесика — извика Агата.

Гласът ѝ трепереше. Конрад с мъка преглътна.

— Сладурче — каза Аги, — не се крий. Наистина ме плашиш.

Тя отново погледна мъжа си и стисна яката на халата си.

— Мислиш ли, че е излязла в коридора и...

Гласът ѝ внезапно замря. Тя гледаше входната врата. Конрад видя как бузите ѝ пребледняват. На лицето ѝ се изписа див ужас, от който сърцето му се сви. Краката му омекнаха.

— Какво? — извика той. — Какво...

— Нейтън — едва промълви Агата. — О, господи, Нейтън...

Конрад се обърна, впери очи във вратата и изстена:

— Господи!

Веригата висеше, срязана по средата.

Дъхът му спря.

— Нейтън! — изохка Аги.

Конрад изтича до вратата и сложи ръка на дръжката. Вратата се отвори. И двете ключалки бяха отключени. Конрад погледна навън в

коридора. Нямаше никого. Чу обезумелите викове на Агата зад гърба си.

— Джеси! Джеси! Излез веднага, скъпа! Моля те, миличка! Плашиш мама. Моля...

Конрад уплашено се обърна към нея. Едната ѝ ръка все още стискаше яката на халата, а другата бе притисната към устата ѝ.

— О, Господи! — изстена тя. — О, Нейтън! Детенцето ми! Обади се в полицията. О, Господи.

Коленете ѝ се подгънаха и тя протегна ръка, за да се хване за облегалката на стола.

Конрад изтича във всекидневната и се втурна към телефона.

— О, Господи! — повтори Аги.

Той грабна телефона и протегна ръка към бутоните, но спря. Нямаше сигнал. Къде, по дяволите, беше сигналът? Конрад започна да натиска бутоните с трепереци ръце. Никакъв звук. Къде, по дяволите...

Внезапно се чу глас. От другата страна на линията, на собствения му телефон. Беше ясен, силен глас, който му заговори сухо и спокойно. Гласът владееше положението.

И единственото, което каза, беше:

— Добро утро, доктор Конрад.

ВТОРА ЧАСТ

НИТО ДУМА

Беше съвсем лесно да отвлекат хлапето. Фасулска работа.

Малко след три сутринта Спорт излезе от апартамента на Лусия Синклер и взе асансьора до мазето. Отключи вратата към двора с дубликата, който си беше направил. Излезе в двора и се отправи към сградата на Конрад. Нощта беше много хубава. Хладен въздух. Ясно небе. Няколко звезди блестяха между двете сгради и той си затананика леко, докато ги гледаше.

Единственото му затруднение беше вратата на другата кооперация. Резето беше прекалено тежко. Наложих му се да използва специални пинсети. Докато се бореше с ключалката, си пееше „Всичко или нищо“. Според него това беше една от най-хубавите песни на Синатра. Езичето се прибра и резето се вдигна. Бяха минали не повече от шестдесет секунди.

Спорт влезе в мазето и светна малкото си фенерче. Насочи лъча към таблото с телефонните жици. Доленко, който отговаряше за електрониката, му беше дал малък предавател. Простичка кутийка от черна пластмаса с размера на дланта му. Към нея бяха прикрепени две пружинни клеми. Доленко му беше обяснил как да ги закачи към линията на Конрад. Оказа се лесна работа. Жиците бяха ясно обозначени: 5Д. Предавателят се закачи за секунда. Фасулска работа.

След това Спорт тръгна по стълбите, за да избегне портиера във фойето. Качи се бързо до петия етаж.

Беше облечен в тъмни дрехи: черен панталон и тъмносиньо яке. Джобовите на якето бяха увиснали от тежестта на инструментите му. Освен това Спорт носеше под мишница сгънато одеяло. Но все пак смяташе, че има съвсем обикновен вид. Ако срещнеше някого по стълбите, просто щеше да му махне и да се усмихне. В три сутринта обаче това не бе твърде вероятно и разбира се, че не срещна никого.

Излезе в коридора на петия етаж и бързо тръгна към вратата на семейство Конрад. Помисли си, че тук вече може да има по-сериозни затруднения. Застанал на открито в коридора, наведен над чуждата брава. Но отново всичко мина гладко. Ключалките бяха добре смазани

и шперцът се завъртя лесно. Той откряна леко вратата и огледа веригата. Носеше си яки клещи, за да се справи с нея.

Протегна ръка през пролуката и нагласи клещите, после стисна здраво. Веригата се счупи. Шумът беше изненадващо силен, като изстрел от пушка.

— Мамка му! — промърмори Спорт.

Сдържа дъха си и зачака. Сигурно някой го беше чул. Клекна предпазливо в коридора. В апартамента на Конрад бе тихо. След известно време Спорт изсумтя и сви рамене. Очевидно никой не го беше чул. Той влезе вътре.

Затвори вратата тихо и бързо отиде до детската стая. Хлапето спеше кротко в леглото си. Лежеше настрани, с лице към него. Устата ѝ беше отворена. В прегръдките ѝ спеше плюшено розово животно. „Хубаво дете“ — помисли си Спорт и се усмихна. Идеята да отвлече Джесика, докато майка ѝ спи само на няколко метра оттук, му се стори изключително забавна.

Той извади от джоба си малък буркан, пълен до половината с хлороформ. После извади кърпа и я намокри с течността. Притисна кърпата до устата на хлапето и то за секунда се събуди. Отвори очи и го загледа сънено. После сигурно усети, че се задушава, тъй като уплашено ококори очи. Той се ухили и притисна кърпата по-здраво. След миг Джесика затвори очи. Спорт я усети как се отпуска и се засмя безшумно.

Разгъна одеялото на пода, вдигна момиченцето и го сложи върху него. Сложи и плюшената играчка. Костенурката щеше да я забавлява и успокоява, докато не настъпеше моментът да я убият. Спорт уви одеялото около детето и го преметна през рамо. Беше оставил Максвел в апартамента на Синклер. Огромният мъж се движеше шумно като танкова бригада, а и след като пипнеше момиченцето, можеше да се възбуди и да провали всичко. Сега обаче му се искаше да го бе взел със себе си. Господи, хлапето беше адски тежко. Спорт рискуваше да си сецне кръста, ако не внимаваше.

Понесе детето към вратата и после по коридора. Докато стигне до стълбите, вече пъхтеше изморено.

Слезе до вратата на мазето, спря да си почине и остави детето на пода. Облегна се на стената, изпотен и задъхан. След минута посегна

към вратата, но внезапно чу шум от тоалетно казанче. Идваше от мазето.

Спорт замръзна. Сигурно портиерът бе слязъл долу, за да се изпикае. Сърцето му заби лудо и той се вторачи във вратата. По челото му избиха капки пот, стекоха се надолу в очите му. Чу стъпките на портиера зад вратата. Бръкна в джоба си и напипа ножа. Стисна го здраво, но това само влоши нещата. Спорт затрепери.

„Шибан страхливец — наруга се той. — Гаден, смотан шубелия.“

Стъпките на портиера се приближиха. Спорт си представи как го намушква в корема. Представи си усещането от влизането на острието в меката плът, кръвта. Стори му се, че ръката му е омекнала. Не можеше да го направи. Знаеше, че не може.

Портиерът мина покрай вратата и след миг Спорт чу отварянето на вратата на асансьора. После вратата се затвори. Той се вслуша напрегнато. Пълна тишина. Пое си дълбоко дъх, отвори вратата и надникна. Мазето беше празно.

Той се ухили и пусна ножа. Задържа вратата отворена с крак и метна хлапето на рамо. Изнесе го в двора и тръгна към отсрещната сграда.

Седемнадесет минути след като бе излязъл, се върна в апартамента на Синклер. Чудесно свършена работа.

В апартамента бяха трима, с изключение на детето. Спорт, Максвел и Доленко. Изрода бе включил Доленко в играта. Беше негов близък приятел преди Максвел да го убие. Бяха се запознали в един от онези скапани барове, където Изрода обичаше да ходи. Навремето Изрода водеше и Спорт по тези барове, пълни с педали в кожени якета. Типове, които танцуваха полуголи. Понякога дори имаше секс шоу на живо. Веднъж Спорт ги бе наблюдавал как се изреждат на едно момиче, проснато на бара. Ръцете на момичето бяха завързани, а главата му бе покрита с кожена маска. Всички в бара ръкопляскаха. Спорт поклати глава изумено, когато ги видя. „Шибани педали — помисли си, — готови са на всичко.“ Но Изрода харесваше подобни дивотии.

След обиколките по баровете Спорт и Изрода се прибираха в дома си във Флъшинг. Тогава живееха заедно. Връщаха се в къщата и се присмиваха на педалите, които бяха гледали. Танцуваха по бельо или дори голи, както правеха педалите. Спорт умираше от смях. Забавляваше се чудесно с Изрода.

Но после Изрода се запозна с Доленко в един от баровете. Доленко беше електротехник в градския транспорт. Беше слаб и мускулест. Когато си свалеше ризата, всеки мускул под кожата му си личеше, сякаш вечно се напрягаше. Слабото му лице изглеждаше по същия начин. Късата му посивяла коса стърчеше. Очите му бяха изпъкнали, а устата му се гърчеше непрестанно.

Това отчасти се дължеше на пристрастяването му към кокаина. Доленко винаги беше надрусан. Но Изрода го харесваше и скоро двамата бяха вечно заедно. Изрода почти спря да се прибира у дома при Спорт.

— Ти какво? Да не си педал? — попита го Спорт веднъж. — Мотаеш се вечно с Доленко.

Но Изрода само отметна небрежно гъстата си червена коса и каза:

— Майната ти. Той е голям образ. Харесвам го.

И това беше всичко. По тази причина Спорт се захвана с Максвел — за да си върне на Изрода за Доленко. След като Максвел пристигна в Райкър, Спорт направи всичко възможно да се сприятели с новия затворник. Максвел мразеше острова, баровете, непрестанния шум, вторачените погледи на мъжете. Приличаше на уплашено животно в клетка и се радваше, че един от надзирателите се държи мило с него. Спорт му каза да му се обади, когато го освободят. И Максвел го направи. И така, докато Изрода и Доленко скитаха заедно, Спорт започна да излиза с Максвел.

— Погледнете този тип — изохка Изрода, когато видя Макс за първи път. — Той е шибано чудовище, Спорт. Истински Франкенщайн. Мотаеш се наоколо с Борис Карлоф.

— Харесвам го — усмихнато отговори Спорт. — Голям образ е. Нали разбираш какво имам предвид?

Отначало отношенията между четиримата бяха обтегнати. Но постепенно се оправиха. Един ден Спорт разказа на Изрода какво обича да прави Максвел с котките. Изрода реши, че това е

изключително смешно. Купи на Макс малко котенце и накара Спорт и Доленко да седнат в кухнята и да гледат как Максвел убива горкото животинче. Макс отрязва езика на котето, за да не мяучи, после счупи краката му един по един и накрая го удуши. Най-смешното беше, че Изрода го накара да го направи гол. После, когато Макс наистина се възбуди, Изрода стисна късия му и дебел член и му удари един бързак. Макс изкрещя и се изпразни из цялата кухня.

— Мръсни педали! — извика Спорт, но и той се засмя.

А Изрода се смя до изнемога. След това четиримата станаха добри приятели.

Сега обаче останаха само трима. Спорт съжаляваше за това. Изрода му липсваше. Съжаляваше, че се бе наложило Максвел да пререже гърлото му. Това никога нямаше да се случи, ако Изрода не бе започнал да скитори с Доленко.

Спорт занесе детето в спалнята. Не беше донесъл много мебели в апартамента на Синклер, но в спалнята имаше матрак и телевизор. Плътни завеси закриваха прозорците. На пода стоеше малка лампа, която хвърляше дълги сенки по белите стени.

Спорт положи момиченцето на матрака и махна одеялото. Джесика лежеше неподвижно, облечена в дълга фланелена нощница с червени панделки на врата и щампирани сърчица по нея. Нощницата се бе вдигнала до кръста ѝ, отдолу детето бе голо. Спорт почувства неудобство от голотата му и придърпа нощницата надолу. После поклати глава и остави розовото животинче до момиченцето.

През цялото време Максвел стоеше зад него и гледаше. Доленко го нямаше. Беше отишъл да уреди нещата в офиса на Конрад и още не се бе върнал. Максвел стоеше и зяпаше през рамото на Спорт. Очите му блестяха. Огромните му мечешки ръце мърдаха неспокойно. На лицето му бе изписано странно, замечтано изражение и лека усмивка. Спорт не хареса това. След като Макс се възбудеше, нямаше начин да го спреш.

Спорт се обърна към него и каза:

— Слушай, Макс, трябва да я оставиш на мира засега, ясно ли е?

Наложи му се да вдигне глава, за да погледна гиганта в очите. После размаха пръст пред бебешкото лице с нацупени устни и

хлътнали очи.

— Още не можеш да се занимаваш с нея. Ще провалиш всичко. Разбираш ли?

Максуел разтърка ръце и се вторачи в спящото дете. Изглеждаше засрамен.

— Мога само да я докосна — отвърна той. — Няма да проваля нищо.

— Не — твърдо каза Спорт, сякаш говореше на куче. — Не можеш да я докосваш. Ще се възбудиш и ще загубиш самоконтрол. Всичко ще свърши, преди да се усетиш. Знаеш, че съм прав, нали? Нали?

За момент Макс отмести очи от момиченцето и ги прикова в него. Спорт настръхна. Спомни си как Изрода риташе, трепереше и кръвта му изтичаше на пода, а Максуел го наблюдаваше. Максуел с надървения член.

После Макс се извърна настрани.

— Бездруго само гледах — оправда се той.

— Браво на теб — усмихна се Спорт и го потупа по дебелия рамо. — Можеш да я наблюдаваш вместо мен. Но остави вратата отворена. Ще се опитам да поспя.

Максуел кимна с благодарност. Сложи стол до стената и седна. Приведе се напред, отпуснал огромните си ръце между краката, и се загледа в момиченцето. Спорт отиде във всекидневната, като остави вратата отворена. Но все пак реши да изчака прибирането на Доленко, преди да заспи.

Във всекидневната имаше две канапета, масичка за кафе, три високи стола и няколко лампиона. Останалата част от покрития с лъскав паркет под бе празна. Всички мебели на Лусия Синклер бяха изчезнали. Елегантните кресла и впечатляващите библиотечки. Шкафовете от палисандър с порцеланови дреболии във витринките. Внукът на Лусия Синклер се бе погрижил за тях. Беше долетял от Сан Франциско за погребението и остана тук известно време, за да се оправи с мебелите. В деня, когато ченгетата свалиха жълтите ленти, той опразни апартамента. Само десет дни след смъртта на старата дама

люксовият ѝ апартамент беше празен. Един ден по-късно Спорт, Максвел и Доленко се нанесоха.

След като Доленко се върна от офиса на Конрад, Спорт легна на канапето. Затвори очи и се опита да заспи. Представи си как пее в нощен клуб. По този начин отпускате мозъка си. Виждаше се как пее „Всичко или нищо“, облечен в смокинг и с цигара в ръка. Жените седяха до масите и въздишаха, а мъжете им го гледаха с мрачно възхищение. След известно време мислите на Спорт се объркаха. Все още се опитваше да пее в нощен клуб, но вместо това пърдеше, без да може да спре. Беше ужасно. Звучеше като тромпет. Публиката му се смееше. Жените закриваха начервените си устни с белите си ръце. Мъжете пляскаха по масите и хълцаха от смях. А Спорт не можеше да спре. После Доленко го разтърси.

— Тя се събужда, Спорт — съобщи му той и го разтърси отново.

Спорт отвори очи и седна.

— Какво?

— Тя се събужда, човече.

— А, добре. Добре.

Спорт разтърка лице и се вгледа замаяно в Доленко, който стоеше над него, люлееше се на пръсти и кимаше без никаква причина. Дъвчеше дъвка енергично и мускулите на челюстите му изпъкваха. Замаяните му от кокаина очи се стрелкаха навсякъде.

— Благодаря, Доленко. Благодаря — каза Спорт и си погледна часовника.

Пет и петнадесет.

Надигна се и влезе в спалнята.

Хлапето мърдаше на матрака. Беше се търколило по гръб и разтъркваше очи. Максвел стоеше пред стола си и гледаше Джесика с широко отворени очи. Спорт чу тежкото му дишане.

Момиченцето отвори очи и се огледа, после примигна изненадано.

— Мамо?

После се завъртя и видя Спорт и Максвел.

— Къде е мама? Мамо?

Джесика се опита да стане и изохка. Хвана главата си с ръце и се вгледа в двамата мъже. Долната ѝ устна затрепери. Бузите ѝ

почервеняха.

— Всичко е наред, сладурче — успокой я Спорт.

Младежкото му лице излъчваше любезност и дружелюбие.

— Къде е мама? — попита момиченцето.

Спорт му се усмихна очарователно.

— Слушай, сладурче, майка ти я няма в момента, разбираш ли?

Но ние ще се грижим добре за теб. Имаме си телевизор и всичко друго. Ще бъде чудесно.

— Искам мама. Моля ви — разплака се детето. — Къде е тя?

„Мамка му“ — помисли си Спорт, но продължи да се усмихва.

— Не плачи. Ще се грижим добре за теб — каза той. — Защо не включиш телевизора и...

Детето заплака още по-силно.

— Мамо! Мамо!

— О, по дяволите! — промърмори Спорт.

Бързо отиде в другата стая, за да вземе хлороформа. Чуваше как хлапето вие зад него. Хлипаше толкова силно, че едва успяваше да извика.

— Мамо! Мамо!

Спорт навлажни кърпата и се върна в спалнята. Максвел стоеше до матрака, вдигнал ръце пред себе си. Дишаше тежко и издаваше странни гърлени звуци. Хлапето се бе свило до стената, стиснало розовото животно в ръка. Гледаше Максвел уплашено и плачеше толкова силно, че не можеше да проговори. Джесика се завъртя към Спорт и едва успя да проплаче:

— Моля ви. Моля ви. Искам само мама.

Спорт пристъпи към нея. Тя се сви, но той я сграбчи за врата с едната си ръка. Опита се да притисне кърпата към устата ѝ с другата, но Джесика се отдръпна и поклати глава.

— Не, не — изплака тя. — Моля ви.

Спорт сложи кърпата на устата ѝ. Тя отново се дръпна, изстена и продължи да плаче. Спорт придърпа главата ѝ към себе си и притисна кърпата. Усети как Джесика се дави, поотпусна я и тя повърна на одеялото.

— Пфу, мамка му! — извика Спорт и отскочи.

— О, не — извика детето, загледано в повърнатото. — О, не!

Устната му кървеше и то хлипаше нещастно.

Спорт отново притисна кърпата към лицето му.

— Сега кротувай — нареди му той.

Този път момиченцето не можа да се измъкне. Вторачи се в Спорт над кърпата. От очите му течаха сълзи. После очите се затвориха и детето се отпусна. Спорт го положи на матрака и размаха ръка пред лицето си, за да прогони вонята на повърнато.

После издърпа мръсното одеяло изпод Джесика, нави го на руло и го захвърли в ъгъла. След това вдигна очи към Максвел.

Ръцете му все още бяха протегнати напред. Бузите му бяха зачервени. Изглеждаше замръзнал на мястото си. А панталонът му бе издут от страхотна ерекция.

Спорт го плесна по рамото, като се опитваше да скрие гнева си.

— Ела — каза му той.

Оставиха детето в спалнята и затвориха вратата.

На сутринта Максвел седеше пред вратата и я гледаше вторачено. Беше се настанил на един от високите столове, приведен напред. Търкаше ръцете си една в друга и не изпускаше вратата от очи.

Спорт и Доленко се намираха в другия край на стаята, до стъклени врати, които водеха към балкона. Спорт седеше на стол и държеше в скута си мобифон. Доленко стоеше до него, притиснал бинокъл към изпъкналите си очи. Бинокълът бе насочен към прозорците на сградата отсреща.

Доленко се захили високо и пронизително като момиче.

— Хе-хе-хе. Виж само. Дори не знаят какво става. Той сяда да закусва. О, това е страхотно. Циците отиват в детската стая. Хе-хе-хе — изкикоти се той отново. — Търсят я. Къде е? Къде може да е? Хе-хе-хе.

Спорт изсумтя. Поклати глава презрително, но също се засмя. Отпусна се удобно на стола и погледна навън. Виждаше семейство Конрад дори без бинокъл — две дребни фигурки, които се движеха нервно из апартамента отсреща.

Доленко се залюля на пръсти и извика:

— Видяха вратата! Видяха вратата!

Спорт вдигна мобифона. Независимо какво беше мнението му за Доленко, трябваше да признае, че идиотът наистина разбира от

електроника. Отначало Спорт искаше да сложи микрофони и дори скрити камери в апартамента на Конрад. Но когато това се оказа прекалено трудно, Доленко измисли номера с преподавателя. Сега телефонът на Конрад бе свързан директно с мобифона им. Спорт можеше да му се обади, но Конрад не можеше да звъне на никой друг, освен на него.

Спорт притисна мобифона към ухото си.

След секунда видя как Конрад тича към телефона и чу щракването, когато докторът вдигна слушалката и започна да натиска бутоните. Последва кратка пауза.

Спорт си пое дъх и заговори спокойно. Беше развълнуван, но се опитваше да запази гласа си равен и безстрастен.

— Добро утро, доктор Конрад — каза той. — Казвам се Спорт.

Задъхано мълчание. После Конрад заекна.

— Какво, по дяволите...

Спорт го прекъсна.

— Слушай ме внимателно. Не казвай нито дума. Дъщеря ти е при мен.

Този път паузата беше по-дълга.

— Кой си ти? — извика докторът. — Кой, по дяволите, си ти?

— Работих по апартамента ви няколко дни, доктор Конрад. Сложих вътре няколко камери и виждам какво правите. А чрез микрофоните чувам какво си казвате. Имаш много хубава риза. Оранжевото ти отива. И би трябвало да носиш джинси по-често.

— Виж го, виж го — прошепна Доленко. — Търси камерите. Хе-хе-хе. Оглежда се и си мисли: „Къде са, по дяволите?“. Хе-хе-хе.

Спорт му махна да замълчи. Не сваляше очи от прозореца и фигурата на Конрад.

— Ако се опитате да излезете — продължи Спорт — или да се свържете с някого, ще убия дъщеря ви. Ако се опитате да изключите техниката ми или направите нещо подозрително, ще я убия.

— Копеле мръсно! Къде е дъщеря ми? Искам да говоря...

— Оппааа! — ухили се Спорт. — Това беше грешка. Ако допуснеш още една грешка, малката сладка Джесика ще пострада. А при следващата грешка ще умре.

Зачака търпеливо. Искаше да види дали богатият лекар ще си отвори голямата уста.

— Е, добре — каза Конрад след малко. — Какво искаш?

Усмивката на Спорт се разшири и очите му заблестяха.

— А, вече загреваш, докторе. Слушай сега. Имаш ли часове днес? Очакваш ли някакви обаждания?

Мълчание. После Конрад отговори.

— Не. Не.

— Кажи ми сега, защото ако някой се появи по-късно, скъпата ни Джесика ще пострада.

— Не. Щяхме да... Не, няма нищо.

— Добре. Искам да си останете у дома и да не правите нищо. Можете да ядете и дори да ходите до кенефа. Но аз непрестанно ще ви наблюдавам. Довечера в седем ще ти звънна отново. Тогава ще ти кажа какво трябва да направиш, за да си върнеш дъщерята жива.

— Слушай... — започна Конрад.

Спорт затвори телефона и тихо се засмя.

— Хе-хе-хе — обади се Доленко зад гърба му.

Максуел седеше приведен на стола си и гледаше вратата на спалнята.

ТРУДНО

Конрад бавно остави слушалката.

— Нейтън?

Той си пое дълбоко дъх.

— Нейтън, какво...

Най-после успя да се обърне и да я погледне в очите.

— О, господи, Нейтън! — изохка Аги. — Какво е станало?

Тя се наведе напред, притиснала ръце към гърдите си. Очите ѝ гледаха диво, но не плачеше, а сякаш му се молеше.

— Нейтън?

Мина известно време преди той да успее да проговори. Прокашля се и каза:

— Някой я е отвлякъл.

— Отвлякъл?

— Чуй ме, Аги — каза той, като пристъпи към нея и я хвана за раменете.

— Отвлякъл я? Отнесъл е детенцето ми? Защо...

— Тихо, Аги, слушай...

— Но защо ще отвличат детенцето ми? Защо...

— Не знам, Аги. Изслушай ме. Не знам.

— Трябва да я върнат. Защо не я върнат? Пари ли искат? Можем да им дадем пари. Могат да получат всичките ни пари, Нейтън. Каза ли им? Трябва да им кажеш, за да ни я върнат. Нейтън...

— О, господи!

Конрад я прегърна и я притисна към себе си. Очите му се изпълниха със сълзи, но той ги потисна. Държеше Аги здраво, а тя трепереше в ръцете му и продължаваше да говори.

— Не могат просто така да влязат тук, нали? Да влязат в дома ни. В апартамента ни. Да вземат бебчето ми. Не искат да я наранят, нали? Тя е малко момиченце.

— Шшт — прошепна Конрад в ухото ѝ и я целуна отчаяно по бузата. — Шшт.

— Да се обадим в полицията. Трябва да се обадим в полицията...

— Не можем. Те ни наблюдават и слушат... някак си... сложили са камери в апартамента. И микрофони. Виждат какво правим и ни чуват...

— Но ние трябва да направим нещо...

— Трябва да чакаме. Онзи човек — Спорт — ще се обади в седем. Ще ни каже какво да направим. А ако не чакаме и ни видят, че правим нещо, ще я наранят, Аги.

— О, не! О, господи!

Конрад затвори очи и я притисна силно.

— Шшт — прошепна той в ухото ѝ. — Шшт.

След секунда Агата бавно се отдръпна от него и вдигна очи към лицето му. Не плачеше, но очите ѝ бяха широко отворени, като на човек, ударен в корема. Тя поклати глава и се вгледа в лицето му, сякаш искаше да научи нещо.

Конрад я погали по бузата.

— Всичко ще се оправи.

— Защо става това? Нейтън? Защо е всичко това?

Най-после сълзите бликнаха.

— О, господи! Бебето ми! Джеси! О, господи!

Аги плачеше и трепереше, покрила устата си с ръка. Другата ѝ ръка се протегна сляпо настрани и намери стол. Аги го придърпа към себе си, тежко се отпусна и заплака. Облечена в белия си халат, с увиснала рошава коса и пребледнели от страх бузи, изглеждаше стара и нещастна.

Конрад отмести очи от нея и прокара пръсти през оредялата си коса. Жена му продължаваше да плаче и да кърши ръце. А той нямаше сили да я погледне. След секунда излезе от стаята и бързо влезе в спалнята. Лекарската му чанта беше в гардероба. Той коленичи и я отвори. Зарови из нея и намери кутийка „Ксанакс“^[1]. Изсипа две таблетки в шепата си.

— Това ще помогне — прошепна той тихо.

Хапчетата бяха елипсоидни и оцветени в лилаво, по един милиграм всяко. Той извади още едно и затвори кутийката.

Влезе в банята и наля чаша вода. Върна се с водата и хапчетата при Аги. Тя все още седеше до масата, вперила очи в стената. Мълчеше, но по бузите ѝ се стичаха сълзи. И продължаваше да кърши ръце.

— Вземи ги — каза Конрад, като остави водата и хапчетата пред нея и погледна вратата със срязаната верига. — Ще ти помогнат.

Аги го погледна замаяно.

— Какво?

— Лекарство. Ще ти помогне.

Аги погледна лилавите хапчета, после вдигна очи към него и въпреки сълзите си започна да се смее. След миг смехът ѝ замря. Внезапно, сякаш му удряше шамар, тя блъсна силно чашата и тя изхвърча от масата и падна на килима. Водата се разля и образува тъмно петно. Чашата се търколи шумно по паркета.

— Дяволите да те вземат, Нейтън — извика Аги с глас, който той не беше чувал никога — гърлен и разтреперан. — Проклет да си.

Стомахът му се сви и краката му омекнаха. Конрад се отпусна на стола срещу нея.

— Съжалявам. О, господи, съжалявам, Аги.

Той се протегна и хвана ръката ѝ, но тя я отдръпна, без да го погледне. В гърлото му заседна гигантска буца. Наложил му се отново да се бори със сълзите си.

— Не можех да търпя да те гледам... — започна той. — Не можех...

Не можа да каже нищо повече. След няколко секунди Агата се обърна към него. Сълзите ѝ бяха спрели. Изглеждаше съсипана от умора. Тя хвана ръката на мъжа си. Конрад я стисна здраво.

— Знам — меко каза тя. — Знам.

В първите часове след като говори със Спорт, Конрад се страхуваше, че ще полудее. Двамата с Аги седяха послушно в апартамента. Техният собствен апартамент. Гледаха стените и прозорците като затворници. Не говореха. Не знаеха какво да си кажат. Не искаха престъпниците да ги чуят. Просто седяха на канапето и си държаха ръцете. Конрад мислеше за Спорт и чуваше гласа му.

„Ако допуснеш още една грешка...“

Звукът от гласа на Спорт, веселият му, подигравателен тон...

„... малката сладка Джесика ще пострада...“

Конрад не познаваше гласа, но му се стори, че познава тона му достатъчно добре. Помисли си, че го е чувал и преди. В болничните

отделения. В потискащите бели стаи.

„Ако допуснеш грешка...“

След известно време Конрад се надигна и започна да се разхожда нервно из стаята. Трябваше да помисли върху казаното от Спорт.

„Добро утро, доктор Конрад.“

Беше го нарекъл „доктор“. Знаеше кой е. Може да беше бивш пациент. Може би просто искаше внимание. Или пък дрога. Вероятно смяташе, че един лекар може да му помогне да се снабди с дрога. Сигурно искаше нещо. Дрога. Пари. Каквото и да е.

Конрад продължи да се разхожда. Мислеше за седем часа, когато отново щеше да говори със Спорт.

После Агата заплака. Той седна до нея и я прегърна. Притискаха се силно един в друг и се мъчеха да запазят спокойствие и сила. Не ядоха. Не можеха. Чакаха. Струваше им се, че стрелките на часовника не помръдват. Сивата дневна светлина зад прозорците не се променяше.

Безизходицата тормозеше Конрад. Искаше му се да излети от апартамента и да повика полицията. Искаше му се да протегне ръка по телефонната линия, да сграбчи Спорт и да го удуши. След около два часа, прекарани в мисли, за момент си представи как взима нож от кухнята и убива жена си и себе си, за да се отърват от мъчението.

Но това беше най-ужасната част от деня. Постепенно нещата се промениха и времето сякаш се задвижи по-бързо. Двамата с Аги влязоха в спалнята. Седнаха на леглото и пузнаха телевизора. Гледаха новините на всеки половин час. Вълнения в Източна Европа. Пожар на танкер в Персийския залив. Конрад гледаше репортажите и мислеше за Спорт. Припомняше си гласа му, както и собствения си глас. Беше се уплашил и Спорт сигурно бе доловил страха му.

Изскърца със зъби при тази мисъл. Задиша тежко и се вторачи в телевизора. Мел Гибсън правеше нов филм. В Западните щати валеше сняг. Студен фронт идваше на изток. Светлината зад прозореца потъмня. Конрад и Аги легнаха. Тя поспа малко, а той я прегръщаше, гледаше тавана и мислеше за Спорт и седем часа.

Аги се събуди и реши да се облече. Застана в ъгъла, а Конрад вдигна халата си пред нея. Тя бързо нахлузи джинси и фланела. Докато се обличаше, Аги оглеждаше стаята и се опитваше да открие камерите.

После влезе в тоалетната, седна на клозета и се покри с кърпа, но въпреки това очите ѝ горяха от унижение.

В пет часа си приготвиха вечеря. Стояха в кухнята един до друг и правеха сандвичи с шунка и сирене. Агата режеше хляб. Нервите ѝ не издържаха и тя отново заплака. Конрад едва не ѝ се скара. Искаше му се да изкрещи: „Престани! Не виждаш ли, че ме убиваш?“. Вместо това обаче обви раменете ѝ с ръка. Обляна в сълзи, тя продължи да реже хляба.

Към края времето отново се забави и сякаш спря. Дневната светлина изчезна и зад прозорците се спусна нощ. Дотогава Конрад наблюдаваше светлината и си мислеше, че Спорт ще му се обади, след като се стъмни. Сега обаче нямаше какво да гледа. През последния половин час двамата с Аги седяха до масата в трапезарията. Бутнаха чиниите си настрани, макар в тях да имаше още храна. Държаха се за ръце и се опитваха да се усмихнат.

В седем без пет Агата стисна ръката му силно. Опита се да се усмихне, но отново заплака.

— Нейтън, кажи им... — едва прошепна тя, — кажи им... ще направим всичко. Не забравяй да им го кажеш...

„Моля те, спри — помисли си той. — Престани.“ Но потупа ръката ѝ и също се опита да се усмихне.

— Всичко ще е наред — дрезгаво я успокои той.

Агата се опита да кимне.

Той погледна часовника си. Точно седем. Телефонът звънна.

Конрад пристъпи към телефона. Аги бе плътно зад него. Той си пое дъх. Телефонът звънна отново. Той вдигна слушалката. От другата страна мълчаха. Той също не проговори. Чакаше.

— Дори „здрости“ ли не казваш, докторе? — обади се Спорт. — Възпитанието е важно нещо, не знаеш ли?

Конрад се забави няколко секунди преди да отговори. Беше мислил за този разговор почти единадесет часа и искаше да се справи добре.

— Здрости, Спорт — каза той.

Прозвуча доста добре. Гласът му беше спокоен и уверен. Говореше солидният лекар.

— Здравсти, Спорт. Хайде да поговорим за дъщеря ми.

Конрад усети, че Спорт се поколеба за момент.

— Ще ти кажа нещо, докторе — най-последно отвърна той. — Аз ще говоря, а ти ще слушаш. Така действат психиатрите, нали? Аз говоря, а ти слушаш. — Той се засмя. — Така че слушай, а аз ще ти кажа какво точно да направиш...

— Не — прекъсна го Конрад, като притисна телефона до ухото си и пъкна свободната си ръка в джоба, за да не позволи на копелето да види треперенето й. — Не — повтори той. — Това не ме устройва, Спорт.

— Нейтън! — стреснато прошепна Агата.

Той й обърна гръб и притисна слушалката още по-плътно към ухото си.

От другата страна на линията мекият глас загрубя и заговори строго.

— Внимавай, докторе. Помни какво ти казах за грешките.

— Помня, Спорт. Но все пак, преди да продължим и преди да ми кажеш какво трябва да направя, искам да ми позволиш да говоря с Джесика.

— Ей, докторе, ти май не схващаш. Това, което искаш ти, няма никакво значение. Въобще не ми пука за желанията ти.

— Разбирам, Спорт, но все пак...

Внезапно Спорт закрещя.

— Не ме мотай с тия психарски лайна, копеле! Ще изкормя дъщеря ти като риба! Чуваш ли ме, доктор Шибаняков! Чуваш ли ме?

Конрад отвори уста, но не можа да издаде звук. Затвори я и изскърца със зъби. После се насили да говори спокойно.

— Ако не говоря с нея, Спорт, ще приема, че е мъртва.

Аги изплака. Конрад продължи:

— А ако е мъртва, ще отида в полицията.

— Не дрънкай глупости, човече. Ще ти кажа какво си спечели с...

Нейтън затвори телефона.

Застана неподвижно с ръка на слушалката. „Трябва да се стегна — помисли си. — Наблюдават ме. Трябва да пусна слушалката.“ Ръката му бавно се отдръпна от телефона.

— Нейтън! — най-после успя да проговори Агата. — Нейтън, за бога...

— Слушай — обърна се той към нея, хвана я за раменете и погледна в обезумелите ѝ очи.

— Нейтън, о, господи, господи... — шепнеше тя трескаво.

Конрад заговори високо и ясно. Искаше да е сигурен, че Спорт ще чуе думите му.

— Слушай, Аги. Отиваме в полицията. Трябва да отидем в полицията.

„Точно така — помисли си той. — Ти мръсно копеле! Обади се пак! Звънни!“

Беше мислил за това цели единадесет часа и бе решил как да действа. Които и да бяха те, бяха направили нещо отчаяно. Каквото и да искаха, очевидно го желяеха силно. Дрога... пари... лекарско внимание... нещо, което той притежаваше, а те отчаяно искаха. Каквото и да бе, то представляваше единствената му разменна монета. Ако не я използваше като хората и не настоеше да говори с Джесика, каква причина щяха да имат престъпниците да я оставят жива?

— Трябва да отидем в полицията — повтори той.

Телефонът мълчеше. Аги го гледаше и клатеше глава.

— Трябва — каза той отново.

После пусна Агата и тръгна към вратата.

Телефонът звънна.

Конрад спря и бавно се обърна. Телефонът звънна отново. Аги стоеше и го гледаше вторачено.

Конрад се върна при нея. Тъкмо когато телефонът звънна за трети път, той вдигна слушалката и пак пъкна треперещата си ръка в джоба си. После спокойно каза:

— Да?

Мълчанието от другата страна му заприлича ма тексаска магистрала: струваше му се, че никога няма да се промени или да свърши. После Спорт започна да се смее подигравателно.

— О — каза той. — Твърдят доктор. Непреклонният татко. О, да. Какво ще кажеш да доведе дъщеря ти до телефона и да я послушаш как пици? Как ще се почувстваш тогава?

— Не — отвърна Конрад с все така спокоен глас. — Каквото и да искаш, няма да го получиш, ако я нараниш.

Спорт продължи да се смее.

— Чувам те, чувам те. Ти си мъжко момче, татенце. Знаеш ли, всъщност това ми харесва. Наистина. Обичам такива типове. Напомнят ми за самия мен. Имам предвид, че ние с теб вероятно бихме се разбрали добре при други обстоятелства.

Ръката в джоба на Конрад се сви в юмрук. „Пипнах те“ — помисли си той.

— Е, добре — каза Спорт. — Изчакай малко, човече.

Чу се изщракване, после леко бръмчене. Конрад се вслуша напрегнато, но не чу друг звук.

— Нейтън — прошепна Аги. — Какво става?

Той се обърна към нея и сложи ръка на рамото ѝ. Лицето ѝ беше бледо и набръчкано, очите ѝ бяха безумни. Косата ѝ беше разчорлена. Той ѝ се усмихна.

Чу се ново изщракване.

— Татко?

— Джес?

— Татко — разплака се тя. — Страх ме е, татко.

Очите на Конрад се изпълниха със сълзи.

— Знам, миличко. Всичко е наред.

— Не искам да седя тук, татко. Те са лоши хора. Защо не мога да се прибера у дома? Искам да се прибера.

— Всичко ще е наред, Джеси. Скоро ще си у дома — успокои я той и затвори очи.

— О, господи, Нейтън, моля те... — извика Аги и протегна ръка към телефона.

Но Конрад не ѝ го даде. Вече чуваше виковете на Джесика.

— Не! Искам да говоря с мама! Искам мама. Моля ви, моля ви... Татко!

После престъпниците отведоха Джесика от телефона и виковете ѝ замряха.

— Слушай сега — каза Спорт след миг. — Ето какво ще направиш, докторе.

Конрад закри очи с ръка. Знаеше, че го наблюдават, но не можа да се сдържи. Тялото му потрепери.

— Ще посетиш една от пациентките си — продължи Спорт. — Елизабет Бъроуз...

---

[1] Лекарство, давано при нервни разстройства. — Б.пр. ↑

СЪВСЕМ ПРОСТ ВЪПРОС

„Ще бъдеш проследен. Ще бъдеш наблюдаван всеки миг.“

Конрад облече шлифера си и тръгна заедно с Агата към вратата.

„Ще я убия, ако спреш. Ще я убия, ако завиеш по погрешна улица. Ако издадеш звук, ако допуснеш грешка... тя ще умре.“

На вратата Агата вдигна очи към него. Не го попита дали ще се оправи, просто стоеше и го гледаше. Очите ѝ изглеждаха огромни и тъмни. Той я докосна нежно по бузата, после се наведе и притисна устни към нейните.

— Не им позволявай да видят как плачеш, Аги.

Тя се усмихна насила и поклати глава.

— Добре.

— Не отваряй вратата.

Агата не можа да му отговори.

— Скоро ще се върна.

Тя кимна, а очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

Конрад си пое дълбоко дъх и излезе в коридора. Чу как вратата се затваря зад него.

„През целия път зад теб ще има някой. И няма да знаеш кой може да е. Може да е портиерът ти или пък най-добрият ти приятел. Може да е месарят или хлебарят. Но винаги ще има някой.“

Конрад бавно тръгна към асансьора. Натисна копчето и загледа лампичката. 12... 11... 10... Стоеше пред вратата и оглеждаше коридора. Беше празен. Очите му се спряха на вратата на апартамент 5С. Там живееха съседите му. Скот и Джоан Хауърд. Пенсиониран бижутер и жена му. Вратата привличаше Конрад като магнит. Той си представи как казва на Скот: „Звънни в полицията, моля те“. Дори се наведе към вратата, докато чакаше асансьора.

Но после застина на място.

„Имаш хубава риза. Оранжевото ти отива.“

Зад гърба му се отвори друга врата. Конрад се завъртя. Били Прайс излезе от апартамента си с два кашона. Конрад си спомни как се

бяха срещнали в асансьора. Новият му съсед, служителят от Уолстрийт с отегчителния си хумор.

Младият мъж му се усмихна.

— Здравсти, докторе. Как си?

Конрад се усмихна и кимна леко.

— Още една похабена събота — каза Прайс, отвори вратата към помещението за боклук и я задържа с крак. — Можеш ли да повярваш, че все още си разопаковам багажа? — попита той и метна кашоните настрани.

Конрад го наблюдаваше внимателно. „Не — помисли си той. — Не мога да повярвам.“

— Къде е малкото момиченце днес? — попита Прайс.

Конрад се сдържа да не му се озъби.

— Ами... тя е навън с приятели...

— Аха — кимна Прайс. — Е, ще се видим пак — добави той, намигна му и бавно тръгна към апартамента си.

Вратата на асансьора се отвори. Конрад бързо влезе вътре.

— Точно така — промърмори той под носа си.

„През целия път зад теб ще има някой. И няма да знаеш кой може да е. Може да е портиерът ти или пък най-добрият ти приятел. Може да е месарят или хлебарят. Но винаги ще има някой.“

Застанал сам в асансьора, Конрад отново загледа лампичката. 5... 4... 3... Ако някой наблюдаваше отвън, щеше да разбере веднага, ако асансьорът спреше и Конрад излезеше.

Не го направи. Слезе във фоайето.

Излезе от асансьора и тръгна към портиера. Тази вечер беше Ърни. Висок слаб испанец с широка дружелюбна усмивка. Ърни забърза да му отвори стъклената врата. Когато Конрад мина покрай него, Ърни се усмихна и му намигна.

— Чао, докторе.

Конрад му се усмихна в отговор.

Вечерта беше мразовита и влажна. Лека мъгла се спускаше над фасадата на библиотеката на Морган на отсрещната страна на улицата. Фризовете ѝ оживяваха от светлината на прожекторите, насочени към нея. Жълтите листа на тополите проблясваха отстрани.

Под дърветата минаваха хора. Чернокож мъж в кожено яке, хванал ръката на усмихнато момиче. Среброкос мъж в елегантен тъмен костюм. Възрастна жена с боядисана в червено коса разхождаше кокера си. Млад скитник седеше на стъпалата на библиотеката, свел глава към коленете си.

Конрад спря за момент и се вгледа в тях. Усети как по слепоочията му се стича пот.

„Ще я убия, ако спреш. Ще я убия, ако завиеш по погрешна улица. Ако издадеш звук, ако допуснеш грешка... тя ще умре.“

Той тръгна към гаража.

— Как си, докторе? Време да запалим стария ролс, а?

Конрад се вгледа в лицето на Лар, служителя в гаража. Добре познато лице, с голям нос и червени бузи като на Дядо Коледа. Лар работеше тук почти всяка вечер. Винаги поздравяваше Агата любезно, а когато видеше Джеси, се преструваше, че се кани да ѝ открадне носа. Сега, когато Конрад се вгледа в малките му присвити очи, те проблеснаха като черни мъниста.

— Да, няма да е лошо — отговори Конрад.

Лар му отдаде чест и тръгна да докара колата.

Конрад зачака, пъхнал ръце в джобовете на шлифера си.

Погледна нервно през рамо и сърцето му се сви.

На отсрещната страна на улицата, до ниско гинко^[1], стоеше някакъв човек и го наблюдаваше. Конрад ококори очи и се вторачи във фигурата.

Човекът небрежно се обърна и бавно се отдалечи.

Сребристорсинята корсика на Конрад изскочи от гаража със свистене на гуми и закова пред него. Лар излезе отвътре и му задържа вратата отворена.

— Благодаря ти, Лар — дрезгаво каза Конрад, после се настани зад волана.

„Ето какво ще направиш сега, докторе. В момента е седем и пет. Веднага щом затвориш телефона, ще си облечеш палтото и ще

излезеш. Ще отидеш в лудница «Импелитери». Пътят дотам ще ти отнеме не повече от двадесет — двадесет и пет минути.“

Корсиката се движеше бавно по Тридесет и шеста улица. На ъгъла на авеню „Лексингтън“ Конрад спря на светофара. Зелен пантиак закова до него. Двигателят му ръмжеше силно. Конрад погледна към него и видя зад волана мускулест млад мъж. Младежът бе подстриган късо и носеше бяла тениска. Той прикова очи в Конрад и се ухили, после форсира двигателя.

Конрад преглътна затруднено и отмести очи към огледалото за обратно виждане. Не можа да различи шофьора в колата отзад. Само два фара и силуета на глава, която го гледаше.

Светна зелено, той натисна газта и се понесе към тунела.

„Та значи сега е седем и половина. Влизаш в лудницата и отиваш при Елизабет. Влез направо вътре. Не говори с никого. Не си губи времето. Не разполагаш с никакво време, докторе, нали разбираш? Просто отиди при Елизабет. Говори с нея. Както правиш обикновено. Не ѝ давай лекарства. Мозъкът ѝ трябва да е ясен. Само си поговори с нея и я накарай да се отпусне. Да се съгласи да си бъбри с теб. Ще ти отпусна половин час за това, дори четиридесет и пет минути. Добре, става осем и петнадесет. Тя говори, спокойна е и ти има доверие. Точно тогава трябва да ѝ зададеш един въпрос.“

Няколко улици водеха към входа на тунела. Корсиката се вля в потока коли. След миг Конрад се мръщеше срещу ярките подземни светлини. Прожектори, закачени по мърлявите стени, облицовани с жълти плочки. Фаровете на колите отсреща. Червени стопове пред него.

Работник от пътното управление вървеше по тясната пътека вдясно. Камион на „Кока-Кола“ го притискаше отзад. Отпред един мъж в син шевролет наблюдаваше Конрад в огледалото за обратно виждане.

„Кой е номерът, Елизабет?“ Това е въпросът. Единственото, което трябва да попиташ. След като я накараш да се отпусне и да се разприказва, просто трябва да се наведеш приятелски към нея и да попиташ: „Елизабет, кой е номерът?“. Нищо сложно. Фасулска работа.

Конрад излезе от тунела в мъгливата нощ. Мина през будката за събиране на такси и потегли по магистралата към Лонг Айланд.

Стискаше волана и усещаше как ризата му подгизва от пот. Корсиката се носеше плавно по широката магистрала, заобиколена от

коли. Задминаваха го. Някои оставаха зад него. Други се изравняваха с корсиката. Тъмни силуети зад воланите.

Фарове, блеснали като очи на хищник.

В седем и половина спря на паркинга на „Импелитери“. Изоставаше с пет минути от разписанието на Спорт.

„Девет часът. Тогава трябва да си там. Нито минута след девет. Нито секунда. Няма да чакам и една секунда, докторе. Девет часът и край. Запомни това.“

Конрад паркира на запазеното място точно до стената на сградата. Потупа вътрешния джоб на шлифера си и усети касетофона. Беше го донесъл, защото искаше всичко да изглежда нормално за Елизабет.

„Елизабет, кой е номерът? Само един прост въпрос.“

Той излезе от колата и затвори вратата.

Тук, далеч от високите манхатънски сгради, които осигуряваха заслон, въздухът му се стори ужасно студен. Мъглата вледени кожата и мократа му от пот коса. Той потрепери.

Остана неподвижно за секунда, като се опитваше да се стегне. Ръцете му трепереха. Едва дишаше. Конрад бавно облиза устни и вдигна очи към „Импелитери“.

„Часовниковата кула. След като Елизабет ти каже номера, ела при часовниковата кула на улица «Ленърд». Знаеш ли я? В долната част на града, така че трябва да си оставиш поне половин час, за да стигнеш дотам. А това означава, че трябва да излезеш от «Импелитери» най-късно в осем и половина. Вземи номера и напусни лудницата до осем и половина. Това ще ти осигури точно нужното време. Девет часът. Тогава трябва да си там. Нито минута след девет. Нито секунда.“

Като дишаше тежко, Конрад се вгледа в каменния куб пред себе си. Мъглата затанцува на светлината на ярките прожектори. Решетките се открояваха ясно пред прозорците, зад които светеше. Там, където беше тъмно, прозорците гледаха безжизнено.

„Не искам да стоя тук, татко. Те са лоши хора. Защо не мога да се прибера у дома? Искам у дома.“

— О, господи! — прошепна Конрад.

Джесика беше ужасно уплашена.

„Защо не мога да се прибера у дома, татко?“

Дъщеря му се страхуваше, а той не знаеше нищо. Не знаеше кой я е отвлякъл, нито защо. Дори не разбираше какво искат от него.

„Не искам да стоя тук, татко.“

„Бебето ми — помисли си той. — Малкото ми момиченце.“

После прогони мрачните си мисли. Трябваше да се съсредоточи. Да бъде спокоен и компетентен. Добрият лекар. Стисна юмруци, за да спре треперенето.

„Елизабет, кой е номерът?“

Един прост въпрос. Трябваше да научи само това.

Конрад влезе в болницата.

Фоайето бе слабо осветено.

Лилавите флуоресцентни лампи на тавана бръмчаха и мъждукаха. Сестрата зад рецепцията и пазачът в коридора бяха неясни силуети.

„Не говори с никого. Не губи време.“

Конрад извади пропуска си и го показа на сестрата, когато мина покрай нея. Тя му кимна, без да се усмихне. Той закачи пропуска на ревера на шлифера си. Това му осигури някакво занимание, докато минаваше покрай бдителния поглед на пазача.

Стигна до асансьора и натисна копчето.

— Ей! — долетя силен глас от другия край на мрачния коридор.
— Ей, Нейт!

„Мамка му“ — помисли Конрад и не се обърна. Вратата на асансьора се отвори и той се качи.

— Нейт. Хей, Нейт! Почакай!

„Не говори с никого...“

Конрад се нуждаеше от специален ключ, за да задвижи асансьора към четвъртия етаж. Затърси го нервно. Хайде по-бързо, хайде!

„Не губи никакво време.“

Гласът на Джери Сакс се чу по-ясно.

— Нейтън! Задръж асансьора!

Вратата на асансьора се затвори. Конрад вкара ключа в процепа и го завъртя, после погледна осветените номера.

После вратата се отвори отново и Джери Сакс влезе.

Беше ужасно задъхан. По розовото му теме блестеше пот, предницата на тъмнорозовата му риза беше потъмняла, както и подмишниците на зеления му костюм.

— Господи, Нейтън. Не ме ли чу? Натисни трети етаж за мен. Пфу! — изсумтя той и избърса лицето си с ръка.

— Съжалявам, Джери, бях...

Гласът на Конрад заглъхна. Той натисна бутона за третия етаж и вратата се затвори. Асансьорът потегли нагоре.

Конрад гледаше светлинката, която се местеше бавно. 1... 2... Сакс го погледна насмешливо.

— Веселба в събота вечер, а? Среща с Нейт. Обзалагам се, че матроните ти от Сентръл Парк не са свикнали на подобни посещения.

Конрад го погледна в очите. Внезапно осъзна, че погледът на Джери Сакс е адски глупав. А и уплашен от умния и сложен свят.

— Джери — рязко каза Конрад. — Дъщеря ми беше отвлечена. Къщата ми е под наблюдение. Моля те, обади се в полицията.

Но всъщност не го каза. Не посмя да го изрече.

„През целия път зад теб ще има някой. Ако издадеш звук, ако допуснеш грешка, тя ще умре.“

— Прав си, че е доста късно — меко отбеляза той.

Асансьорът спря на третия етаж. Вратата се отвори.

— Приятна вечер, Нейт.

Сакс излезе и Конрад продължи сам към четвъртия етаж.

Беше седем и четиридесет. Разполагаше с петдесет минути да свърши работата. Мина покрай надзирателката — същата едра чернокожа жена, седнала зад бюрото. Отключи вратата на отделението и тръгна по коридора към стая номер три.

Срещу него вървяха санитарни. Други го задминаваха. Конрад избягваше очите им. Стискаше здраво верижката с ключовете.

„Кой е номерът?“

Вкара ключа в ключалката.

Внезапно се паникьоса. По лицето му изби пот. Ръката му затрепери.

„Не мога... Не мога да го направя.“

Едва успяваше да си поеме дъх. Огледа коридора и сенките, в които изчезваха хората.

„Не мога да го направя, Аги.“

Беше я оставил сама. Бе оставил жена си сама. С тях.

А кои, по дяволите, бяха те? Те я наблюдаваха и слушаха. И можеха да влязат в апартамента. Можеха да си отключат също като преди. Господи, трябваше само да почукат. Аги щеше да направи всичко, което ѝ наредят. Би се съгласила на всичко, за да спаси детето. Как можа да я остави сама? Какъв човек...

„Не мога...“

А сега отиваше да види пациентката си. Психически разстроена жена, която бе започнала да му се доверява. Щеше да ѝ зададе въпрос, а не знаеше нищо. Дали я познаваха? Дали можеха да ѝ помогнат? Дали въпросът им щеше да я нарани или да я подлуди? Този въпрос можеше да унищожи останките от нормалния ѝ разум. А той не знаеше нищо.

„Какъв е този номер? Защо Елизабет? Защо на мен?“

„Защо аз, за бога?“

„Не искам да остана тук, татко. Те са лоши хора. Защо не мога да се прибера у дома?“

Трябваше да им откаже. Трябваше да се обади в полицията. Или пък да преговаря с тях...

Зрението му се замъгли, ръцете му затрепериха още по-силно. „О, господи, ще убият дъщеря ми!“

А той не можеше да ѝ помогне. Беше безсилен срещу тях. Беше едно нищо.

— По дяволите! — прошепна Конрад.

Вторачи се в ръката си и се опита да се съсредоточи. Помъчи се да овладее дишането си, да събуди лекаря в себе си.

— По дяволите!

Вдигна нервно ръка и избърса сълзите от очите си. Стисна ключа силно и успокои треперенето на ръката си.

Трябваше само да попита Елизабет кой е номерът. Можеше да го направи. Можеше да запази самообладание достатъчно дълго, за да я попита. Можеше да стигне до часовниковата кула на улица „Ленърд“ и да им съобщи номера. А те щяха да върнат дъщеря му жива.

Съвсем просто.

С нечовешко усилие на волята той прогони всички мисли от мозъка си. Завъртя ключа и тежката врата се отвори. Конрад извади ключа и влезе. Вратата се затвори зад гърба му.

Конрад се закова на прага. Вдигна глава и застина. Устата му увисна. Ръцете му изстинаха.

О, господи! О, господи!

Стаята беше празна.

---

[1] Азиатско дърво с широки и ветрилообразни листа. — Б.пр. ↑

МАЙКАТА

Големият вграден гардероб в детската стая беше личното място на Джесика за игра. Агата беше разчистила пода грижливо. Дъщеря ѝ обичаше да седи там, когато искаше да остане сама. Рисуваше или подреждаше мозайки. Или пък си играеше с куклите, като си мърмореше тихичко на техния език.

Около стените на гардероба бяха подредени плюшените ѝ играчки. Мечета, алигатори, марсианци, клоуни. Жабока Кърмит, Гуфи. Приятелите ѝ. Тя ги наричаше така. Например: „Мога ли да взема един приятел в парка?“ или „Можеш ли да зашиеш окото на приятеля ми?“.

Сега Агата стоеше до вратата на гардероба и разглеждаше приятелите на Джесика. Бяха страшно много. Джесика не обичаше да ги изхвърля. А когато те погледнеше с треперещи устни и насълзени очи и кажеше: „Моля те, мамо, не изхвърляй приятеля ми“, какво можеше да направиш?

Агата се усмихна леко, без да осъзнава какво прави. Наистина ѝ се струваше, че са запазили всички играчки, които бяха купували. Гуфи беше любимецът на Джесика цели шест месеца, когато тя беше на около три години. После идваше Мис Пиги, която бе споделяла леглото на Джеси миналата пролет. Зад тях, в дъното на гардероба, бе Белоснежко.

— Бенежко — промълви Агата тихо.

Белоснежко беше малко мече, вече посивяло, дори черно на някои места. Едното му оранжево око липсваше. От дясната му лапа падаше пълнеж. От едната му страна имаше лилава кръпка. Бяха имали спешен случай, а лилавото бе единственият цвят, с който Агата разполагаше. И все пак бе тъжно да видиш стария Белоснежко натикан в задната част на гардероба. Полускрит от рака Себастиан и кученцето Пупи. Заменен от десетките нови герои, които Джесика бе видяла по телевизията или в домовете на други деца.

Белоснежко беше първата ѝ играчка. Майката на Агата го донесе в болницата в деня, когато Джесика се роди, и го пъкна под ръката на Аги в леглото. После каза: „Крайно време беше“ и кимна. Аги

изморено поклати глава. Тя бе първата в рода, която завърши колеж. Беше изоставила работата си в социалната служба, за да спечели пари и дори малко слава като художничка. Беше се омъжила за идеала на майка си — почтен лекар евреин. А сега за първи път твърдата стара жена показваше слаба гордост и интерес към някое от постиженията на дъщеря си.

Мече. Белоснежко.

Разбира се, бебето не се интересуваше от мечето. Повече от година и половина вярното същество седя пренебрегвано и без име в кошарката на детето. Но една неделя, точно след Коледа, когато Джесика беше на деветнадесет месеца, времето му дойде. Нейтън четеше в креслото си. Аги лежеше на канапето и решаваше кръстословицата в „Таймс“. Джесика седеше на пода и драскаше с пастел по един от бележниците на майка си.

Внезапно момиченцето вдигна глава. Очите му се ококориха, а устата му увисна. Джесика протегна ръка и посочи енергично балконската врата.

— Тва... Тва... — извика тя. — Тва е...

Нейтън погледна навън и се ухили.

— Хей. Това е сняг. Снежинки.

— Нежинки! — въодушевено повтори Джесика.

— Да — кимна Нейтън. — Хубаво, нали?

— Нежинки!

Джесика се изправи и затича бързо към кошарката си. Агата се засмя. Когато детето тръгнаше по този начин, приличаше на робот, който слиза по стръмен хълм. Джесика застана до кошарката, зарови вътре и извади старото мече. Вдигна го към Нейтън и извика напрегнато:

— Нежинки!

— Да, точно така — засмя се Нейтън. — Снежинките са бели. Бели снежинки.

— Бенежко! — триумфално изкрещя Джесика. — Бенежко! — повтори тя, притисна мечето до гърдите си и запя в ухото му. — Бенежко, Бенежко.

От този ден разнасяше мечето навсякъде. Преподаваше му новите думи, които беше научила. Показваше му картинките в книжките си. Слагаше го да спи и го завиваше нежно. Прегръщаше го

здро̀во, ко̀гато си ля̀гаше. А̀ги бѐ целу̀вала и мѐчето̀ вся̀ка̀ вѐчер, ко̀гато прѝспива̀ше Д̀жеси.

Влѐзе в га̀рдерѐба и ко̀леничѝ пред мѐчето̀. Ѝска̀ше да го̀ на̀гласѝ по-до̀бре и да̀ сва̀ли дру̀гите иг̀рачкѝ от нѐго. А̀ и да̀ го̀ прѐмести по-на̀пред. Нѐ прѐкалѐно мно̀го, за да̀ нѐ под̀разнѝ Д̀жесѝка... ко̀гато Нѐйтъ̀н я до̀ведешѐ у до̀ма.

По̀тисна̀ пла̀ча сѝ и прѐгър̀на ста̀ро̀то мѐче. По̀тър̀ка бу̀за в из̀носена̀та му̀ сива̀ ко̀зина.

— Бѐнежко̀ — про̀мъл̀ви па̀к тя̀ и о̀чите ѝ̀ се на̀пъл̀ниха̀ съ̀с съ̀лзи.

Прѝтисна̀ мѐчето̀ къ̀м гър̀дитѐ сѝ и усетѝ то̀плѝната на̀ но̀воро̀деното̀ сѝ бѐбе. До̀кторът̀ го̀ бѐ мет̀нал вър̀ху по̀дутитѐ ѝ̀ гър̀ди ка̀то то̀ку-що̀ уло̀вена рѝба. То̀гава А̀ги всѐ о̀ще дѝшашѐ тѐжко̀, из̀то̀щена̀ от ра̀ждана̀то, и са̀мо по̀вта̀ряшѐ: „О, бѐбето̀ ми. Бѐбето̀ ми“. Бя̀ха ча̀кали то̀лко̀ва дъ̀лго. До̀като Нѐйтъ̀н се о̀прави на̀пъл̀но. До̀като пра̀ктика̀та му̀ се ра̀зрас̀не. До̀като има̀т по̀вечѐ па̀ри. До̀като то̀й се по̀чу̀ства сѝгу̀рен. По̀сле А̀ги вдиг̀на о̀чи и вѝдя Нѐйтъ̀н, ко̀йто̀ пла̀чешѐ и се усмѝхвашѐ ѐдновѐменно.

— О, Нѐйтъ̀н — ка̀за му̀ тя̀. — Бѐбе.

А̀ по-къ̀сно ма̀йка ѝ̀ до̀йдѐ в бо̀лница̀та и ѝ̀ до̀несѐ мѐчето̀. Бѐлоснѐжко̀.

А̀ги из̀бър̀са о̀чи с у̀хото̀ на мѐчето̀. „Нѐ им по̀зволя̀вай да̀ тѐ вѝдят ка̀к пла̀чеш“ — за̀повя̀да сѝ тя̀. — „Онѐзи га̀дни ко̀пелѐта щѐ се из̀пър̀жат в а̀да, прѐди да̀ тѐ вѝдят ка̀к пла̀чеш.“ Усѐщашѐ ка̀меритѐ им о̀коло̀ сѐбе сѝ ка̀то ръ̀цетѐ на̀ нѐпоз̀нат. Прѐдста̀вяшѐ сѝ ги ка̀то нѐяснѝ фѝгурѝ с на̀жежѐни до̀ бя̀ло о̀чи, ко̀йто̀ я на̀блю̀дава̀ха нѐотк̀лонно̀. На̀блю̀дава̀ха я.

„Ко̀и стѐ вѝе, ко̀пелѐта? За̀що нѝ прѝчиня̀вате то̀ва?“

Мѝнаха̀ ня̀колко̀ мѝнути прѐди да̀ се ус̀поко̀и. Оста̀ви мѐчето̀ на̀ мя̀стото̀ му̀ в за̀дната̀ ча̀ст на̀ га̀рдерѐба. Со̀бствѐното̀ му̀ мя̀сто.

— Нѐ се трѐвожѝ — ка̀за му̀ тя̀. — Нѐйтъ̀н щѐ я до̀ведѐ у до̀ма. Щѐ я взѐме и щѐ я до̀ведѐ. В мо̀мента̀ дей̀ства по̀ въ̀проса̀.

По̀вта̀ряшѐ сѝ то̀ва за̀ хиля̀ден пъ̀т, от̀как Нѐйтъ̀н бѐ из̀ля̀зъл. То̀й бѐшѐ навъ̀н и в мо̀мента̀ прѝбира̀ше Д̀жесѝ. Нѐ ѝ̀ бѐ ка̀зал къ̀де о̀тива. О̀бяснѝ ѝ̀, чѐ тѐ нѐ му̀ по̀зво̀лили. Но̀ ка̀квото̀ и да̀ ѝска̀ха от нѐго, то̀й щѐшѐ да̀ го̀ на̀прави. Ко̀йто̀ и да̀ бя̀ха тѐ, ка̀квото̀ и да̀ се о̀питва̀ха да̀ по̀луча̀т от нѐго, то̀й щѐшѐ да̀ им го̀ да̀дѐ и да̀ вър̀не Д̀жесѝ. А̀гата̀ нѐ

спираше да си го повтаря. Скоро, най-късно в девет и половина, той щеше да влезе в апартамента заедно с дъщеря им.

Агата пак погледна вехтото сиво мече. „Всичко ще се оправи — помисли си тя. — Нейтън ще я доведе. Всичко ще се оправи...“

В този момент на вратата се позвъни.

Аги замря и отначало не можа да помръдне.

„Не отваряй на никого.“

Отново се позвъни.

Тя вдигна очи и огледа тавана на гардероба трескаво, търсейки камерите. Какво трябваше да направи? Как биха искали да постъпи?

Сега вече някой чукаше. Тихо, но настоятелно. Ами ако бяха те? Ако искаха да влязат? Ако ѝ се ядосаха, че не отваря?

Чукането спря за момент. Отново се позвъни.

— Госпожо Конрад? — извика мъжки глас.

Агата се надигна бавно, като в транс. Краката ѝ я понесоха напред, сякаш движени от загадъчна сила. Очите ѝ се местеха от място на място. Търсеха камерите. Тя погледна телефона и си помисли: „Обадете се, копелета! Кажете ми какво да правя. Обяснете ми какво искате. Обадете се, за бога!“.

— Госпожо Конрад?

Мекото настоятелно чукане продължи.

Агата стигна до вратата. Застана пред нея и прокара ръце през косата си.

„Какво искат от мен?“

Бавно вдигна ръка и безшумно махна капачето на шпионката. Наведе се и погледна навън.

Мъжът в коридора ѝ махна с ръка. Хубав млад мъж с пригладена назад черна коса.

— Здравейте, госпожо Конрад — каза той. — Аз съм.

Отначало тя не го позна, после се сети. Прайс. Новият им съсед. Били Прайс от 5Н. Не беше говорила с него досега, само се бяха поздравявали в асансьора. Според клюкарите в блока той беше двадесет и пет годишен брокер от Топика, Канзас. Получил образование в Харвард. Трима братя, по-малки от него, все още живи родители.

— Ааа... здравейте.

Гласът ѝ прозвуча ужасно дрезгаво. Тя се прокашля, приближи се по-плътно до вратата и каза:

— Можете ли да дойдете по-късно, Били? Моментът не е подходящ. Не съм облечена.

— Това никак не ме притеснява — отвърна Били и се засмя весело. — Хайде, госпожо Конрад, Агата... Трябва да ми отворите. Знаем, че сте сама, но...

Аги не отговори, а погледна телефона. „Обадете се. Кажете ми какво да направя.“

„Трябва да ми отворите.“

Защо Прайс настояваше да влезе? И откъде знаеше, че е сама? Може и да беше видял как Нейтън излиза, но пък преди бе виждал Агата и Джесика. Откъде можеше да знае, че Джесика не си е у дома в момента?

— О, Агата — изпя името ѝ Прайс.

Гласът му прозвуча заплашителен и опасен.

Ако не беше един от тях, защо не ѝ се обаждаха?

— Отвори ми, Агата.

Без да мисли, Аги протегна ръка и отвори вратата.

Били Прайс влезе веднага. Аги се отдръпна, за да му направи път. Той се усмихна свенливо и затвори вратата.

— Здравсти, помниш ли ме? Били Прайс. Новият съсед.

Очите му я огледаха внимателно. Тя беше още по джинси и фланела. Не си беше сложила сутиен. Усети очите му върху гърдите си. Той отново се усмихна срамежливо, но когато вдигна очи към нейните, тя видя, че в тях няма никакъв свян.

— Наистина съжалявам — продължи той. — Просто исках да взема за малко телефонния ви указател. А и истината е... знаех, че си у дома и... ами досега не сме имали възможност да се опознаем, затова реших да се отбия. Нали разбираш?

— Ами... аз...

Аги се опита да отговори, но мислите ѝ препускаха лудо.

Дали беше един от тях? Защо си играеше с нея?

— В кухнята е. Ще го донеса.

— Не бързай чак толкова — каза Били и пристъпи към нея.

Застана толкова близо до нея, че тя усети дъха му по лицето си.

— Мислех си... нали разбираш... забелязах те в коридора, Агата, и си помислих... ами сега, когато семейството ти го няма, можем да си поговорим. Да седнем и да се опознаем по-добре.

И тогава, с пронизителния звук на трион, режещ камъни, телефонът иззвъня.

Аги подскочи и ахна.

— Мили боже!

Телефонът звънна отново.

Тя задиша тежко и се вторачи в Били Прайс. Той я гледаше любопитно. Агата се насили да се усмихне.

— Телефонът звъни — глупаво му съобщи тя. — Ще ме извиниш ли?

Сърцето ѝ биеше лудо, докато отиваше към телефона. Обърна гръб на Прайс и вдигна слушалката.

— А... ало?

Гласът изкрещя диво в ухото ѝ.

— Кой е този, путко? Казах ви никой да не влиза в апартамента! Ще я изкормя, ще нарежа момиченцето ти на парчета! Веднага ми кажи кой е този!

— Аз... как мога... аз...

— Добре, путко — отново изкрещя мъжът и после каза: — Доведете ми детето.

— Не! Аз...

Ужасена, Аги чу гласа на дъщеря си.

— Пуснете ме! Не! Моля ви, моля ви... — заплака Джеси.

— Моля ви — прошепна Аги. — Просто не знам как да го кажа...

Мъжът внезапно заговори спокойно. Аги все още чуваше плача на Джесика. Плач от страх, а не от болка. Поне засега.

— Джеси — прошепна тя.

— Слушай — каза мъжът задъхано. — Аз съм твоя приятелка, ясно ли е? Приятелката ти Луиз. Разбра ме, нали? Кажи: „Здрасти, Луиз“.

— О, здрасти... — заекна Агата и опита отново. — Здрасти, Луиз.

— Добре. Сега кажи: „Еди-кой си се отби по еди-каква си причина“.

— Аз... аз...

— Кажи го, тъпанарко!

— Да, аз... ще ти звънна по-късно, Луиз. Били Прайс, новият съсед, се отби да вземе назаем телефонния указател. Само за да вземе указателя.

— Добре — каза мъжът. — Сега разкарай този кретен оттам, тъпа путко! Имаш шестдесет секунди. После ще започна да режа дъщеря ти — заплаши я той и затръшна телефона.

Агата остави слушалката на мястото ѝ и се обърна към Били Прайс. Той я гледаше втренчено.

— Ей сега ще донеса указателя — прошепна тя.

— Хм... наистина — несигурно каза Били. — Наистина не бързам.

— Аз бързам — отвърна Агата. — Наистина.

И се втурна към кухнята.

Указателят винаги стоеше там, тъй като Аги водеше повечето си разговори от телефона в кухнята. Този път го беше оставила на перваза на прозореца, затрупан с голям буркан за сладки, кутия фолио и торбичка солети.

„Кой е този, путко? Казах ви никой да не влиза!“

Аги все още чуваше гласа му. Ужасен глас. Бумтеше в ушите ѝ и изгаряше мозъка ѝ.

„Веднага ми кажи кой е този!“

Тя издърпа указателя изпод буркана и се обърна, готова да го отнесе във всекидневната.

Защо той не знаеше?

— Господи! — прошепна Агата на глас.

Но не можеше да спре. Нямаше време. Тръгна към вратата с указателя в ръка.

Защо? Защо не знаеше кой е Били? Прайс се беше представил. „Здрасти, помниш ли ме? Били Прайс. Новият съсед.“ Беше го казал в момента, когато влезе в апартамента. Защо не го бяха чули по микрофоните?

Агата излезе от кухнята и тръгна по късия коридор.

Може пък да не бе слушал. Може да не беше стоял близо до машината си.

Тя влезе във всекидневната. Горкият Прайс стоеше там и гледаше объркано, пъхнал ръце в джобовете си. Краката му се местеха нервно, очите му оглеждаха стените.

Мъжът по телефона бе изпаднал в истерия. Звучеше паникьосан. Не знаеше кой е Били, защото...

Агата вдигна тежкия указател и го подаде на Били. Насили се да се усмихне.

— Заповядай.

„Шибаните микрофони въобще не съществуват — помисли си Агата. — Камери има, тъй като той може да ни гледа. Видя влизането на Били. Вижда какво правим, но не може да ни чуе. Не ни чува как говорим през вратата, затова не се обади веднага. Обади се чак когато видя Прайс. Трябваше да се обади и да ми крещи, за да разбере какво става. Не е могъл да чуе. Няма микрофони.“

— Хм... благодаря — каза Били. — Благодаря — повтори той, взе указателя и се вгледа в очите на Агата. — Това означава, че не съм поканен на чай, нали?

Агата му се усмихна по-широко и наклони леко глава с приятелски маниер.

— Слушай, лигаво копеленце — каза тя. — Престани с простотиите и ми помогни. Дъщеря ми е отвлечена. Наблюдават апартамента ми. Обади се в полицията. Разкажи им всичко. Веднага.

Усмивката на Били застина. Той погледна Агата втрещено. После устата му бавно увисна.

— И изтрий това тъпо изражение от лицето си — посъветва го Агата, като се усмихна мило. — Усмихни се. Вземи указателя.

Тя го пъхна в ръцете му и той го стисна здраво. Агата се засмя дружелюбно.

— Не си мисли, че се шегувам — каза тя. — Въобще не мисли. Върни се в апартамента си и набери 911. Животът на едно малко момиченце зависи от това.

Агата започна да го избутва към вратата. Прайс успя да закрепил крива усмивка на лицето си, но продължи да я гледа втрещено.

Агата протегна ръка и отвори вратата.

— Ако полицията дойде тук, дъщеря ми ще умре. Обясни им го. Увери се, че разбират за какво става дума. А сега кажи: „Благодаря ви и довиждане, госпожо Конрад“.

— Благодаря ви и довиждане, госпожо Конрад — промълви Били.

Агата го избута в коридора и затвори вратата.

Обърна се и се вторачи в телефона. Ако грешеше и имаше микрофони, ако можеха да я чуят, щяха да звъннат веднага. Внезапно ѝ се стори, че е допуснала ужасна грешка и телефонът ще звънне. Всичко стана прекалено бързо и тя нямаше време да помисли. Имаше толкова много други възможности. Разбира се, че беше сгрешила. Разбира се, телефонът щеше да звънне. И тогава тя щеше да чуе ужасния глас на онзи гаден мъж. Щеше да чуе плача на дъщеря си. Писъците ѝ. Аги прикова очи в телефона. Той упорито мълчеше. Но ако беше сгрешила... ако беше допуснала грешка...

Телефонът не звънна.

Тя тръгна на пръсти, сякаш за да не събуди спящо чудовище — безмълвния телефон. Вървеше бавно и едва дишаше. Отиваше към детската стая. Искаше да се отдалечи от телефона. Ако успееше да се измъкне от него, може би нямаше да я хване.

Телефонът все още не звънеше. Оказа се права. Не можеха да я чуят. Нямаше микрофони. Само камери. Беше права. Малко по малко ужасът ѝ започна да изчезва. Мислите ѝ се проясниха. Тя влезе в гардероба. Там, сред приятелите на Джеси, се чувстваше в безопасност. Беше защитена от телефона.

Агата се протегна и взе малкото сиво мече. Притисна го до гърдите си и го залюля.

— Успяхме, Белоснежко — прошепна тя. — Добрахме се до полицията. Ще арестуват тези мръсници. Ще ни върнат Джеси. Знаем го.

И притисна мечето още по-силно.

— Мили Боже — промълви Агата. — Моля те, помогни ни.

В другата стая телефонът зазвъня.

С РОЗОВА РОКЛЯ

Конрад се вторачи в празната стая. Стори му се, че усеща как времето му изтича, докато стои неподвижен. Колко беше? Седем и четиридесет и една? Седем и четиридесет и две? Нямаше сили да си погледне часовника. Но знаеше, че до осем и половина трябва да е излязъл оттук. Стоеше и оглеждаше празната стая и чувстваше как моментът приближава. Спря поглед върху мивката и пластмасовата масичка. Върху празния стол пред закрития с решетки прозорец. Върху празното легло с идеално изпънати завивки. Усещаше как времето се носи напред стремително като локомотив.

Какво да прави сега? Къде беше Елизабет? Къде, по дяволите, можеше да е? Та тя беше пациентка в отделение за криминално проявени пациенти с болна психика, за бога! Трябваше да е тук.

Той се завъртя и протегна ръка към дръжката на вратата.

В този момент вратата се отвори и Елизабет се появи.

Влезе и застана гордо пред него. Позираше за него, с горда усмивка. Беше облечена различно. Носеше всекидневни дрехи — не болничната униформа, а собствените си дрехи. Не бяха нищо особено. Просто една стара и безформена розова рокля. Но смачканата униформа бе изчезнала. Косата ѝ бе вързана с красива черна панделка. Устните ѝ бяха разкрасени с оранжево-червено червило, което отиваше на бялата ѝ кожа. Искрящите зелени очи бяха подчертани с очна линия. Дори в този напрегнат момент Конрад си помисли, че Елизабет е невероятно красива.

Санитарката, дребна красива испанка, влезе след Елизабет и ѝ направи място, за да може да се покаже на доктора.

— Тя искаше да се облече за вас — обясни санитарката. — Много е красива, нали?

— Тъж... какво? — измънка Конрад, примигна и поклати глава. — Да. Разбира се. Елизабет, изглеждаш чудесно. Наистина. Чудесна си.

Елизабет се усмихна и бузите ѝ порозовяха.

— Това са старите ми дрехи. Бях облечена с тях, когато ме доведоха тук.

— Много си красива... наистина.

Елизабет се засмя. Очевидно се канеше да каже още нещо, но замълча и погледна санитарката.

— Добре, добре, ще тръгвам — каза испанката.

— Какво? — объркано попита Конрад. — О, да. Благодаря ви.

Санитарката излезе и затвори вратата.

Елизабет все още не проговаряше. Конрад стоеше тъпо пред нея и търкаше ръце.

— Ами... добре... — каза той.

„Говори с нея, както правиш обикновено. Накарай я да се отпусне. Да си бъбри с теб. Давам ти половин час за това.“

— Е... Елизабет...

— Докторе — промълви тя и си пое дълбоко дъх. — Докторе, взех решение.

Конрад зачака. Усещаше как времето му лети. С бавни стъпки Елизабет мина покрай него и тръгна към стола си до прозореца. Конрад се обърна към нея. Наблюдаваше я мълчаливо. Тя се отпусна на стола и зае обичайната си поза: изправен гръб и скръстени в скута ръце. Конрад се изпоти. „Хайде де“ — подкани се той.

„Давам ти около половин час.“

— Реших да ти разкажа за Робърт Ростоф.

— За Робърт?

— Да. Човекът, когото той уби... когото Тайния приятел уби. Онова, заради което съм тук — обясни тя и го погледна с блестящи очи и решително свити устни. — Не съм разказвала на никого. Не и цялата история. Реших да я разкажа на теб.

Конрад се вторачи в нея учудено.

— Решила си...

Мислите му препускаха. „Кой е номерът? Има ли нещо общо с Робърт Ростоф? Защо дъщеря ми, Елизабет? Защо аз?“

Той погледна часовника си. Седем и четиридесет и шест. Облиза напуканите си устни.

— Ами... добре... — бавно каза той. — Аз... искам да чуя историята, разбира се.

„Говори с нея, както правиш обикновено. Накарай я да се отпусне.“

Той тръгна към дървения стол в ъгъла. Донесе го и го сложи пред нея.

„Както правиш обикновено.“

Небрежно свали шлифера си и го остави на леглото. Забеляза, че Елизабет го поглежда изненадано.

— Събота е — усмихна се той.

Наистина се чувстваше гол без костюма и вратовръзката.

Конрад яхна стола и си помисли, че сега изглежда по-внимателен и заинтересуван.

— Давай, Елизабет — каза той.

Но тя се поколеба и се вгледа в лицето му. После каза:

— Работата е там... реших... ти не си един от тях. Това е важното, ясно ли е? Не исках... не исках да те подозирам, но... трябва да разбереш... много ми е трудно да говоря... никога не знам. Хората са мили, а после внезапно... се променят. Разбираш ли?

Конрад кимна сериозно.

— Да, разбирам.

— Добре тогава. — Тя решително повдигна брадичка. — Добре. Не искаш ли да включиш машината си?

— Какво?

„Ох, мамка му“ — изруга се той. После се надигна от стола, извади касетофона от джоба на шлифера си и го сложи на масата.

— Давай — повтори Конрад и отново яхна стола.

— Добре — съгласи се тя. — Добре.

„Давам ти половин час.“

Конрад чуваше гласа на Спорт така ясно, сякаш престъпникът бе до него.

„Осем и половина — помисли си. — До осем и половина трябва да изляза оттук.“

Беше седем и четиридесет и осем.

— Разкажи ми — каза той.

Елизабет заговори.

УБИЙСТВОТО НА РОБЪРТ РОСТОФ

— Той е винаги различен. Имам предвид Тайния приятел. Предполагам, че вече съм ти го казвала, но е важно. Никога не е един и същ. Трябва да разбереш това. Доктор Холбайн не разбираше. Той беше моят лекар в държавната болница. След като Тайния приятел наби моряка. Онзи моряк, който докосна... който ме докосна... след това ме изпратиха в държавната болница. Там ми дадоха лекарства и доктор Холбайн се грижеше за мен. Беше много добър и мил. Приличаше малко на теб, само че беше по-стар и имаше сива брада. И нямаше тъжно лице като теб, а през цялото време се смееше. Той беше от Калифорния и затова вече не мога да го виждам. Но го харесвах.

От лекарствата му ми се доспиваше, но след известно време се почувствах по-добре. Вече не бях толкова объркана. И Тайния приятел спря да идва. Или поне аз си мислех така. Имам предвид, човек никога не може да е напълно сигурен. Опитах се да обясня на доктор Холбайн, че никога не съм сигурна, защото той никога не е един и същ.

Доктор Холбайн каза, че мога да живея извън болницата. Луси, служителката от социалната служба, която отговаряше за мен, ми помогна да започна работа в центъра за деца. Беше за бедни деца, нещо като детска градина. Работата ми беше да го почиствам вечер. Трапезарията и стаите, и прозорците. Имаше доста работа. Трябваше да помня много неща. Но ми харесваше. Обичам да съм близо до деца, макар обикновено да си бяха тръгнали, когато аз отивах на работа. Но ми харесваше да съм там, където са били те. Обичах да влизам в класните стаи и просто да си седя там. Седях и си мислех, че и аз съм в училище, нещо като училище „Слънчев лъч“. Но не по някакъв налудничав начин. Просто беше хубаво.

Другото хубаво нещо беше, че си имах жилище. На Осемдесет и първа улица, близо до авеню „Колумб“. На долния етаж живееше един служител от социалната служба. Казваше се Рони. Той често ме посещаваше. Но през останалото време си бях сама. Имах една стая, малка кухня и баня, и канапе, което нощем ставаше на легло. Много ми

харесваше. Но предполагам, че след всичко, което се случи, вече никога няма да мога да се върна там.

Това беше най-щастливото време в живота ми. Почти осем месеца. Работех в центъра вечер и си живеех в апартамента. Чувствах се добре. Не бях объркана. Всъщност единственият проблем бе, че се чувствах адски щастлива и се тревожех да не би Тайния приятел да се върне. Имам предвид, не можех да съм сигурна, защото той винаги е... Е, разказах за това на доктор Холбайн, но той ми каза да спра да се притеснявам. Каза, че според него Тайния приятел си е отишъл завинаги.

Но аз се тревожех. Мислех много за това. Мислех през цялото време.

Както и да е, детският център, където работех, се намирал на тясна уличка в Гринич Вилидж. Тясна, покрита с павета уличка, с един старомоден уличен фенер. Центърът беше тухлена сграда, която заемаше едната страна на уличката, а отсреща се виждаше тухлената ограда на църква. Понякога, когато минавах по уличката, църковните камбани биеха.

В единадесет часа, когато си тръгнах от работата, уличката беше тъмна и празна. Само фенерът отсреща светеше. Не се виждаха никакви хора, освен на улица „Маكدугъл“, където уличката свършваше.

Но една нощ излязох от детския център и видях един човек. Спомням си как отворих вратата, а църковните камбани забиха. Помислих си, че виждам някого. Зад лампата стоеше някаква фигура и се криеше. Но аз усетих човека. Стоеше там и ме гледаше...

Уплаших се. Страхувах се, но се опитах да се овладеея. Тръгнах в другата посока, към улица „Маكدугъл“. Направих около четири крачки и точно тогава камбаните млъкнаха. Ехото им замря и стана абсолютно тихо. Чух гласа на мъжа зад себе си, точно в ухото ми.

— Елизабет — каза той.

Спрях и се обърнах.

— Махай се — извиках силно. — Махай се! Не те искам!

Но той беше там и вървеше към мен. Видях лицето му. Червената му коса, бялата кожа, луничките. Носеше тъмно палто и бе скрил ръце в джобовете си.

— Махай се! — изкрещях. — Не.

Но той продължи да върви към мен. И отново чух гласа му.
— Елизабет.

Побягнах.

Тичах по уличката с всичка сила. Стигнах до „Макдугъл“. Там имаше много хора. Млади хора от университета и квартала. Имаше и светлина от уличните лампи, ресторантите и магазините. Тичах бързо към светлините. Погледнах през рамо, за да видя дали той е зад мен... и в този момент слязох от тротоара.

Вляво от мен се чу скърцане на спирачки. Изсвири клаксон. Спомням си как се обърнах и видях предната броня на такси. Тя ми заприлича на зъбите на гигантско същество, което се кани да ме изяде. Изпищях и вдигнах ръце пред лицето си.

Внезапно някой ме хвана. Една ръка се обви около кръста ми и ме дръпна назад, обратно на тротоара. Таксито профуча покрай мен.

Но ръката продължи да ме държи. Помислих си, че е той. Нали разбираш? Непрестанно си мислех, че той ме е хванал. Затова се опитах да го ударя. Блъснах ръката му. Заритах и започнах да се боря с него.

— Пусни ме! — изкрещях. — Моля те.

— Добре, добре — отвърна той.

Отпусна ме бавно на тротоара и аз се завъртях към него. Той се засмя и каза весело:

— Предполагам, че това е типичната нюйоркска благодарност.

Нали разбираш, това въобще не беше той. Беше друг човек. Млад и хубав. С кръгло момчешко лице и кестенява коса. Имаше и хубава усмивка. Знаех, че ми се присмива, но все пак харесах усмивката му.

Погледнах над рамото му към уличката. Червенокосият мъж бе изчезнал. Стоях пред този непознат, дишах тежко и умирах от срам.

— Извинете — казах му. — Аз не... извинете.

Не знаех какво да кажа. Бях прекалено объркана. Обърнах му гръб, но той тръгна след мен.

— Почакай една минута — каза той. — Цял ден стоя на този ъгъл и чакам някое красиво момиче да скочи пред такси, за да мога да му спася живота. Не ми казвай, че само съм си губил времето.

Това ми се стори много смешно. Не знаех как да отговоря, затова продължих забързано към ъгъла.

— Почакай. Моля те — извика той и ме хвана за ръката.

Спрях и го погледнах, а той каза:

— Японците твърдят, че когато мъж спаси някоя жена, трябва да й купи кола. Или пък беше питие? Кой, по дяволите, разбира японски?

Аз не разбирах.

— Японски? — повторих объркано.

Той отново се засмя. Имаше много приятен смях. После поклати глава и ми обясни, че искал да ме черпи едно питие.

Аз го погледнах глупаво и попитах:

— Защо?

— Защо ли? — повтори той. — Ами, я да помисля. Защото си една от най-красивите жени, които съм виждал. А и току-що ти спасих живота. А това може да не се случи отново. Имам предвид, че трябва да ми позволиш да ти благодаря поне с едно питие.

— Не пия — отговорих аз.

Не исках да му обяснявам, че взимам лекарства, затова добавих:

— Е, мога да пия една сода.

— Ами не знам — отвърна той. — Четвъртък е, а правилата са доста строги. Но пък става дума само за веднъж, по дяволите. Централният комитет никога няма да научи за това.

— Централният комитет? — учудих се.

Той се засмя и каза:

— Хайде, марсианке, да вървим.

Заведе ме в едно малко кафене на Шесто авеню, казваше се „Аламо“. Пихме кола и сок от авокадо. Беше много хубаво. Той ми каза, че името му било Тери Съмърсет. Бил актьор. Каза, че участвал в някаква пиеса в театъра на улица „Макдугъл“. Знаех къде е театърът, защото всеки ден минавах покрай него, когато отивах към метрото. Винаги ми се беше искало да вляза вътре. Тери каза, че работел там, а понякога се занимавал и с текстообработка, за да изкара малко пари. Обясних му, че работя в детска градина. Прозвуча така, сякаш съм една от възпитателките. Предполагам, че исках да го впечатля.

— Тази вечер си работила извънредно — отбеляза той.

— Да — отговорих. — Често работя до късно.

— Изфуча от онази уличка, сякаш някой те преследваше — каза той.

— Ами... — бързо отговорих. — Беше тъмно. И имаше някакъв човек там. Уплаших се.

Тери каза, че човек трябвало много да внимава в Ню Йорк. После заговорихме за други неща.

Беше много късно, когато излязохме от кафенето. Тери ме настани в такси и плати на шофьора вместо мен. Чувствах се много щастлива, докато се прибирах у дома. Никога не бях срещала мъж като Тери. Искам да кажа, никога дори не бях имала среща или нещо подобно. Беше забавно и прекарах чудесно.

Не се чух с Тери няколко дни, но в понеделник той ми се обади. Покани ме на вечеря. Излъгах го и казах, че пак трябва да работя до късно. Не исках да му казвам, че всяка вечер работя до късно. Имам предвид, не исках да му обяснявам, че съм само чистачката в центъра. Както и да е, той каза, че ще се видим в „Аламо“ след работа.

През целия ден се тревожих. Доктор Холбайн ми беше казал, че Тайния приятел се появява винаги, когато започна да се притеснявам за... нали разбираш, за разни сексуални неща. Но не спирах да си повтарям, че става дума само за една сода. Имам предвид, Тери не се опита да ми направи нищо. Защо тогава Тайния приятел да се ядосва? Но все пак се тревожех.

Онази вечер си тръгнах по-рано от работа — към единадесет без петнадесет. Излязох в уличката и червенокосият мъж ме сграбчи.

Хвана ме за ръката и аз се опитах да се отдръпна. Но той се наведе и гласът му забумтя навсякъде около мен.

— Стой настрана от него, Елизабет — каза ми той. — Той иска да извади майка ти. Трябва да разбереш това. Просто се опитва да извади майка ти. Стой далеч от него.

— Не! — извиках силно.

Но той продължи да говори ужасни неща за Тери и майка ми. Извиках отново и се отскубнах от него. Затичах се по уличката с всички сили.

Отидох в кафенето. Искях да се видя с Тери, но бях много разстроена. Тери непрестанно ме питаше какво не е наред. Отговорих му, че няма нищо, и смених темата. Казах му, че винаги съм искала да вляза в театъра на улица „Макдугъл“. И тогава той ми предложи да го направим. Пихме по една сода и той ме поведе натам. Беше заключено, но той имаше ключ. Влязохме и той ми показа снимката си на стената.

Там висеше плакат за една пиеса, „Сенки“. Имаше и снимки на актьорския състав, закачени на таблото във фойето. Снимката на Тери беше в центъра. Помислих си, че той е най-хубавият от всички.

После застанахме на сцената. Беше много вълнуващо. Сцената беше подредена като всекидневна, но мебелите бяха покрити с чаршафи. Тери ми каза някои от репликите си и се почувствах така, сякаш и аз участвам в пиесата. Смях се много.

Но после той ме попита:

— Какво има, Елизабет? Какво те тормози цяла вечер?

Трябваше да отговоря нещо, затова казах:

— О, нали разбираш, пак онзи мъж. Онзи, който беше в уличката и преди. Хвана ме и ми каза разни гадни неща.

Тери изглеждаше ужасно ядосан. Обеща ми, че вече ще ме посреща пред вратата на детската градина. Закани се да накара онзи мъж да си плати, задето ме е притеснявал. Съжалявах, че му разказах всичко, но ми беше приятно Тери да ми говори по този начин и да иска да ме защити. После той ме хвана за раменете и ме целуна. На тъмната сцена. Беше много романтично, сякаш играехме любовници в пиеса.

На следващия ден трябваше да отида до клиниката, за да си взема лекарствата. Докторът ме попита дали всичко е наред и дали чувам гласове и виждам разни неща.

Исках да му кажа истината, но се страхувах, че може отново да ме вкарат в болницата и да не видя Тери повече. Излъгах доктора, че всичко е наред. Той ми даде лекарството и ме пусна да си ходя.

В събота двамата с Тери имахме среща за вечеря. Той ме заведе в ресторант в Челси. Ходихме на кино, а после пихме кафе и си приказвахме за филма. Тери говореше за различните актьори и за това дали са добри. След това отидохме на разходка.

Предполагам, че вече беше доста късно — може би към единадесет. Влязохме в един квартал, който не беше много хубав. Навсякъде се издигаха празни складове, а пред входовете стояха мъже. В кофите гореше огън и бездомните се грееха на него. Беше в края на септември и вечерта бе доста хладна, особено до реката, където се намирахме.

Накрая спряхме пред стара къща от кафяв камък на една пресечка от река Хъдсън. Улицата се казваше „Хаузис“. Беше много тъмно. Виждах само сенките на голям склад, къщата от кафяв камък и

празно пространство. Нямахте улични лампи и единственото място, в което светеше, бе къщата.

— Аз живея тук — каза Тери. — Искаш ли да влезеш?

Той ме погледна и зачака отговора ми. Бях нервна и уплашена. Страхувах се, че може да се случи нещо лошо. Искаше ми се всичко да е хубаво като за нормалните хора, затова се съгласих.

Влязохме вътре. В коридора не светеше и се изнервих още повече. Но след като се качихме в апартамента на Тери, си помислих, че всичко ще е наред. Не спирах да си повтарям, че всичко ще е чудесно.

Апартаментът се намирал на втория етаж. Малко студио, но не беше хубаво. Някак си... мърляво. Но пък беше мъжко място, нали разбираш? Имаше вехто канапе и два стари кресла. Списания за електроника и спорт се търкаляха навсякъде. А до стената стоеше едно от онези холивудски легла.

— Един ден, когато съм голяма звезда на Бродуей — каза Тери, — ще си спомня това място и ще заплача неудържимо.

Но на мен ми хареса. Приятно ми беше, че съм там.

Нямахте кухня, само малък хладилник и котлон. Но Тери намери кутия кола в хладилника. Седнахме на канапето и започнахме да отпиваме поред от колата. Тери остави кутията настрани и се премести по-близо до мен. Отново се целунахме. Силно. Той вкара езика си в устата ми и сложи ръце на гърдите ми. Но аз нямах нищо против. Дори се чувствах добре. След известно време той сложи ръка под полата ми и мушна пръсти в бикините ми.

Тогава отворих очи и го видях.

Червенокосият мъж стоеше пред прозореца на втория етаж и ни гледаше с налудничави очи. Лицето му, бяло и покрито с лунички, беше диво.

Изпицях и скочих. Отдалечих се от Тери.

— Какво? — извика той. — Какво има?

— Трябва да тръгваме! Трябва веднага да се махнем оттук! — изкрещях. — Моля те! Трябва да вървя.

— Да тръгваме? Елизабет, какво става? — попита Тери, като стана и ме хвана за раменете. — За бога, кажи ми какво не е наред!

— Не разбираш. В опасност си. В ужасна опасност си.

— Опасност ли? За какво гово...

— Червенокосият мъж. Той е тук.

Посочих прозореца и Тери се обърна да погледне.

— Кой? Там няма никой.

— Моля те. — Разплаках се. — Моля те, заведи ме у дома.
Трябва да се отдалеча от теб веднага.

— По дяволите, Елизабет, трябва да ми кажеш какво става.

— Не мога — изплаках силно. — Не мога.

И после побягнах. Ужасно се страхувах, че Тайния приятел ще нарани Тери. Втурнах се надолу по стълбите и бутнах входната врата.

Чух, че Тери ме вика, но не спрях. Тичах в тъмното покрай бездомните. Дори не знам как се прибрах у дома. Предполагам, че съм тичала докато намеря спирка на метрото. Спомням си, че се возих на влака, а после... Следващото, което си спомням, е, че си бях у дома. Запаших лампата и заключих вратата. Легнах си и заплаках.

Елизабет замълча. Конрад погледна часовника си. Осем и четири минути. Трябваше да я спре. Не можеше да слуша историята ѝ дълго време.

Но продължи да слуша, тъй като мислеше, че в историята ѝ може да има нещо за номера. За дъщеря му. За Спорт. Можеше да има нещо, което да му бъде полезно.

„Кой е номерът, Елизабет? Защо аз?“

Той вдигна очи към нея и се усмихна нежно. Кимна ѝ окуражително.

Елизабет продължи:

— Внезапно се надигнах с разтуптяно сърце. Чух някакъв шум. Звънецът. Беше пронизителен като противопожарна аларма.

Огледах се объркано и примигнах. Стаята беше тъмна. Дори не бях сигурна къде съм.

После се звънна отново. Станах. Часовникът на нощното шкафче показваше два през нощта. Не можех да мисля. Отидох до домофона и натиснах копчето.

— Да? Какво има?

— Елизабет, аз съм — каза Тери. — Добре ли си?

— Добре съм. Спях. Какво правиш...

— Пусни ме да вляза. Трябва да те видя.

Канех се да му отговоря, когато една ръка запуши устата ми.

Бях дръпната от домофона. Видях как бледа бяла ръка се протяга пред мен. Опитах се да я спра, но мъжът беше прекалено силен. Той натисна бутона на домофона, който отваряше вратата долу.

Започнах да се боря с него. Но той ме хвана здраво и ме дръпна назад. Чух гласа му, дрезгав и задъхан, в ухото си.

— Всичко е наред, Елизабет. Ще те защитя от него. Ще се погрижа за теб. Аз съм твой приятел.

Издрах ръката му. Опитах се да изкрещя.

— Не! Моля те! Пусни ме!

Но ръката около устата ми заглуши виковете ми. Ръката около кръста ми ме държеше здраво. Мъжът ме завлече в спалнята.

На вратата се почука. Чух гласа на Тери отвън.

— Елизабет? Отвори. Аз съм. Добре ли си?

— Тери! Бягай!

Исках да изкрещя, но ръката отново ме натисна.

После ме хвърли в банята. Паднах на твърдия под. Вратата се затвори. Скочих и се втурнах към нея. Опитах се да я отворя, но не можах. Заудрях по нея с юмруци.

— Тери! Моля те, Господи, не! Господи, Тери, бягай!

Притиснах ръце към лицето си и издрах челото си.

Исках да прогоня лудостта. Трябваше да я спра преди Тери да бъде наранен. В очите ми закапа кръв. Продължих да пищя.

— Тери! Не влизай! Бягай!

Тогава, сякаш от друг свят далеч от мен, чух мъжки писък.

— Не!

Последва ужасен шум. Много страшен. Погледнах надолу и видях кръв по ръцете си. Кръв. Навсякъде. Но вече не бях в банята. Бях навън в тъмното. Плачех и по бузите ми се стичаха сълзи и кръв. И внезапно... внезапно го усетих. Лежах на пода и го усетих под мен. Почувствах кръвта. Имаше кръв навсякъде. О, Господи, кръв! И разни хора крещяха. После светна и бях заслепена. Хората продължаваха да викат. А аз бях цялата покрита с кръв.

Погледнах надолу. Той беше там. Лежеше под мен. Беше нарязан... Очите му... Беше мъртъв. Знаех, че е мъртъв. И знаех какво беше станало. Най-после. Вече знаех всичко. Нали разбираш?

Защото не беше Тери. Не Тери лежеше под мен, доктор Конрад.

Беше онзи. Червенокосият мъж. Робърт Ростоф.
Тери го беше убил. Тери беше Тайния приятел.

КОЙ Е НОМЕРЪТ?

Конрад вдигна очи от часовника си.

— Какво?

Елизабет седеше пред него и плачеше тихо, свела глава. Сълзите капеха върху скръстените ѝ ръце.

Конрад поклати глава и се опита да проясни мислите си и да се съсредоточи. Мислеше си, че вече е прекалено късно. Това бе единственото, за което можеше да мисли. Осем и дванадесет. Оставаха му само осемнадесет минути. Трябваше да ѝ зададе въпроса. Да научи номера. Не можеше да мисли за нищо друго.

Но все пак, когато тя замълча, той я погледна учудено.

— Какво каза?

Елизабет заговори през сълзи.

— Казах, че това беше червенокосият мъж, а не Тери.

— Но как е възможно това? Мислех...

— Казаха ми... полицаите... казаха ми, че той бил продавач на жетони в метрото. Казаха, че ме бил извел на среща и аз...

Сълзите ѝ намаляха. Тя повдигна глава и впери влажните си очи в Конрад.

— Опитах се да им разкажа за Тери. Заведох ги в театъра на улица „Макдугъл“. Искях да им покажа снимката му на стената, нали разбираш? — Тя преглътна тежко и поклати глава. — Но там нямаше негова снимка. А останалите хора от актьорския състав никога не бяха чували за него.

— О, Елизабет...

Конрад не каза нищо повече. Елизабет отново сведе глава.

— Тогава им разказах, че съм била в къщата му. Съобщих им адреса. А те просто ме изгледаха и ми отговориха, че всички къщи на онази улица били изоставени. Дори ме закараха там. Показаха ми. Къщата от кафяв камък. Номер двеста двадесет и две. Но къщата беше празна. В нея имаше само боклуци.

Конрад погледна младата жена и отново поклати глава.

— Той е винаги различен — нещастно каза тя. — Тайния приятел никога не е един и същи.

Конрад я наблюдаваше замислено. Очите ѝ бяха сведени надолу. Русата коса бе разпиляна по бузите и падаше почти до скута ѝ. Сълзите капеха по-бавно. Той я загледа и гърлото му пресъхна. Пулсът му се ускори. Знаеше, че няма повече време.

— Елизабет — нежно каза той, надигна се от стола и застана над нея.

Без да го погледне, тя вдигна ръка и избърса сълзите си. Хлипаше тихичко. Конрад се прокашля.

— Елизабет — повтори той. — Трябва да ти задам един въпрос.

Тя бавно вдигна лице към него. Въпреки сълзите очите ѝ сякаш го пронизаха. Той видя молбата в тях и бързо погледна настрани.

— Ох, мамка му — промърмори той тихо, после си пое дъх и отново я погледна. — Чуй ме. Аз мога да ти помогна. Ясно ли е?

— О... можеш ли? — запита тя и хвана ръцете му. — Можеш ли?

— Да. И наистина ще ти помогна, Елизабет.

— Знам, че станаха много лоши неща. Но може да има и хубави — каза тя. — Бях добре известно време. След държавната болница. В детската градина. Наистина бях по-добре. Опитах се да обясня на доктор Холбайн, че той винаги е различен. Може да се връща, защото непрестанно се променя. Но доктор Холбайн не ми повярва. А ти ми вярваш. Нали?

Конрад стисна ръцете ѝ и се приближи до нея.

— Изслушай ме, моля те.

— Ще го държиш настрани. Знам, че ще го направиш. Аз мога да правя и добри неща. Знаем...

— Елизабет — рязко я прекъсна той.

Пациентката му замълча и вдигна изпълнените си с очакване очи към него. Той продължи колкото се може по-нежно.

— Елизабет... Мога да ти помогна. Ще ти помогна. Ясно ли е?

Тя кимна радостно.

— Но днес... днес трябва да те помоля ти да ми помогнеш. Трябва да ти задам един въпрос, Елизабет. Много е важно да ми

отговориш правилно. Разбираш ли? Трябва да ми отговориш внимателно.

Елизабет кимна отново.

— Какво? — попита тя. — Какво има?

Конрад си пое дълбоко дъх. Не му беше лесно, тъй като сърцето му биеше лудо.

— Елизабет — най-последно каза той. — Кой е номерът?

Конрад не можеше да отмести очи от нейните. Виждаше как сълзите бавно се търкалят по бузите ѝ. Лека обнадяваща усмивка играеше на устните ѝ. Внезапно Елизабет схвана думите му.

— Кой е номерът? — повтори той.

Лицето ѝ посивя. Тя се сви уплашено. Очите ѝ станаха тъмни и неспокойни. Дъхът ѝ излезе със свистене.

— Елизабет?

— Господи — прошепна тя и издърпа ръцете си. — О, Господи!

„Олеле, майчице“ — помисли си Конрад.

— Елизабет, слушай.

Тя вдигна пръсти към устата си и поклати глава.

— О, не. О, Господи, не — изохка тя, после внезапно изкрещя. —

Не!

Скочи и столът ѝ падна. Удари се в леглото и изтрака на пода.

Конрад се приближи към нея с протегнати ръце.

— Елизабет, всичко е наред. Моля те...

Но тя се отдръпна от него и заклати глава.

— Не. О, не. О, Господи. О, Господи.

— Моля те, Елизабет, само ме изслушай...

Металните решетки се залюляха, когато гърбът ѝ се удари в прозореца. Тя се огледа, сякаш търсеше начин да му избяга. Вдигна ръце, за да се предпази от него.

Конрад направи още една стъпка към нея.

Тя заговори отново и сърцето му се вледи. Гласът ѝ беше променен — далечен и треперещ. Очите ѝ се стрелкаха нервно, сякаш търсеха невидимо лице.

— Не, той не е — изхриптя тя. — Той е добър. Добър е. Наистина.

Говореше с Тайния приятел.

Конрад застина и се вгледа в нея.

„Прецаках се страхотно.“

Елизабет зашептя енергично:

— О, не, Господи, остави го. Недей, моля те...

Изглеждаше прикована към прозореца зад гърба ѝ.

Разтърсваше глава лудо, по устните ѝ се появи бяла пяна.

— О, Господи, моля те, недей. Аз... просто... Господи, не... един от тях... стой настрани... стой настрани... Вие всички сте... от тях... Те всички са... Прав си, знам.

Главата ѝ се отметна назад, очите ѝ се завъртяха лудо и тя изхърка.

Конрад погледна през рамо.

„Един път пребила холандски моряк. Счупила му двете ръце и смачкала един от тестисите му. А е дребно...“

Той прецени, че се намира на около четири крачки от вратата. Но щеше да му се наложи да отключи.

Елизабет изкрещя:

— Всички вие! Всички вие! Всички сте в това!

Тя се отдели от прозореца. Очите ѝ го изгаряха, пяната от устните ѝ капеше по пода.

Конрад отстъпи назад и вдигна ръце.

— Моля те. Трябва да ме изслушаш.

— Моля те. Трябва да ме изслушаш — повтори тя шепнешком, огледа се и размаха ръце. — Трябва да слушам. Доктор Конрад ще ми помогне... — каза тя, но после лицето ѝ се изкриви грозно и тя протегна ръце към Конрад. — Не, не, не. Той е като другия. Също като другия. Кой е номерът? Първо се преструват. Първо казват: „Да, Елизабет, говори с доктора“, а после те питат, питат... Всички са в това.

Тя бавно се приближи към него. Конрад отстъпи и погледна вратата. Още една, може би две стъпки и щеше да я достигне. Вероятно щеше да успее да пхне ключа в ключалката. Той бръкна в джоба си.

— Елизабет — бързо каза Конрад. — Наистина искам да ти помогна. Опитвам се да...

Внезапно той замълча и я погледна.

— Другият? — попита той.

„Откъде е знаела? Откъде е знаела, че ще дойда?“

— Също като другия — повтори Елизабет.

И пристъпи към него с вдигнати ръце. Очите ѝ бяха мрачни и студени.

— Другият лекар ли? — попита я Конрад.

„Беше се облякла за мен. Откъде е знаела, че ще дойда?“

— Всички казват, че са лекари — отвърна тя натъжено. — Казват, че са свестни хора. Твърдят, че са добри. А после те питат. Питат те.

— Друг лекар те е питал за номера, нали? — обади се Конрад.

— Кой е номерът? — изръмжа тя.

Конрад усети горещия ѝ дъх.

— Той ме попита кой е номерът.

Той спря пред вратата.

— Другият лекар — каза той. — Доктор Сакс. Доктор Джери Сакс.

— Сакс. Точно така — потвърди Елизабет. — Кой е номерът?

— Той ли те попита това? Направи го, нали? И затова си побесняла. Затова отначало не искаше да говориш. Мили боже, права си. Сакс е един от тях!

Елизабет запищя отново.

— Ще те убия! Ще те убия!

Конрад направи още една крачка назад и се удари във вратата. Гърбът му се притисна към нея. Елизабет се приближи към него.

— Мразя те за това — извика тя. — Мразя те! Мразя те!

— Елизабет, недей, за бога!

Но тя не спря. Пристъпи и протегна ръце към гърлото му.

— Елизабет! — извика той, размаха отчаяно ръце и я хвана за роклята. — Моля те! Господи! — изкрещя той. — Помогни ми! Помогни ми! Те отвлякоха дъщеря ми!

Елизабет го стисна за гърлото. Ноктите ѝ се впиха в кожата му. Конрад се опита да я отблъсне. Разтърси я здраво, а очите му се напълниха със сълзи.

— За бога, моля те! — извика той. — Моля те, помогни ми!

Елизабет примигна и се вторачи в него.

— Отвлякоха малкото ми момиченце — каза Конрад. — Трябва да разбереш. Моля те. Разбери ме. Отвлякоха дъщеря ми.

Елизабет стоеше неподвижна, погледът ѝ бе мътен. Устните ѝ мърдаха объркано. Тя вдигна ръка и я притисна към устата на Конрад.

— Моля те — повтори той.

— Дъщеря ти? — попита Елизабет.

— Моля те. Имам нужда от помощта ти.

— Моята помощ?

— Да.

— Заради тях? Заради лошите?

— Да.

Тя се отдръпна от него.

— Искаш да кажеш... те са истински? — извика тя и стисна главата си с ръце, сякаш за да я задържи на мястото ѝ. — Не... аз не... искаш да кажеш, че са истински?

Конрад задъхано пристъпи напред и се облегна на ръба на масата.

— Да — едва прошепна той. — Моля те. Трябва да ми кажеш кои са. Трябва да ми кажеш какво искат.

Елизабет потръпна и обви ръце около себе си.

— Не разбирам. Не разбирам какво става. Ама хич не разбирам.

— Момиченцето ми... — каза Конрад и погледна часовника си. Показваше осем и двадесет и шест. — О, Господи, бебето ми!

Той вдигна глава към нея. Елизабет го гледаше озадачено и клатеше глава.

„Трябва да ме разбере — помисли си Конрад. — Но имам нужда от още време.“

В същия момент на вратата се почука и силен глас извика:

— Хей, Нейт! Нейт? Всичко ли е наред?

Конрад се завъртя и видя едрото лице на Сакс, притиснато до прозорчето на вратата.

Затвори очи.

В следващия миг чу как Сакс вкарва ключа си в ключалката.

Д'АНУНЦИО

Агата лежеше на канапето и гледаше тавана. Бял таван. В боята точно над нея имаше дълга пукнатина.

Бе сложила дясната си ръка на челото. Лявата ѝ почиваше на корема. Старото мече Белоснежко бе гушнато под мишница. Тя гледаше тавана и си представяше полицията.

Бе минал половин час, откакто Били Прайс си беше тръгнал. Откакто го помоли да се обади в полицията. Откакто го избута навън и хлопна вратата под носа му. Половин час, откакто седя в гардероба в детската стая, стиснала сивото мече, и откакто чу телефонът да звъни в другата стая.

Когато чу телефона, ѝ призля. Горчива жлъчка се надигна в гърлото ѝ. Беше сигурна, че е загубила всичко. Имаше микрофони. Чуваха я. Бяха чули какво каза на Били Прайс.

А сега се обаждаха, за да ѝ съобщят, че са убили дъщеря ѝ. Звъняха, за да я накарат да слуша как Джеси пици, докато умира.

Имаше време да мисли за това, докато отиваше към телефона. Имаше време да мисли и за повече от това. Няколкото стъпки от детската до всекидневната ѝ се сториха безкрайни. Телефонът продължаваше да звъни. Аги стисна мечето под мишница. Помисли си как ще чуе писъците на Джеси.

Защо бе решила, че няма микрофони? Защото онзи човек, онзи проклет, гаден тип, когото Нейтън наричаше Спорт, не бе чул името на Били Прайс? За бога, това ли беше всичко? И защо не се бе усетила, че Били Прайс може да е един от тях? Вероятно бяха решили да я изпробват. Или пък подслушвателното им устройство бе изключило за момент. Имаше толкова много други обяснения. Защо бе рискувала живота на дъщеря си с такава тъпа постъпка?

Телефонът звънна отново и Агата пристъпи към него. Хвана слушалката и я вдигна до ухото си. Представи си писъците на Джеси и склучените около врата ѝ ръце.

— Да — най-после прошепна тя.

Обади се същият глас. Гласът на похитителя. Но сега звучеше по-меко. Яростта бе изчезнала. Беше мек и стегнат, почти дружелюбен.

— Добра работа, госпожо Конрад — каза той.

Агата не отговори. Не смееше дори да диша.

— Справихте се чудесно.

— Да — прошепна Аги. — Направих онова, което ми наредихте.

— Точно така. Точно така. И дъщеря ви е доволна, че го направихте, госпожо Конрад. Повярвайте ми. Тя е много доволна.

— О — облекчено въздъхна тя.

Нямаше микрофони. Беше права. Нямаше никакви проклети микрофони.

— А сега продължавай да играеш по правилата, сладурче, и всичко ще е наред. Ясно ли е?

— Да — бързо се съгласи Агата. — Да.

— Кой знае? Ако си добричка, може дори да се отбия за малко при теб. Какво ще кажеш? Това ще ти хареса, нали?

Мъжът се захили гнусно. Агата си помисли, че говори точно като злодеите по филмите. Сякаш играеше роля...

Линията замря.

Аги бавно остави слушалката. О, Господи! После легна на канапето и се загледа в тавана. Белият таван с пукнатината.

И започна да си представя полицията.

Непрестанно си повтаряше сценария наум. Нейтън стоеше на покрива на висока сграда. Похитителят и съучастниците му държаха Джеси над ръба и заплашваха да я пуснат долу. Внезапно, с ругатни на уста, няколко полицаи изскочиха навън през вратата към покрива. Нейтън се втурна напред. Геройски грабна детето от ръцете на похитителя. А после полицаите започнаха да стрелят.

Не можеше да спре да мисли за това. Представяше си стрелбата и как похитителите се олюляват като в танц под ударите на куршумите. От тях летяха парчета плът и кръв. В очите им се четеше болка и безумен ужас. После паднаха на улицата. Мина дълго време преди да умрат.

Аги лежеше на канапето и фантазираше. Когато свърши, започна отначало и пак си представи всичко. Най-голямо удоволствие й

доставяше онази част с полицията и стрелбата. Кръвта и болката на похитителите и ужасът им, който самата тя изживяваше в момента.

Лежеше на канапето и гледаше тавана. Представяше си полицията и стрелбата. Усмиваше се леко.

Внезапно някой отключи вратата и влезе.

Аги ахна и се надигна.

— Ней... — започна тя, но думата замря на устните ѝ.

Тя погледна над облегалката на канапето и видя мъжа да влиза и да затваря вратата.

Беше млад мъж, на около тридесет години или по-малко, облечен в зелен гащеризон. В едната си ръка носеше кутия с инструменти.

Когато Аги седна, той я видя, после застина на мястото си стреснат.

— О, Господи, извинете! Роджър, домоуправителят, каза, че нямамо никой, и ми даде ключа. Аз съм... аз съм водопроводчикът.

Аги се вторачи в него с отворена уста.

— В апартамента на семейство Коулмън долу тече — продължи той. — Искан да проверя дали повредата не е у вас. Имате ли нещо против? Роджър каза, че апартаментът е празен.

Аги продължи да го гледа още няколко секунди, после се обърна към телефона. Но той не звънна.

— Тъъ... имате ли нещо против? — повтори водопроводчикът и махна с ръка към коридора.

Аги вдигна очи към него и се вгледа в лицето му.

Това не беше лице на водопроводчик. Говореше като работник, но лицето му не беше на работник. Беше кръгло и гладко. Беше хубав мъж, с кестенява коса, която падаше над очите му. А очите му бяха интелигентни, наблюдателни и остроумни. Не бяха очи на водопроводчик, а... нещо друго...

Агата отново погледна телефона. Не звънеше. Тя отвори уста.

— Аз... аз не...

— Ще отнеме само минута — успокои я младият мъж и тръгна по коридора.

След миг Аги извика:

— Не ми се обадиха. Обикновено ми звънят. Портиерите.

— Какво?

Тя се надигна от канапето. Мечето остана там. Аги скръсти ръце пред гърдите си и погледна телефона.

— Прекалено късно е — каза тя и погледна часовника си. — Минава осем.

— Какво? — отново попита водопроводчикът.

Силен шум от удар на метал в метал долетя от банята.

Аги тръгна през стаята. Влезе в коридора и погледна към банята. Видя, че вътре свети, и чу нов удар. Нервно прокара ръце през косата си и погледна телефона. Защо не звънеше? Защо онзи тип не ѝ се обаждаше?

Чукането спря. Агата затаи дъх.

— Госпожо Конрад? — извика водопроводчикът.

Тя не отговори.

— Извинете — извика той по-високо. — Госпожо Конрад?

— Тъъ... да — отвърна тя с треперещ глас. — Какво има?

— Можете ли да дойдете за секунда, госпожо?

Агата не помръдна, само поклати глава отрицателно. После избърса потта от челото си.

— Аз... аз не... не ми се обадиха — едва прошепна тя. — Обикновено звънят преди...

Гласът ѝ замря. Последва кратко мълчание. След миг водопроводчикът каза:

— Госпожо Конрад, наистина трябва да дойдете.

Гласът му прозвуча категорично. Команда. Студена, авторитетна команда. Докато стоеше неподвижно на мястото си и се опитваше да си поеме дъх, в мислите на Агата се появи странен спомен. Учителката им по обществознание, госпожица Линдзи, от гимназията в Грейт Нек. Застаряваща стара мома с жабешко лице и боядисана в червено коса. Госпожица Линдзи стоеше пред увеличено копие на конституцията на Съединените щати, закачено на таблото, сочеше го и зяпаше класа с огромните си очи, като в същото време рецитираше монотонно:

— Свободата е по-трудна от робството. Липсата на избор е най-лесният избор.

Агата едва не се изсмя на спомена, но само въздъхна и вдигна ръка към устата си. „Липсата на избор е най-лесният избор“ — повтори си тя. После тръгна по коридора към банята.

Застана до вратата и погледна водопроводчика. Той бе коленичил до ваната с гръб към Аги. Държеше в ръка френски ключ и удряше по тръбата.

Агата го загледа безмълвно, после премести очи върху кутията му с инструменти.

Тя стоеше на покрития с бели плочки под, точно до краката му. Беше отворена. И празна. Нямаше никакви други инструменти. Нито отвертка, нито един от онези уреди, с които водопроводчиците отпушваха каналите. Нямаше абсолютно нищо.

— Ох... — изстена тя и отново покри устата си с ръка.

Мъжът продължаваше да чука по тръбата.

След миг се обърна към нея. Забеляза погледа ѝ и отворената кутия. Усмихна ѝ се очарователно.

— Права сте — каза той. — Не знам какво, по дяволите, правя. Работата е там, че всъщност не съм водопроводчик — обясни той и удари с френския ключ по тръбата. — Казвам се Дъг Д'Анунцио. Детектив Д'Анунцио. Бих ви показал значката си, но съседът ви, Били Прайс, каза, че ви наблюдавали с камери. Вярно ли е това?

Агата не отговори, само поклати леко глава. Телефонът все още не звънеше. Тя погледна мъжа, коленичил на пода. Гласът не беше същият. Не беше гласът на похитителя. А и защо би се престорил на полицаи? Похитителите можеха да дойдат тук, когато си поискат. Можеха да правят каквото си искат. Държаха дъщеря ѝ. Защо да се преструват?

— Вие сте полицаи? — най-после попита тя. — Вие сте...

Внезапно всичко ѝ се стори съвсем логично. Работническият глас, интеллигентните и наблюдателни очи. Лице не на водопроводчик, а на ченге.

Мъжът продължи да удря по тръбата.

— Искате ли да ви покажа значката си?

— Не — бързо отговори тя. — Не. Не можете. Не бива.

Д'Анунцио изсумтя и промени положението си на пода.

— Господи! Какво са направили? Заредили са камери навсякъде?

Агата кимна.

— Да. Камери. Казаха ни, че имат камери.

Тя повдигна очи към тавана и го огледа внимателно. Не видя камерите.

— Могат да ни видят — каза Агата и потърка челото си. — Не трябваше да постъпвате така. Не трябваше да идвате тук по този начин.

— Е... нали трябва да направим нещо, госпожо. Тези типове изглеждат сериозни. Камери и разни други лайна, извинете ме. Искан да кажа, че съм виждал такива неща. Когато си направят труда да поставят камери, човек знае, че е изправен пред сериозен проблем.

Агата погледна коридора и закърши ръце.

— Вие не трябваше... аз... аз...

— Добре, добре, не се паникьосвайте — успокои я Д'Анунцио, изсумтя, надигна се, после прокара ръка по стената зад душа, сякаш търсеше нещо. — Трябва да изглеждеме добре. Усмехнете се. Просто си бъбрите приятелски с водопроводчика.

Агата не се усмихна, а се вторачи в гърба му. Да, можеше да е ченге. Можеше.

— Не трябва да оставам тук прекалено дълго — каза Д'Анунцио. — Разкажете ми всичко, което можете, и то колкото се може по-бързо.

Дланите ѝ бяха студени и влажни. Тя отново хвърли поглед към коридора и си пое дъх. Добре, добре. Липсата на избор е най-лесният избор.

Тя кимна и се усмихна мило, както се бе усмихнала на Били Прайс. После преглътна тежко.

— Отвялякоха дъщеря ми — каза тя усмихнато. — Миналата нощ. Влезли са тук... Наблюдават ни. Говорят по нашия телефон. Казаха, че ни подслушват и имат микрофони, но не мисля, че е така. Но определено ни виждат. Хваната съм като в капан.

— Продължавайте — каза Д'Анунцио. — Как изглежда Джесика? На колко години е?

— На пет. Има дълга руса коса, сини очи, закръглени бузки. Много е хубава. Облечена е в нощница на сърчица...

Агата не можа да продължи. Щеше да се разплаче.

— Ами похитителите? — попита детективът. — Говорихте ли с тях?

— Да. С един от тях. Той е много... жесток. Гневен.

— Нещо, което да ви е подсказало къде може да се намира? Шум по линията? Да е изпуснал нещо случайно?

Тя се замисли за момент и отново погледна към коридора и безмълвния телефон.

— Не. Вижте, не трябва да оставате тук повече. Вървете си. Говоря ви сериозно.

Д'Анунцио се обърна към нея и я изгледа с любезните си и меланхолични очи на ченге. После кимна.

— Добре.

Коленичи и прибра френския ключ в кутията за инструменти.

— Къде е съпругът ви?

— Не знам. Трябваше да излезе. Каза, че се налагало да свърши нещо, след което те ще ни върнат детето. Не му позволиха... Наредиха му да не ми казва къде отива... Но той спомена, че ще се види с тях в девет.

Д'Анунцио кимна. После се усмихна и ѝ намигна, сякаш искаше да ѝ съобщи, че всичко в банята е наред.

— Добре. Ще ги открием — каза той.

Агата също му се усмихна.

— Внимавайте. Моля ви.

Д'Анунцио излезе от банята първи. Агата го последва по коридора. Той отвори вратата и ѝ махна с ръка.

— Ще се видим пак, госпожо Конрад. Имате думата ми. Не правете нищо подозрително. И се опитайте да останете спокойна.

Очите на Агата се напълниха със сълзи. Тя не каза нищо и задържа глупавата усмивка на лицето си. Детективът излезе в коридора.

Тя погледна навън и си помисли, че ако направи и само една стъпка, ще е свободна.

Усмихна се още веднъж на Д'Анунцио, после затвори вратата.

Обърна се към телефона. Не звънеше.

ПОМОЩТА НА ВОДОПРОВОДЧИКА

Щом напусна апартамента на семейство Конрад, Спорт съблече зеления гащеризон и забърза към апартамент 5Н, като хвърли поглед през рамо, за да провери празния коридор. Искаше да се увери, че Аги Конрад се е прибрала.

Хитра мръсница. Нямахше никакво съмнение в това. Преструваше се на мила домакиня, която не би наранила и муха. А през цялото време колелцата в мозъка ѝ се въртяха. Непрестанно мислеше как да се добере до теб и да те стисне за топките. Спорт познаваше този тип жени и го мразеше. Той нямаше нищо против доктора. Дори го харесваше. Беше мъжко момче и Спорт уважаваше това. Но тази... Беше хитра и коварна. Възползваше се от грешките на хората. А той не обичаше такива неща.

Е, сам си беше виновен. Той допусна грешката, която я подтикна към действие. Знаеше, че е оплескал работата още в мига, когато затвори телефона след първия си разговор с нея. Щом се успокои, осъзна, че се е издал. Беше я наблюдавал с бинокъла, за да види дали е забелязала нещо. И тя, разбира се, беше забелязала. Хитра, коварна мръсница. Спорт прочете всичко по лицето на онзи тъпак, Били Прайс. Тя му разказваше какво е станало и го молеше да се обади на ченгетата. Беше се усетила, че няма микрофони.

Спорт тихо почука на вратата на 5Н. Устните му мърдаха леко, докато яростните мисли препускаха из главата му.

През цялото време искаше да избегне точно това. Важното бе да избегне личния контакт с когото и да било, така че дори и да го заловят, да няма кой да го идентифицира. Но трябваше да разбере какво знае тази кучка Конрад, а сега тя го беше видяла.

— Мамка му! — прошепна той.

Сега вече трябваше да се задвижат. След като се бе усетила за микрофоните, хитрата мръсница можеше да започне да се чуди защо не вижда камери. Можеше да загрее, че я наблюдават от отсрещната кооперация. И тогава, ако успееше да се свърже с ченгетата, щяха да си имат сериозни проблеми.

Не, щяха да изчакат малко, да дадат време на Спорт да излезе, а после Максвел щеше да заведе хлапето в старото им място.

Той почука по-силно на вратата на 5Н. Отново бе облечен със сако и вратовръзка. Дрехите на детектив Д'Анунцио. Тъмносиньо спортно сако, синя риза, вратовръзка на райета. Класическо американско ченге. Беше използвал този тоалет, за да проникне в дома на Били Прайс. Прибра гащеризона в кутията за инструменти, стисна я под мишница и поклати глава.

Това не трябваше да става. Всичко това дори не трябваше да започва. Единственото, което искаше, бе да се измъкне от тежката работа на затворнически надзирател, да се пробва като певец и да започне нов живот. Това бе всичко. И имаше достатъчно пари за това. След инцидента и уреждането на проблема от градската управа, имаше достатъчно пари. Но реши да се прави на умен. Послуша Еди Шибаняка. Господи! Каква лудост го бе обзела? Откак бе излязъл от затвора, онзи дърт глупак Еди седеше в стария пристанищен бар, където се събираха надзирателите от Райкър, и разказваше същата история на всеки готов да го изслуша. На всеки надзирател, който бе достатъчно млад или учтив или просто достатъчно пиан, за да го изслуша. „Когато бях надзирател като вас, не бях глупав. Въртях търговията с дрога в отдела и натрупах състояние. А когато федералните ме стиснаха за врата, не получиха абсолютно нищо. Надхитрих ги всичките.“ Вечер след вечер Еди дрънкаше едно и също. Никой не му вярваше и не му обръщаше внимание. Докато Спорт внезапно не обезумя и не реши, че дъртакът може да говори сериозно. А после започна това смахнато начинание, тази откачена история с търсенето на съкровища.

Чу как капачето на шпионката се отваря. Пое си дълбоко дъх и се стегна. Вратата на Били Прайс се отвори и той влезе.

Максуел затвори след него. Огромният мъж стоеше с приведени рамене и го гледаше виновно. Макар и доста изнервен, Спорт не можеше да му се ядоса истински.

— Той звънна ли пак на ченгето? — попита Спорт.

— Да — отговори Максвел, като се засмя леко и очите му заблестяха. — Да. Д'Анунцио си беше в кабинета. Прайс му каза да не идва. Съобщи му, че са намерили момиченцето.

— Добре — кимна Спорт.

Максуел отново се засмя.

— Свалих му панталона и го хванах за топките.

Спорт изсумтя.

— Е, това сигурно го е убедило.

— Обещах му да го оставя на мира, ако се справи добре —
добави Максвел и се закикоти като дете.

Спорт се усмихна, погледна чудовището и поклати глава. Какъв
смахнат тип!

Почти неохотно Спорт влезе навътре в апартамента. Помисли си,
че все пак трябва да види какво е станало тук. Апартаментът още не бе
напълно обзаведен. По стените не висяха картини. На паркета нямаше
килими. В ъгъла стояха няколко затворени кашона. Само
библотечките от метал и стъкло бяха сглобени. По тях бяха подредени
снимки, книги и дреболии. До прозореца имаше масичка за кафе,
канапе и няколко кресла.

Били Прайс седеше в едно от креслата. Носеше черна тениска, а
от кръста надолу бе гол. Устата му беше залепена с широка лепенка, а
ръцете му бяха вързани зад гърба. Главата му бе отпусната като на
парцалена кукла. Очите му бяха отворени.

Гърлото му бе смазано, наистина смазано. Спорт подсвирна леко,
когато го видя. Изглеждаше сякаш през врата му е минал влак. Спорт
сведе очи към чатала му. Господи! Този смахнат Максвел!

Максуел стоеше зад гърба му и го наблюдаваше нетърпеливо.
Спорт се обърна, ухили се и му намигна. После го потупа по рамото.

— Чудесна работа. Изглежда много добре.

Максуел кимна доволно. Спорт огледа стаята още веднъж.

— Добре. Да вървим.

Усмивката на Максвел се изпари.

— Ами онази жена? Не трябва ли да очистим и нея?

Спорт поклати глава.

— Тя не знае нищо. Не знае къде сме. Все още мисли, че сме
сложили камери в апартамента.

Максуел въздъхна и кимна.

Спорт се засмя.

— Това беше целият номер, разбираш ли? Сега тя си мисли, че
ченгетата вече действат. Ще си седи кротко и няма да прави нищо,
докато ченгетата не приключат.

— Няма да прави нищо и ако е мъртва — отбеляза Максвел.

Спорт отново се засмя.

— Не, не. Тогава ще трябва да се тревожим за доктора, ясно ли е? Той е умен и разбира какво става. Накара ме да му позволя да говори с хлапето. Може пак да измисли нещо такова. Нали разбираш? Ако разбере, че жена му или дъщеря му са мъртви, ще го загубим. А тогава сме прецакани. Разбираш ли какво ти казвам?

Максуел го гледаше тъпо.

„Дали разбира какво казвам? — помисли си Спорт. — Ама че тъп въпрос. Този кретен не може да отскубне и крилата на муха без ръководство.“

Спорт го плесна жизнерадостно по огромната ръка и каза:

— Хей, нали искаш да си богат? Нали искаш да заминеш някъде?

Максуел кимна.

— Нали искаш да имаш всички момченца и момиченца, които пожелаеш, и никога вече да не се връщаш в затвора?

— Да — мрачно отговори чудовището.

— Добре, тогава трябва много да внимаваме. Трябва ми време да стигна до часовниковата кула. А ти трябва да събереш багажа. Връщаме се на старото място.

— Ау — изохка Максвел.

— За бога, става дума само за няколко часа. Просто за всеки случай, ако жената се усети за камерите. Излезе доста хитра с микрофоните.

— Няма да е хитра, ако е мъртва — промърмори чудовището.

Спорт се засмя и отново поклати глава. После тръгна към вратата. Максвел се повлече след него.

ХЛАПЕТО

Бяха оставили Джесика на леглото, със завързани зад гърба ръце и лепенка на устата. Телевизорът работеше.

— Това ще ѝ осигури забавление — бе казал Спорт.

Стаята беше съвсем тъмна, с изключение на светлината от телевизора.

Малкото момиченце лежеше на едната си страна и се опитваше да си държи очите отворени. Но те непрестанно се затваряха. Сините ириса изглеждаха замъглени, сякаш светлинката в тях угасваше. Лицето и кръглите бузки бяха на червени петна. Агата бе сплела косата ѝ на плитка, за да не се сплъстява през нощта, но плитката се бе отпуснала.

Джесика се чувстваше ужасно зле. От хлороформа я болеше корем. Страхуваше се, че пак ще повърне. Помисли си, че ще ѝ се наложи да преглътне повърнатото заради лепенката на устата. Беше се изпишкала на матрака и това също я тормозеше. Но не можеше да направи нищо. Беше се сдържала колкото се може по-дълго, но накрая бе победена. А сега трябваше да лежи на мокрото легло. И любимата ѝ нощничка със сърчицата също бе мокра. Джесика заплака отново. Имаше чувството, че се задушава. Виеше ѝ се свят и ѝ се спеше. Тя затвори очи.

Заспа, но дори и тогава ѝ беше горещо. Когато се събуди, по челото ѝ имаше пот. Чувстваше се като онзи път, когато имаше шарка и бе вдигнала висока температура. Искаше ѝ се отново да заспи, но ѝ бе прекалено зле.

Загледа се в телевизора, където говореха двама мъже. Надяваше се, че баща ѝ ще дойде скоро. Беше ѝ казал по телефона, че скоро ще си е у дома. Джесика си мислеше, че той ще се появи всеки момент. Щеше да почука силно на вратата, а лошите щяха да се уплашат и да му отворят. След това лошите щяха да го видят и да се уплашат още повече, защото той щеше да е много ядосан. Щеше да ги погледне сърдито, както бе направил онзи път, когато Джесика бе престъпила забраната му да се качи на големия камък в Сентръл Парк. А после

татко щеше да ги набие. (Татко смяташе, че боят не е правилен, затова никога не удряше Джесика, но в този случай щеше да направи изключение.) Щеше да ги удари право в носа. Можеше да му се наложи да удари големия с пръчка или да го застреля. След като татко свършеше с тях, тя също щеше да отиде и да ги удари.

Но сега ѝ беше лошо. Наистина щеше да повърне. Лепенката на устата я задушаваше. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Джесика се опита да освободи ръцете си и се затъркаля по леглото. Плачеше силно. Опитваше се да диша, но не можеше. Очите ѝ се завъртяха лудо и тя се отпусна неподвижно.

Събуди се малко по-късно. Чувстваше се още по-зле отпреди. Заплака отново и не можеше да диша. „О, мамо!“ — помисли си Джесика и нервно дръпна едната си ръка нагоре.

Ръката се освободи.

За секунда Джесика дори не се замисли за това. Просто посегна и махна лепенката от устата си. Болеше я, но не ѝ пукаше. Трябваше да я свали. Искаше да диша.

Надигна се и се уплаши, че ще повърне. Задиша тежко, после се настани на матрака по-удобно, като се махна от мокрото петно. Лежеше неподвижно и дишаше дълбоко.

После се сети, че ръцете ѝ са свободни.

Вдигна ги пред лицето си. Бяха схванати и я боляха. Тя разтърка китките си. Все още ѝ беше лошо, но поне не ѝ се виеше свят.

Внезапно се разтревожи и погледна вратата. Може би трябваше да се опита да сложи лепенката на мястото ѝ. Лошите щяха да се ядосат, когато видят, че я е свалила. Но тя не го беше направила нарочно. Стана съвсем случайно. Защото не можеше да диша. Но те можеше да не я разберат и да си помислят, че е непослушна.

Но това вероятно можеше да почака. Беше чула лошите да излизат преди известно време. Щеше да чака, докато се върнат, и тогава бързо пак да сложи лепенката, преди да я видят.

Костенурката Мо лежеше до нея. Спорт я беше оставил там.

— За да си имаш компания — бе ѝ обяснил той.

Джесика взе Мо, дръпна я до себе си и я притисна до бузата си. После засмука палеца си. Знаеше, че само бебетата правят така, но не можеше да спре. Вторачи се в телевизора. Течеше реклама. Малки

момчета и момичета тичаха по детска площадка. Едно от момчетата падна и си изцапа ризата. Майка му трябваше да я изпере в пералнята. Джесика си помисли колко много ѝ се иска майка ѝ да е тук.

Тя поспа известно време, а когато се събуди, по телевизията даваха реклами. Джесика се зарадва за момент, тъй като не се чувстваше толкова замаяна като преди.

Но после се запита какво щеше да стане, ако лошите се бяха върнали, докато спеше. Джесика погледна вратата и се ослуша. Не чуваше нищо, освен телевизора.

Отначало си помисли да си сложи лепенката, просто за всеки случай. Но не искаше пак да започне да се задушава. Вероятно ако беше съвсем тиха, можеше да надникне навън и да се увери, че лошите още ги няма.

И тя реши да направи точно това.

Седна и бавно свали лепенките от глезените си. Не я заболя така силно както когато махна онази от устата си. После остави лепенките на леглото, за да може да си ги сложи пак, когато лошите се върнат. Скочи от леглото, прегърна Мо, засмука палеца си и тръгна към вратата.

Вървеше на пръсти. По вратата танцуваше синя светлина от телевизора. Джесика усещаше мокрото петно на нощницата, залепнало за крака ѝ. Беше ѝ ужасно неприятно. Беше се опитвала да се сдържи прекалено дълго време. Мама щеше да я разбере, когато ѝ обяснеше, но въпреки това ѝ беше противно.

Стигна до вратата, извади палеца от устата си и хвана дръжката. Натисна я бавно и колкото се може по-тихо.

Вратата се откряна и Джесика надникна навън. Стаята беше тъмна и нямаше никого. Тя отвори още малко и се огледа. Да, тъмно и тихо. Тук-там се виждаха очертанията на столове и стъклените врати към балкона.

Джесика се завъртя наляво. Там също нищо не се движеше. Тъкмо се канеше да се върне в другата стая, когато видя входната врата.

Разбра, че е входната, защото беше същата като тяхната. Голяма и солидна, с две ключалки и верига. Не беше много далеч. Можеше да

изтича до нея, да я отвори и да излезе. А после да вземе асансьора и да помоли портиера за помощ. Портиерът щеше да се обади на баща ѝ и да му каже, че Джесика е при него. Сигурно татко не идваше, защото не знаеше къде е тя. А портиерът можеше да му каже.

Точно така, помисли си тя. (В анимационните филмчета по телевизията винаги имаше малки момиченца, които преживяваха безброй приключения. А когато положението станеше напечено, винаги им идваше някаква идея. Те щракваха с пръсти и казваха: „Точно така!“ Но Джесика не можеше да щрака с пръсти.)

Повтори си, че всичко ще е наред, и излезе от спалнята.

Но навън беше тъмно. Джесика спря до вратата. Стаята беше много тъмна и голяма. Ами ако лошите бяха там? Ами ако се криеха в тъмното? Или ако бяха оставили някое голямо куче да я пази и то се хвърлеше върху нея?

Прегърнала здраво Мо, Джесика отстъпи назад към спалнята. Но продължи да гледа входната врата. Беше само на няколко метра. А баща ѝ наистина можеше да не знае, че тя е тук. Все пак, ако знаеше, вече щеше да е пристигнал.

Джесика внимателно огледа сенките. Вече не ѝ се виеше свят, но стомахът ѝ не беше добре. Тя потръпна и притисна розовата костенурка. После стисна зъби и тръгна на пръсти към вратата.

Вървеше бавно. Подът под босите ѝ крака беше студен. Стомахът ѝ се свиваше. Тя хвърли поглед през рамо. Помисли си, че нещо може да я нападне в гръб. После отмести очи към вратата. Вече не ѝ се струваше толкова близо. Имаше чувството, че ѝ трябва адски дълго време, за да стигне до нея. А и спалнята се бе отдалечила и не можеше да се върне там бързо.

Джесика забърза и измина последните метри. Топката беше на нивото на очите ѝ. Прегърнала Мо с едната си ръка, тя протегна другата и хвана топката. Завъртя я. Вратата не се отвори.

— О, не! — изстена малкото момиченце. — Заключена е.

Вдигна очи и внимателно огледа вратата. Веригата не беше сложена. Двете ключалки бяха доста нависоко. Изглеждаха доста сложни, но тя знаеше как да ги отвори. Беше го правила няколко пъти у дома. Но обикновено мама ѝ помагаше.

Тя се протегна към долната и опита да я завърти. Беше прекалено трудно. Не беше достатъчно силна. Наведе се и остави Мо на пода.

Стисна я с двете си ръце. Този път успя да я превърти.

— Уха — прошепна тя.

Разбра, че ще се справи. Протегна се към втората ключалка. Пръстите ѝ докоснаха долната част на топката, но не можаха да я хванат. Джесика се надигна на пръсти.

Внезапно чу как вратата на асансьора отвън се отваря. Заговориха мъжки гласове.

— И не забравяй да вземеш телефона. Ясно ли е? Ще запомниш ли? — попита един от тях.

Джесика знаеше, че това са лошите.

Тя се протегна, за да заключи вратата отново, спря. Щяха да я чуят. Трябваше да я остави така.

— Да, ще запомня — отвърна другият лош. Вече беше точно пред вратата.

Джесика се обърна и се затича към спалнята. Трябваше бързо да си сложи лепенките, за да не разберат лошите, че е била непослушна. Щяха да ѝ се ядосат, ако разберяха. А тя просто бе искала да диша свободно.

Тя профуча през вратата на спалнята и чу щракването на ключ в ключалката. Погледна назад и видя как топката се завърта.

После сведе очи надолу и видя Мо. Розовата костенурка лежеше на пода.

Джесика се намръщи. Не знаеше какво да прави. Вратата щеше да се отвори всеки момент. Но ако лошите видеха Мо на пода...

Изтича на пръсти до костенурката. Чу как ключът влиза във втората ключалка. Наведе се и взе Мо. Чу как лошият натиска вратата, а после казва:

— Мамка му! Да не си забравил да заключиш?

Тя се втурна към спалнята. Чу как ключалката изщраква и се обърна.

После се удари във вратата на спалнята и падна.

Просна се по лице на пода и извика:

— Ох!

Мо излетя от ръката ѝ.

Входната врата се отвори и една лампа светна. Разплакана, просната на пода, Джесика се надигна. Видя вторачения в нея Спорт. Максвел стоеше зад него и също я гледаше.

„Сега вече татко ще дойде — помисли си тя. — Ще дойде и ще ги набие.“

Спорт се намръщи. Очите му потъмняха.

— Мамка му! — изсъска той. — Шибана кучка! Гадна шибана кучка.

И пристъпи към нея, а Максвел затвори вратата.

Джесика заплака.

— Не исках — изхлипа тя.

Спорт се протегна, хвана я за ръката и я дръпна силно.

— Ох! — извика Джесика.

Той я вдигна от пода и я удари по лицето. Тя падна на пода, изпищя и заплака.

„Идвай, татко, идвай!“

— Ти и шибаната ти майка — каза Спорт. — Убих я. Какво ще кажеш за това, а? Шибаната ти майка е мъртва!

— Не е! — изхлипа Джесика.

— Мъртва е. Правеше се на много хитра и се наложи да я убия.

— Татко ми ще дойде! — извика Джесика и се задави със сълзите си. — Ще дойде и ще ви набие! Ще ви изхвърли през прозореца!

Спорт погледна през рамо. Максвел стоеше зад гърба му и гледаше Джесика.

— Донеси хлороформа — нареди му Спорт.

— Не! — изпищя Джесика. — Не! Мамо!

После захлипа. Спорт пристъпи към нея.

БОЛЕЗНЕНИЯТ СТОЛ

— Здравейте, фенове на психиатрията — каза доктор Джефри Сакс, влезе в стаята на Елизабет и затвори вратата. — Всичко наред ли е?

Конрад се вторачи в него безмълвно.

Той беше един от тях.

Гледаше го и мислеше: „Трябва да... трябва да направя нещо“.

Но какво можеше да направи? Все още не знаеше номера, а Елизабет бе раздразнена, вероятно дори на ръба на жестока криза. Вече бе осем и двадесет и шест, а Сакс...

Сакс погледна Елизабет през дебелиите стъкла на очилата си, после отмести очи към Конрад. Продължи да бърбори с жизнерадостния си тон, но гласът му трепереше. Усмивката му бе насилена и изкривена.

— Проблем ли имаме? Какво не е наред? Не искаме двама стари приятели като вас да си имат недоразумения, нали?

Той изгледа Конрад нетърпеливо и добави:

— Нали, Нейт?

Конрад прикова очи в огромната розова глава, обляна в пот.

Осем и двадесет и шест. Трябваше да...

Без да помисли, той прошепна:

— Ти, гадно копеле!

Сакс не му обърна внимание, а погледна часовника си и каза:

— Доста е късно, нали? Я виж, почти осем и половина. Става прекалено късно — каза той и погледна Конрад умолително. — Ако бях на твое място, щях да побързам, Нейт. Наистина да побързам.

И с тези думи се обърна към вратата.

Конрад протегна ръка и го хвана за рамото.

— Ти, гадно копеле — прошепна отново той. — Ти си един от тях... ти... Знаеш ли какво направиха? Знаеш ли?

Огромният мъж уплашено ококори очи.

— Виж... никой не каза нищо за... искам да кажа... кой ти го каза? Не трябваше да ти го казват. Не трябваше да казват на никого.

— За бога, Джери, как можа?

Сакс се намръщи и гневно отхвърли ръката на Конрад от себе си.

— Слушай, я не ми излизай с тези номера. Не всеки е тузар от Сентръл Парк Уест. Нали разбираш? Не всеки е толкова добре материално, че да откаже една добра оферта.

Сакс дишаше тежко и стрелкаше очи между Конрад и Елизабет. После зашепна поверително:

— Виж сега. Не знаех, че ще постъпят така, ясно ли е? Казах им, че няма да вземеш пари, но... Не знаех, че ще направят това.

Отново погледна часовника си и поклати глава.

— Слушай, наистина трябва да побързаш. Тези типове са адски сериозни. Трябва да спазваме графика. — И пак посегна към вратата.

— Стой!

Думата го закова на място. Дълбокият гърлен глас го накара да затрепери. Ръката му се отпусна и той бързо се обърна. Конрад също се завъртя. Двамата впериха очи в Елизабет.

До този миг тя бе стояла зашеметена, стиснала главата си с ръце и отворила уста, като непрестанно местеше очи от единия към другия, сякаш казваше: „Не, не, не“.

Сега едната ѝ ръка бе все още на главата, но другата сочеше лицето на Сакс.

— Ти — изръмжа Елизабет отново. — Истински си.

Замръзнаха за момент в тази поза: Елизабет с протегнатата ръка, Сакс — втренчен в нея и облян в пот. Конрад настръхна.

„Трябва да... трябва да направя нещо... трябва...“

— Е, Елизабет, виждам, че си постигнала голям успех — каза Сакс. — Трябва да тръгвам. Довиждане.

Тя пристъпи към него.

— Ти си лош. Ти си един от тях.

Сакс уплашено се ококори.

— Казал си й? — обърна се той към Конрад. — О, Господи!

Конрад вдигна ръка.

— Елизабет. Недей.

Тя дори не го погледна.

— Доктор Конрад е добър — каза тя и направи още една крачка към зашеметения Сакс. — Знаех си. Бях права. Доктор Конрад е добър,

а ти... ти си отвлякъл дъщеря му. Взели сте момиченцето му, за да го накарате да прави разни неща.

Ченето на Сакс увисна.

— О, Господи.

— Откраднали сте дъщерята на доктор Конрад. И всичко е истинско.

— Спри, Елизабет — прекъсна я Конрад, застана между тях и я погали по ръката. — Стига толкова. Моля те.

— Но ти си добър — меко каза тя. — Ти ми каза, че си добър, а те са лоши.

— Моля те — повтори Конрад. — Кротувай.

Побутна я към леглото. Елизабет заклати глава, очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Аз не... не мога...

Конрад я накара да седне.

— Всичко е наред — утеши я той. — Всичко ще се оправи.

— За бога, Нейтън — обади се Сакс. — Казал си ѝ. Разказал си ѝ всичко.

Конрад се обърна към него. Огромният мъж стоеше до вратата с отворена уста.

— Мамка му, Нейтън. Не трябваше да казваш на никого. Никой не трябваше да казва нищо на никого. Това беше важното.

Конрад усети как по челото му избива пот.

— Джери... — започна той.

Сакс пристъпи към него.

— За бога, Нейтън, не трябваше да казваш на никого.

— Джери, слушай, можем да се измъкнем, ако се държим един за друг.

— Нали точно това ти казаха! Да не разправяш на никого.

— Можем да се измъкнем, ако...

— Не мога! — изкрещя Сакс. — Не мога да се измъкна. Тя ще разкаже. Ти можеш да разкажеш. А те...

— Господи, Джери!

— Имам предвид, майната ѝ на шибаната полиция. Майната ѝ и на работата ми. Ами те? Искам да кажа... те направо ще побеснеят. Господи, Нейтън, разбираш ли какво ти казвам? Просто трябваше да ѝ

зададеш шибания въпрос. Защо, по дяволите, не й зададе шибания въпрос и не изчезна оттук?

— Джери — прекъсна го Конрад рязко. — Отвлякоха дъщеря ми. Трябва да се държим един за друг. Не можем да им разкажем всичко това.

— Да не им казваме? — пронизително изкрещя Сакс. — Да не им казваме? Те ще се обадят тук, за да се уверят, че си тръгнал. Трябва да им кажа. Те трябва да решат проблема или... полицията... службата ми... аз...

— Ако им кажеш... ако им кажеш, ще убият дъщеря ми — обясни му Конрад.

— Чудесно.

— Ще я убият, Джери.

— И какво? Да не искаш мен да убият? Да не искаш да си помислят, че съм ги предал? По никакъв начин. Разбираш ли какво ти казвам?

— По дяволите! — изруга Конрад и се вторачи в Сакс.

„Трябва да... трябва...“

— По дяволите! — повтори той. — Ще я убият. Тя е само на пет минутки. Малко момиченце. Още е в детската градина.

— Майната й! — изкрещя Сакс и се наведе над дребния си колега. — Трябваше да помислиш за това, когато започна да дрънкаш и да разправяш на всички.

Сакс обърна гръб на Конрад и огледа стаята, сякаш търсеше изход.

— Вероятно можем да я упоим — промърмори той. — Точно така. Ще им кажем... ще я упоим, докато всичко свърши. Може и да се хванат... а после ще си я получат и сами ще се оправят с нея.

Конрад отстъпи назад.

„Трябва... трябва да...“

Той избърса устата си с ръка. Потта сякаш избиваше отвсякъде.

„Трябва да го спра.“

Той отново отстъпи назад и се удари в дървения стол.

Сакс продължи да дрънка:

— Слушай, Нейтън, това може и да свърши работа. Ясно ли е? Може дори да пуснат хлапето. Важното е да не ги ядосваме. Трябва да сме честни с тях и да се надяваме, че те ще оправят всичко. Ясно ли е?

Когато се обадят, ще им кажем: „Да, той й разказал, но я упоихме. Можете да дойдете по-късно и да...“. Това е всичко. Разбираш ли? Просто ще им кажем.

Конрад сведе очи надолу.

„Трябва...“

Ръцете му стиснаха облегалката на стола.

„Трябва да го ударя. Трябва да го ударя със стола.“

Той се обърна към Елизабет. Тя ги гледаше с ококорени очи.

„Със стола... как... как да го направя?“

Сакс си погледна часовника.

— О, Господи. Почти осем и тридесет и пет е. Ще се обадят след пет минути. Добре, добре, трябва да вървиш. Знаеш ли номера? Трябва да изчезваш отук. Аз ще сляза долу и ще изчакам обаждането им. Ясно ли е? Така ще действаме.

Конрад стисна облегалката на стола с две ръце и го вдигна.

— Я стига! — извика Сакс. — Какво правиш? Имаш ли номера? Да вървим.

Конрад се втурна към него.

Вдигна стола високо във въздуха, направи две крачки и болното му коляно се подгъна. Той изстена от болка, но тромаво продължи напред и стовари стола върху Сакс.

Елизабет изпищя.

— Чакай бе! — извика Сакс и вдигна ръце пред лицето си.

Столт се удари леко в рамото му.

— Ох — каза той и се отдръпна към стената. — Какво правиш, Нейтън?

Ударът изби стола от ръцете на Конрад. Той застина на място и се намръщи от болката в коляното. Ръцете му увиснаха.

„Какво правя? Какво, по дяволите, правя?“

— Господи, Нейтън — каза Сакс, отдръпна се от стената и разтърка рамото си. — Господи! Можеше да ме убиеш.

Конрад прокара ръка през оредялата си коса. Поклати глава замаяно.

— Аз... съжалявам. Не знам какво... разстроен съм... аз...

После автоматично вдигна стола и го изправи.

— Господи, не издържам вече...

— Да — съгласи се Сакс. — Така ли трябва да се държи един лекар?

— Не, не... аз... сигурно полудявам.

Конрад се вторачи в стола. Не можеше да повярва, че е ударил Сакс.

Сакс протегна ръка и я разтърка, после отново погледна часовника си.

— Добре. Трябва да действаме. Ако искаме всичко да мине добре, трябва да тръгваме.

Конрад кимна изморено, вдигна стола и отново удари Сакс.

Този път го грабна едновременно за облегалката и седалката и го завъртя силно. Тежките крака удариха огромната розова глава на Сакс. Капки пот и кръв изхвърчаха във въздуха. Също и очилата на Сакс. Удариха се в стената и паднаха на пода.

Конрад отново изпусна стола, спъна се, но успя да запази равновесие.

Погледна нагоре и видя, че Сакс още стои. Очите му бяха неподвижни. Устата му се отваряше и затваряше като на риба на сухо. На главата му се виждаше открита рана.

Раната почервения от кръв, която се стече по окото на Сакс и бузата му.

— Нейтън... — почна Сакс, после се свлече на колене.

Падна на пода с глух удар и остана там неподвижно.

ТОЙ Е НА ПЪТ

Елизабет се бе вторачила в Сакс. Държеше бузата си с едната си ръка, а с другата го сочеше.

— Ти го удари със стола — каза тя.

Задъхан, Конрад също го загледа.

— Аз...

— Удари го по главата със стола — повтори тя.

— Трябваше да го спра. Щеше да им разкаже всичко, а те щяха да я убият.

— Но ти го удари със стола. Удари го...

— За бога, Елизабет! Знам.

Тя се стресна от резкия му тон. Обви ръце около раменете си и го загледа мълчаливо.

Конрад избърса потта от лицето си.

— Хайде — по-меко каза той. — Помогни ми да го завържа.

Отиде до леглото и метна шлифера си на пода. Издърпа чаршафите и калъфката на възглавницата и ги отнесе до Сакс.

Колегата му лежеше на едната си страна. Кръвта му капеше на пода и образуваше малка локвичка.

Конрад коленичи до него и се намръщи от болката в коляното. Дръпна дясната ръка на Сакс зад гърба му и завърза чаршафа около китката. После вдигна и лявата. Хлъзгавата от пот ръка се изплъзна от хватката му и се отпусна на пода. Конрад въздъхна и я хвана отново. Завърза и нея. Не знаеше как да прави специални възли, просто усука чаршафа няколко пъти.

Погледна вратата и малкото прозорче в нея. Никой не го наблюдаваше. После отмести очи към Елизабет, която стоеше над него и го гледаше замаяно. „Това май не е най-добрият метод за лечение“ — помисли си той и се усмихна криво. После хвана глезените на Сакс и изпъна краката му.

Завърза глезените му и си пое дъх. Сега трябваше да завърже калъфката около устата му. Ръцете и маншетите на ризата му се омазаха с топла, лепкава кръв. Когато завъртя главата на Сакс, от ухото

му потече кръв. Конрад преглътна тежко. Дори в медицинската академия бе мразил вида на кръв. Уви калъфката около лицето на Сакс, после я натъпка между зъбите му. Усети влажните зъби по кокалчетата на пръстите си. Опъна калъфката силно и я завърза.

— Няма ли да се задуши? — попита Елизабет.

— А? — разсеяно попита Конрад. — Какво?

Елизабет не повтори въпроса си.

Конрад се изправи.

— Докторе!

Той залитна. Изгаряща болка прониза челото му. Пред дясното му око избухна червена светлина и той видя облаците над хълма.

Усети как Елизабет го хваща и се подпря на рамото ѝ.

— Добре съм — бързо каза Конрад.

— Добре ли си?

— Какво? Да. Добре съм. Няма проблеми.

Червените облаци изчезнаха. Коляното му пулсираше. Той се изправи и пусна Елизабет.

Върна се бавно до Сакс, наведе се и го хвана за краката. Завъртя тежкото тяло, после го повлече към леглото. Главата на Сакс остави по пода кървава следа.

След като го завлече до леглото, Конрад коленичи до него и изстена. Окървавеното лице на Сакс бе обърнато към него. Очите му бяха притворени, зъбите му хапеха калъфката.

„Така ли трябва да се държи един лекар?“

Конрад забута раменете на колегата си. Огромната маса плът не помръдна. Конрад забута по-силно и се обърна към Елизабет.

— Помогни ми.

Тя коленичи до него и също забута.

Малко по малко тялото на Сакс се плъзна под металното легло. После Конрад сгъна краката му, за да не се виждат.

Елизабет се изправи и помогна на Конрад да стане.

— Благодаря — каза той. — Виж дали можеш да почистиш кръвта.

Тя кимна и отиде до мивката. Намокри кърпата си, коленичи и започна да бърше кръвта. Русата ѝ коса, завързана с черна панделка, падна напред.

Конрад изпъна одеялото на леглото и го дръпна по-надолу, за да скрие Сакс.

— Не мога да го направя — обади се Елизабет.

Той бързо я погледна. Елизабет бе изчистила следата от кръв, но не бе докоснала локвичката.

— Само ще я размажа — обясни тя. — Трябва ми голям парцал.

— А... добре. Просто остави кърпата отгоре и да се махаме оттук.

Конрад погледна часовника си. Осем и четиридесет.

— Добре — съгласи се Елизабет.

Той чу вкарването на ключ в ключалката и изстена:

— О, Господи!

Вратата се отвори и усмихнатата санитарка надникна.

— Всичко наред ли е?

— Да — каза Конрад. — Всичко е наред.

— Доктор Сакс тръгна ли си?

— Да — отговори Конрад и бързо сложи ръце зад гърба си, та тя да не види кръвта по тях.

— Добре. Просто проверявах — все така жизнерадостно каза тя.

Понечи да затвори, но внезапно спря и се вгледа в пода.

— Това вашите очила ли са?

— О — с треперещ глас отвърна Конрад и погледна очилата на Сакс. — А, ето къде били.

— Внимавайте да не ги настъпите — посъветва го санитарката, излезе и затвори вратата.

Конрад си облече шлифера и каза:

— Хайде.

Елизабет го изгледа учудено.

— И аз ли?

— Не мога да те оставя тук. Трябва да дойдеш с мен. Хайде.

Той я хвана за ръката и я поведе към вратата. Огледа стаята за последен път.

Очилата.

Вдигна ги и ги пхна в джоба на шлифера си. После видя касетофона на масата.

— Страхотно — изсумтя той.

Взе го и го пхна в джоба си.

Забързаха по коридора. Елизабет трябваше да подтичва, за да върви до него. Конрад куцукаше, за да щади болното си коляно. Сестрата на отделението ги изгледа, когато минаха покрай нея.

Надзирателката беше зад бюрото си. Вдигна очи, погледна Конрад, кимна и отново сведе очи към вестника си.

Конрад поведе Елизабет към асансьора. Натисна бутона и зачака нетърпеливо. Чу как надзирателката отгръща нова страница.

Най-после асансьорът дойде. Конрад застана до Елизабет, хвана я за ръката и погледна вратата. Усещаше как Елизабет проучва профила му със зелените си очи. Спомни си как изглеждаше лицето на Сакс, когато го пъхнаха под леглото. Вратата се отвори и двамата изскочиха от асансьора.

Коридорът беше тих. Конрад задърпа Елизабет. Затичаха към кабинета на Сакс.

Беше осем и четиридесет и две. Телефонът беше на бюрото, точно до дългата табелка „Доктор Джералд Сакс, директор“. Навсякъде бяха разхвърляни хартии.

Конрад погледна телефона и каза:

— Е, добре. Не можем да чакаме.

Телефонът звънна.

Конрад бързо пристъпи напред и вдигна слушалката преди телефонът да звънне отново.

— Сакс — каза той делово.

— Къде беше, по дяволите?

Конрад се стегна. Обаждаше се Спорт.

— Наложих се да ти звъня два пъти, тъпо копеле.

Сърцето на Конрад заби силно.

— Всичко е наред — промърмори той. — Той е на път.

— Тъп шибаняк — изруга Спорт и затръшна телефона.

Конрад остави слушалката с трепереща ръка. Застана неподвижно за секунда и се вторачи в телефона. Можеше да вдигне слушалката и да се обади в полицията.

Не, нямаше време. Прекалено много неща можеха да се объркат. Нямаше време дори за обяснения.

Елизабет още стоеше до вратата. Гледаше го объркано и разтриваше челото си.

— Ти ли си? — попита тя.

Конрад поклати глава.

— Какво?

— Ти ли си той? Имам предвид Тайния приятел. Ти ли си Тайния приятел?

Конрад се засмя, пристъпи към нея и я хвана за ръката.

— Да вървим.

Имаше осемнадесет минути да стигне до часовниковата кула.

ВРЕМЕ ЗА УБИВАНЕ

„Девет часът. Тогава трябва да си там. Нито минута след девет. Нито секунда.“

Беше събота вечер. Имаше доста коли, но все пак се движеха бързо. Корсиката фучеше сред останалите коли като риба сред водорасли. Конрад стискаше волана. Главата го болеше. Коляното му пулсираше. Блясъкът на фаровете измъчваше окото му. Кракът му не слизаше от педала за газта. Очите му се движеха непрестанно — към огледалото за обратно виждане, страничното огледало, часовника на таблото.

Асфалтът беше неравен. Корсиката подскачаше и тракаше. Внезапно колите пред него спряха. Светнаха червени стопове и движението се забави. Конрад не спря. Корсиката се мушна сред колите отпред. Очите му горяха. Девет без десет. А едва сега потегляше по Четиридесет и втора улица.

„Кой е номерът? — помисли той. — Кой е номерът?“

От седалката до него се чу звук. Елизабет тихичко си пееше.

— Четиридесет и девет бутилки бира на лавицата, четиридесет и девет бутилки бира. Една от бутилките падна, четиридесет и осем бутилки бира на лавицата...

Имаше чист и нежен глас.

Конрад я погледна внимателно. Елизабет седеше както винаги — изправена, стегната, отпуснала ръце в скута си.

„Кой е номерът?“

Той се накани да я попита отново и отвори уста. Ако обаче побеснееше и го нападнеше в това движение...

— ... Една от бутилките падна, четиридесет и седем бутилки бира на лавицата...

Той погледна напред. Реката проблясваше от светлините на Бруклин. На отсрещния бряг леката мъгла хвърляше призрачни сенки. Облаците бяха оцветени в бяло и лилаво от неоновите светлини на града.

— Една от бутилките падна...

Той потрепери.

„Ти ли си Тайния приятел?“

Конрад прикова очи в огледалото за обратно виждане и отразените в него фарове. Още ли го следяха? Бяха ли го видели да тръгва от болницата заедно с Елизабет? Не мислеше така. Смяташе, че го бяха оставили за известно време. Защо Спорт да го следи до болницата, след като имаше там вътрешен човек? Не, разбира се, нали провери сведенията на Сакс. Беше чудесно, че засега е сам, но...

Но дори и да не го следяха, щяха да го чакат на часовниковата кула. И там щяха да видят Елизабет. Можеха да я хванат и да я измъчват, докато не им каже онова, което искаха да узнаят. А после щяха да я убият. Него също. И Джесика.

— ... Четиридесет и пет бутилки бира. Една от бутилките падна...

— Елизабет — каза той.

Песента заглъхна. Конрад не можеше да я погледне. Въртеше волана и наблюдаваше пътя внимателно.

— Елизабет — повтори той. — Можеш ли да ми помогнеш? Можеш ли да ми помогнеш сега?

Никакъв отговор. А той все още не можеше да я погледне.

— Трябва да ми кажеш какво искат от теб. Трябва да ми помогнеш да си върна дъщерята. Онзи номер, който искат... телефонен номер ли е? Адрес? Комбинация на сейф? Познават ли те тези хора? Знаеш ли кои са и...

— Дъщеря ти има ли хубава стая? — внезапно попита Елизабет.

— Какво?

Конрад се вторачи в червените стопове на кадилака пред него.

— Има ли картини по стените? Обзалагам се, че има картини. На Мики Маус и Голямата птица. Сега децата харесват Голямата птица, нали?

Конрад кимна бавно.

— Да. Голямата птица. Тя има... Юрганът ѝ е на Големи птици...

— Майка ѝ е мила — каза Елизабет. — Влиза и казва „лека нощ“.
Добра майка.

Конрад зачака търпеливо. След секунда чу гласа ѝ отново.

— Четиридесет и четири бутилки бира на лавицата...

Най-последно я погледна. Видя празния ѝ поглед. Елизабет гледаше съсредоточено напред, а отражението ѝ в предното стъкло гледаше самата нея. Странна работа. Само преди по-малко от двадесет и четири часа си бе фантазирал за нея, докато се любеше с жена си. Беше заспал, унесен в мисли за нея. Беше очаквал с нетърпение сеансите с нея, смеха ѝ, внезапния разумен поглед в очите ѝ.

„Все още съм тук.“

А сега всичко това се бе изпарило. Спомняше си чувствата си, но в момента изпитваше само див, скованост страх. Внезапно Конрад се сети за Тимоти, пациента със СПИН: той беше сам и безумно уплашен и за него не съществуваха нищо друго, освен този кошмарен страх. Конрад си помисли, че в момента се чувства по същия начин: торможеше го единствено мисълта за изтичащото време.

„Няма да чакам и секунда, докторе. Девет часът и край. С дъщеря ти е свършено. Запомни това.“

Конрад разтърка коляното си — болеше го още по-силно след дългото натискане на газта. Отби в лявото платно, когато останалите коли се струпяха вдясно заради изхода към Четиринадесета улица. Фучеше и проверяваше огледалата и часовника. Шест и половина минути до девет.

— Четиридесет и три бутилки бира на лавицата...

Елизабет седеше изправена и гледаше напред. Пееше без чувство. Гласът ѝ беше ясен и чист като електронен запис.

Когато стигна до улица „Канал“, му оставаха само четири минути. Движението там се задръсти. Събота вечер в Китайския квартал. Безброй коли стояха неподвижно пред червените светофари. Хората се разхождаха спокойно по улицата, покрай банките и ресторантите с китайски фасади и покриви като на пагоди. Млади китайски двойки, стари мъже и жени, групи бели тийнейджъри, млади чернокожи семейства — всички се мотаеха безцелно в събота вечер. Имаха много свободно време. Време за убиване.

Три минути до девет.

— Тридесет и две бутилки бира на лавицата, тридесет и две бутилки...

— По дяволите! — изкрещя Конрад, вбесен от безпомощността си.

Най-после потеглиха по „Лафайет“. Движението тук бе по-леко. Конрад натисна клаксона и започна да профучава през светофарите на червено. Номерата на колата му бяха лекарски и знаеше, че ченгетата няма да го спрат. Надяваше се само никой да не му се изпречи на пътя.

Колата подминаваше бързо младите хора по широкото авеню, сградите в стил рококо, малките магазинчета, стените, изпъстрени с графити, тълпите хора около мошениците, които играеха на „Тука има, тука нема“, и продавачите на евтини часовници и тениски. Оставаха му две минути.

Той обърка пътя и зави наляво по улица „Франклин“. Беше мрачна, тясна уличка под гигантската стена от черен гранит на сградата на Семейния съд. Нямаше никакво движение. Само една двойка мина покрай тях на път към Китайския квартал, после улицата остана абсолютно празна. Конрад се надяваше да скрие Елизабет тук. Гумите на корсиката изскърцаха до бордюра, точно пред знака „Паркирането забранено“.

Конрад светкавично спря двигателя, загаси фаровете, разкопча колана си...

Елизабет бавно се обърна към него и примигна.

— Стигнахме ли?

— Чакай ме тук — каза той. — Не мърдай. Не говори с никого. Ако дойдат полицаи, кажи им, че чакаш лекар, който е на спешно повикване. Разбра ли?

— Тръгваш ли?

— Трябва. Иначе ще убият дъщеря ми. Трябва да се срещна с тях.

Тя го погледна мълчаливо.

Конрад отвори вратата. Лампичката светна и той видя ясно лицето на Елизабет и погледа ѝ.

Спря с единия крак на тротоара, а другия — още в колата.

— Елизабет — каза той.

Тя зачака търпеливо. Той поклати глава и каза:

— Съжалявам.

Елизабет не помръдна, но каза ясно:

— Пет — петдесет и пет, три — тринадесет.

— Какво?

— Пет — петдесет и пет, три — тринадесет.

Конрад стисна устни, протегна се и я докосна по ръката. Елизабет сведе очи към ръката му.

— Ще се върна — дрезгаво каза той.

Излезе от колата и затръшна вратата.

Оставаха му точно шестдесет секунди.

Елизабет го загледа как се отдалечава. Дребна, слаба фигурка, която куцаше бързо в мрака. Помисли си, че докторът изглежда глупаво, докато тичаше като ученик, закъснял за училище. Надяваше се, че ще успее да намери дъщеря си.

Тя се усмихна, после се засмя. Доктор Конрад беше ударил доктор Сакс със стола. Бе сигурна, че точно това бе станало. Беше го ударил по главата със стола. Той беше Тайния приятел. Но беше истински. Тя бе убедена в това.

Наблюдаваше го как куцука и мислеше за лицето му. Той имаше тъжно лице. Очите му бяха като на старец — мъдри и изморени. Челото му бе набръчкано, а светлата коса — почти изчезнала. Елизабет седеше в колата, отпуснала ръце в скута си. Гледаше го и мислеше за лицето му с топлота. Усмихваше се нежно.

Той щеше да ѝ помогне. Беше ѝ обещал. Нещата вече нямаше да са толкова объркани. Щеше да се почувства по-добре, както в онези дни, когато бе работила в детската градина. Тогава ѝ бе помогнал доктор Холбайн. Той също беше добър човек.

И доктор Конрад беше добър. Тази мисъл я успокояваше и я правеше по-щастлива, сякаш около нея грееше слънце.

В този момент дребната му фигурка изчезна зад ъгъла и светлината угасна. Елизабет спря да се усмихва. Внезапно остана сама. Сама в тъмната кола на тази тъмна улица...

„Не говори с никого. Не мърдай. Просто ме чакай.“

Елизабет потръпна. Разтърка енергично ръце да ги стопли. Погледна навън и запя тихичко:

— Двадесет и шест бутилки бира на лавицата, двадесет и шест бутилки бира...

Един мъж се надигна от задната седалка. Елизабет започна да се обръща. Видя кошмарно лице, набъбнали вени, треперещи устни, изпъкнали очи. Опита се да изпищи, но той притисна ръка към устата ѝ. Дръпна я силно назад. Елизабет безпомощно размаха ръце. Чу зад себе си силен пронизителен смях.

— Хе-хе-хе.

И усети нещо студено, притиснато в гърлото ѝ.

Имаше достатъчно време да осъзнае, че е нож.

ВРЕМЕТО ИЗТИЧА

Сградата на Криминалния съд беше масивна и украсена със сложни орнаменти. Фасадата ѝ от бял мрамор, дълга цяла пресечка, се издигаше към пурпурното небе. Каменните орли на върха ѝ гледаха на север към Емпайър Стейт Билдинг, на юг към кулите близнаци на Световния търговски център и Уолстрийт. Над тях се намираше квадратната мръснобяла кула с часовници от двете страни. Часовниковата кула.

Конрад затича към нея; куцаше силно. Влажният вятър разтвори шлифера му. Усещаше как времето му свършва като кислород в херметично затворена стая. Зави зад ъгъла по улица „Ленард“.

Тясната уличка беше безлюдна. Влажните павеа блестяха под светлината на уличните лампи. Сградата се извисяваше зловещо над него. Зад сводестите прозорци не светеше нито една лампа. Изглеждаше съвсем празна. Заключена.

Конрад изтича до вратата и я дръпна силно. Тя безшумно се отвори и той влезе.

Широкото фоайе бе пълно със сенки. Две грандиозни мраморни стълбища. Елегантни парапети. Огромен кълбовиден полилей над главата му. Всичко бе неподвижно и мразовито. Струваше му се, че усеща студа на камъка около себе си.

Затича се към асансьорите. Познаваше пътя добре. Преди Джесика да се роди, двамата с Аги често идваха в музея. Качваха се на върха и се целуваха и прегръщаха... но сега не можеше да мисли за това. Той затича още по-бързо.

Натисна бутона на асансьора и вратата се отвори. Конрад влезе и натисна копчето за дванадесетия етаж.

Времето изтичаше. Асансьорът се носеше нагоре. Той погледна часовника си и видя как стрелката неумолимо се мести. Гърлото му се сви. Трябваше да го изчакат.

„Нито минута след девет.“

Да, ще почакаат.

„Нито секунда.“

Асансьорът се издигаше бързо. Седем... осем... девет... Конрад вдигна лице към тавана и стисна главата си с ръце.

„Девет часът и край. Дъщерята ти е мъртва. Запомни това.“

„Моля ви — помисли си той, — моля ви.“

Вратата на асансьора се отвори и той изфуча навън.

Видя пред себе си извито стълбище и дървен балкон. Закатери се бързо в тъмнината. На площадката се запрепъва по тесен коридор със затворени сиви врати. Усещаше бързото движение на стрелката на часовника, сякаш механизмът се намираще в него. Запъхтян, той се закашля и се затича към вратата в дъното на коридора. Сивата ѝ боя се лющеше. Надписът върху нея гласеше: „Вход забранен!“. Конрад я бутна.

Ново тясно дървено стълбище. Той се закатери към червената метална врата на върха. Студът, който идваше отвън, го пронизваше. Конрад се закашля отново.

— Господи — изсумтя той.

Бутна червената врата и излезе на покрива.

Обля го вълна свеж въздух и шум. Звукът на вятъра, бръмченето на колите по улицата долу, лекото, но непрестанно свирене на клаксони.

Тръгна към балкона. Каменните орли клечаха по стените около него. Белите, червени и зелени светлини на града блестяха в мъглата. Златната корона на общинската кула се издигаше пред него и пробождаше мрачното небе, по което нямаше звезди.

Конрад изстена и си погледна часовника. Стомахът му се сви. Девет и три минути.

Той пристъпи напред и чу силен звук.

Часовникът на кулата заби шумно и тържествено. Конрад вдигна очи към часовниковата кула.

Беше точно над него. Огромен мраморен блок с осветен циферблат. Малката стрелка се намираще на девет, а голямата сочеше точно дванадесет.

Часовникът изоставаше.

Все още имаше време!

В същия миг черен силует мина зад осветения часовник.

Конрад се запрепъва към вратата на часовниковата кула. Отвори я и пристъпи в тъмнината. Тясно извито стълбище се издигаше към нищото. Конрад се хвана за перилата и започна да се изкачва.

Скърцаше със зъби и се мъчеше да преодолее болката в коляното си. Влачеше десния си крак зад себе си. Струваше му се, че влочи циментов блок със светкавица вътре. Главата го болеше от шумното биене на часовника.

„Нито минута. Нито секунда.“

„Все още имам време.“

Закатери се по последните стъпала. Над него се намираше отворът, който водеше към помещението с часовника. Той мина през дупката и пристъпи напред.

Последният звън разтърси малката кабина на механизма. Конрад усети вибрациите в цялото си тяло. Почервенелите от залеза облаци се появиха пред очите му и затрептяха. Той затвори очи и се помъчи да ги пропъди. Ударът на часовника бавно замря. Конрад стоеше с отпуснати рамене и дишаше тежко. Пред него, в средата на стаичката, се въртяха колелца и механизми. Лостът, който движеше стрелките на часовника, се повдигна. Минутната стрелка се премести с леко бръмчене.

Мъжка сянка излезе иззад циферблата.

В ЧАСОВНИКОВАТА КУЛА

— Рискува доста, докторе — каза той. — Часовникът ми показва почти девет и пет.

— Часовникът ти избързва, Спорт — отвърна Конрад.

Все още беше задъхан, но се опитваше да контролира гласа си. Спокоен. Авторитетен. Лекарски.

Спорт се ухили.

— Часовникът ми избързва — повтори той. — Това ми харесва. Часовникът ми избързва.

Внезапно червена светкавица проряза дясното око на Конрад. Той извърна лицето си настрани. Светлината намаля до жълтеникав блясък. Спорт беше запалил кибритена клечка и я поднасяше към цигарата си.

На светлината на клечката, Конрад видя ясно похитителя. „Господи, толкова е млад — помисли си той. — На двацет и няколко, най-много трийсет.“ Слаб и стегнат, в джинси и сако от туид с кръпки на лактите. Изглеждаше дори хубав, с кръгло момчешко лице и гъста кестенява коса, която падаше над очите му. А в очите му светеше свирепа интелигентност. Бяха очи на артист или студент, или...

Спорт духна клечката и върху лицето му падна сянка.

— Какво има, докторе? Изглеждаш ми изтощен. Не си бързал заради мен, нали? — Той се засмя.

Конрад не отговори.

Спорт махна с цигарата си към него.

— Само се шегувам, докторе. Не се шашкай. Казах ти го и преди: с мен нямаш проблеми. Наистина.

Конрад продължи да мълчи. Помъчи се да диша по-равномерно. Изпъна рамена. Спокойният лекар.

Спорт се захили отново, този път малко по-нервно.

— Добре, добре, значи не искаш да си побъбриш с мен, господин психиатре. Направо ме смаза. Не мога да се справя с мълчанието ти. Та позволи ми да те попитам следното: кой е шибаният номер? Имам

предвид, щом не искаш да си приказваме, да се захващаме за работа тогава.

Конрад заговори бавно и спокойно.

— Къде е тя? Къде е дъщеря ми, Спорт?

Въпреки тъмнината видя как младият мъж клати глава. После отново чу смеха му.

— Психиатри — презрително изсумтя Спорт. — Вечно отговарят на въпросите с въпроси.

Конрад видя червеното огънче на цигарата, насочено към него.

— Първо ще поговорим за номера, а после за хлапето — заяви Спорт. — Ясно ли е? Първо номерът, после хлапето. Съвсем просто е.

— Не.

Потта му изби отново. Конрад я усети как се стича по гърба му.

— Не. Каза ми, че тя ще е тук. Аз ти давам номера, а ти ми даваш детето. Така се споразумяхме.

— О, докторе, докторе, докторе. Аз да не съм малоумен? Да не ме смяташ за шибан кретен? Не, не, не, приятелю.

Спорт пъкна едната си ръка в джоба на панталона си, а другата размаха театрално.

— Ще ми трябват поне два часа, за да проверя дали това е номерът, който искам. А когато се уверя, че е той, ще си получиш дъщеричката. Най-късно около полунощ.

— Не — отново каза Конрад.

Дишането му вече беше равномерно, но пулсът му се ускоряваше все повече.

— Нямам гаранция, че...

— Докторе — прекъсна го Спорт, пристъпи към него и заговори през зъби: — Сигурно не обяснявам достатъчно добре. Слушай ме сега. Аз съм свестен човек. Не искам да убивам никого. Ясно ли е? Но искам този номер. О, да. Искам го толкова силно, че съм готов да накълцам дъщеря ти на парчета, за да го получа. Ще убия нея, жена ти, цялото ти семейство — тъста, и тъщата ти, онзи досаден чичо с вратовръзката на палмички, абсолютно всички. Ясно ли е? Може да си мислиш, че преди успя с блъфа си. Сигурно смяташ, че пак ще можеш да повториш номера си. Уважавам те за това. Наистина. Вече ти го казах. Но сега сме на съвсем нов етап. Разбираш ли? Вече сме в центъра на нещата и аз трябва да действам по един или друг начин.

Въпросът пред комисията е съвсем прост. Кой е шибаният номер? Имаш тридесет секунди да отговориш. Място за преговори няма. Никакви изоставащи часовници, нищо. Тридесет секунди, а после ще изчезна отгук и дъщеря ти ще става само за кучешка храна.

Конрад облиза устни и пристъпи към младежа.

— Не става. Вече може да си я убил — каза той, като едва успя да овладее гласа си.

— Двадесет и пет — отвърна Спорт.

— Или пък може да я убиеш след това.

— Двадесет.

— Тук можеш да убиеш и мен, по дяволите — каза Конрад.

— Прав си. Мога. Петнадесет.

Конрад затвори очи. Слепоочията му пулсираха. „Трябва да се справя с него — каза си той. — Трябва да се обърна и да си тръгна.“

— Трябва да ми позволиш поне да говоря с нея, иначе няма да сключим сделка — твърдо каза той.

— Десет секунди, докторе — отвърна Спорт.

Внезапно Конрад сви юмруци, закрещя, от устата му захвърча слюнка.

— Ти гадно копеле! Лайно мръсно! Откачен шибан кретен! Боклук!

— Пет — четири — три...

— Добре — прекъсна го Конрад.

— Едно.

Конрад отпусна ръце настрани и отмести очи от другия мъж.

— Пет — петдесет и пет, три — тринадесет — каза той. — Това е номерът, който ми даде Елизабет. Пет — петдесет и пет, три — тринадесет.

Часовникът избръмча леко и минутната стрелка се премести. Няколко секунди двамата мъже в малката стаичка дишаха тежко.

— Добре — дрезгаво каза Спорт накрая.

Хвърли цигарата и я смачка с крак. Пристъпи крачка и застана пред Конрад. Стояха само на няколко сантиметра един от друг. Бяха почти еднакви на ръст и очите им бяха на едно ниво. Конрад забеляза блясъка в очите на по-младия мъж. Видя доволната му усмивка.

Спорт изсумтя леко.

— Кой е лайно? — попита той. — Кой е боклук? Големият мъж. С големия кур. Великият психиатър. Големият шибан кур, женен за онази хитра путка. Закъде си без парите и дипломите си? Какъв си, когато застанеш срещу истински мъж? Разбираш ли ме? Какъв си?

Спорт го заплю. Конрад се сви, но слюнката го уцели по бузата, точно под дясното око. Той я избърса с треперееща ръка.

— Кой е боклук, а? — меко попита Спорт и тръгна.

Отиде до стълбите и спря там за момент, пъхнал ръце в джобовете си.

— Чакай тук пет минути — нареди той на Конрад. — До девет и петнадесет. И запомни — все още те наблюдаваме. В девет и петнадесет слез долу, върни се в колата и отиди в офиса си. Влез вътре и не излизай. Ако излезеш, ще те видим. Ако те видим... — той прокара ръка по гърлото си — дъщеря ти ще се превърне в кучешка храна. — Той се захили. — Но да говорим сериозно: ако бъдеш добро момче, можеш да излезеш в дванадесет. Хлапето ще те чака на тротоара пред сградата.

С бързо, елегантно движение, той се спусна по стълбите. След миг му се виждаше само главата.

Спорт спря за момент и пак се ухили.

— Запомни. Чакаш тук петнадесет минути.

Конрад остана неподвижно на мястото си и се вторачи в стълбите, където бе изчезнал Спорт.

„Страх ме е, татко.“

Заслуша тракането на часовника и собственото си дишане.

„Не искам да остана тук. Страх ме е.“

Минаваха минути, а той не помръдваше, само стоеше и гледаше.

„Татко?“

Той потръпна конвулсивно. Примигна, вдигна очи и се огледа. За момент му се стори, че по бузата му текат сълзи, и вдигна ръка да ги избърше. Не, това бе плюнката на Спорт.

Конрад загледа стрелките на големия часовник. Гледан отзад, циферблатът беше обърнат. Минутната стрелка се местеше към римското три. Движеше се прекалено бавно.

„Татко, страх ме е.“

— Джеси — прошепна той. — Ужасно съжалявам.

Минутната стрелка докосна тройката. Конрад тръгна към стълбите.

Беше решил да се обади в полицията.

Ако наистина го следяха, защо Спорт бе проверил при Сакс? Ако наистина го следяха, защо Спорт не знаеше, че Елизабет е с него?

Конрад закуцука по сенчестия коридор. Застана пред асансьора и се облегна на стената.

Ако не го следяха, тогава задължително трябваше да се обади на ченгетата. Налагаше се. Това бе единственият начин да спаси дъщеря си. Не можеше да се справи сам.

Докато се взеше в асансьора, гледаше осветените в червено номера. Те обаче непрестанно се замъгляваха. Наложил му се да избърше очите си. Вратата се отвори и той излезе във фойето и изскочи на улица „Ленард“.

Непрестанно си повтаряше, че престъпниците не знаят за Елизабет. А след като не знаеха, значи не го наблюдаваха. А след като не го наблюдаваха, трябваше да се обади в полицията.

„Страх ме е, татко.“

Налагаше се да се обади. Трябваше да помогне на дъщеря си.

Закуцука към ъгъла. Дишаше тежко и се оглеждаше, за да провери дали го следят. Не видя никого. Усещаше влажния въздух по лицето си и студа по бузите си. Стисна зъби и зави по улица „Франклин“.

Корсиката стоеше на мястото, където я бе паркирал. Тъмна и безмълвна на тъмната и безмълвна улица. Той забърза към нея. Трябваше да се обади в полицията. Трябваше да рискува. Те щяха да я спасят. Ако не го направеха, ако тя умреше... о, Господи, ако тя умреше... тогава те с Аги и всичко... всичко щеше да е...

Спря на тротоара и изхленчи отчаяно.

Колата беше празна.

Пристъпи бързо напред и пхна ключа в ключалката.

— Ох — прошепна Конрад.

Вратата се отвори. Той се втренчи в празната кола. Видя кръв, дълга следа кръв по седалката до шофьора. После видя нещо на

таблото. Минаха няколко секунди преди да разбере какво е.
Хартия. Смачкан лист от бележник. Той го загледа отчаяно.
Думите бяха написани с червено.
„Все още те наблюдаваме. Отивай в офиса си. Чакай.“

ТРЕТА ЧАСТ

ДЕСЕТ

В бръшляна пееха врабчета и цикади. Агата стоеше до печката в кухнята. Носеше престилка в бяло и оранжево, старата престилка на майка си. Разбъркваше купа с тесто за палачинки с дървена лъжица. Тананикаше си и се усмихваше.

Навън белият карамфил се бе загубил сред полските цветя. Тази мисъл я тормозеше. Най-последно тя остави дървената лъжица и отиде до вратата на къщичката. Излезе на ливадата.

След миг вече бе насред полето, а къщичката бе останала далеч зад нея. Отвсякъде я заобикаляха полски цветя. Усещаше меките им листенца и хладните стъбла под пръстите си. Искеше ѝ се да не бе излизала от къщата.

И тогава видя белия карамфил. Стресна се, защото едва не го бе настъпила. Протегна ръка, за да го вземе...

Но в същия миг карамфилът порозовя. Цветът сякаш се надигна от стъблото му. Розовото потъмня и стана карминено. Аги загледа ужасено как карминеното капче от листенцата на карамфила и попива в земята, която потъмняваше от червени локви...

— Джеси! — извика Аги стреснато и се огледа диво.

Мечето на дъщеря ѝ лежеше до нея.

— Господи! — прошепна тя.

Беше заспала. Как можеше да заспи...

Бързо погледна часовника си. Девет и петдесет. Само за минута... Беше задрямала само за минута. Тя огледа дългата стая. Работната ѝ маса до вратата, масата за хранене до стената, празното пространство за игра... Нищо не се беше случило. Нищо не се беше променило. Никой не беше влязъл и телефонът не беше звъннал.

Но защо не звънна? Защо телефонът не звънна?

Аги разтърка очи. Трябваше да стане и да се раздвижи. Беше седяла неподвижно прекалено дълго. Откак детектив Д'Анунцио, мъжът, когото тя смяташе за детектив Д'Анунцио, си тръгна преди около час и половина, тя се опитваше да сведе движенията си до минимум. Страхуваше се да не направи нещо, което да предизвика

подозренията на похитителите. Страхуваше се да не направи жест, изпълнен с надежда, нетърпение или очакване. Да не направи нещо, което да ги накара да заподозрат, че водопроводчикът всъщност е ченге, че тя е успяла да уведоми полицията под носа им, че ченгетата сега са по петите им.

Приятна и успокояваща мисъл — полицаи, хванали се на работа. Армия от професионалисти. Навън из улиците. Те знаеха какво правят.

Но защо...

Агата пропъди досадния глас от ума си. Стана и прокара ръка през косата си. Все още се чувстваше леко замаяна.

Влезе в кухнята. Градска кухня, тясна, бяла. Но все пак ѝ напомни за съня ѝ. Бе стояла в кухнята, облечена в престилката на майка си... Не можеше да си спомни останалото.

Наля си вода и я изпи жадно.

Защо телефонът не звънна, когато Д'Анунцио беше тук? Защо не звънна така, както бе станало при идването на Били Прайс?

Агата затвори очи, стисна устни и заповяда:

— Престани!

Всичко щеше да се оправи. Полицайте бяха там навън. Детектив Д'Анунцио. Той беше там навън. Също и всичките му мъжествени приятели. Аги си представи плътните им гласове: „Хайде, момчета, да открием хлапето!“. Представи си как решително прибират пистолетите си в презраменните кобури.

Остави чашата на плота. Ръката ѝ трепереше.

Но защо...

„Не мърдай!“ — чу тя мъжествените гласове на ченгетата. Бам! Бам! Похитителите се олюляха и паднаха назад с оцъкдени очи. А утре заглавието на първа страница на „Дейли Нюз“ щеше да гласи: „Спасение!“. А под него щеше да има снимка на Аги, паднала на колене и прегърнала Джесика. Притиснала до себе си малкото топло телце...

Агата изхлипа. Вдигна треперещата си ръка към устата и бавно избърса устните си.

Да, но... Защо... Защо телефонът не звънна?

— Млъкни! — заповяда си тя.

Излезе от кухнята, която бе започнала да ѝ се струва прекалено тясна, и се върна във всекидневната. Отиде до библиотеката, завъртя се

да тръгне обратно, но спря.

„Стой спокойно! Не им позволявай да видят... Не...“

Застина на мястото си. Онова, което я караше да се разхожда нервно, все още се движеше в нея, направо подскачаше. Агата си пое дълбоко дъх и се опита да го успокои.

„Просто не са ме наблюдавали известно време — помисли си тя. — Затова и проклетият телефон не звънна. Или пък камерите са се повредили. Или пък не са изпитали подозрения към един прост водопроводчик. Затова.“ Имаше много причини, основателни причини да не се обадят и да я заплашват, както направиха при идването на Били Прайс...

Но пък Д'Анунцио можеше въобще да не е ченге. Можеше да е един от тях. Дори Прайс можеше да е един от тях.

Агата вдигна ръка и разтърка челото си. Главата я болеше. Къде беше Нейтън? Трябваше да се срещне с похитителите в девет. Защо не се прибираше? Защо не водеше Джесика у дома?

И защо проклетият телефон не звънна?

Онова нещо, което я караше да се разхожда нервно, заподскача из вътрешностите ѝ като мексиканската мишка в рисуваните филмчета на Джеси. Аги искаше да се удари по корема, за да го спре. Искаше ѝ се да започне да си скубе косата. Искаше да изтръгне всички ужасни въпроси от ума си. „Детектив Д'Анунцио е там навън — повтори си тя. — Заедно с другите детективи. Те ще спасят бебето ми.“

Застана разтреперана до библиотеката и се опита да не заплаче. Не искаше да я видят как плаче. Уплаши се да не изпадне в истерия. Трябваше да се съсредоточи. Тя се замисли за Д'Анунцио. Младо, интелигентно лице. Наблюдателни очи, на които можеш да се довериш. Глас на ченге. Въпроси на ченге.

„Как изглежда Джесика? На колко години е? Ами похитителите? Нещо, което да подсказва къде се намират? Шум по линията? Случайно изпуснатата дума?“

— Случайна грешка — прошепна Агата.

Откъде детективът знаеше името на Джесика?

Стомахът ѝ се сви, коленете ѝ омекнаха и тя се подпря на библиотеката.

Беше ли му казала името на Джесика? Не можеше да си спомни. Не. Или пък му го беше казала. Нямаше никакъв спомен. Може да го

беше казала на Били Прайс. Да, разбира се, точно така. Само че, докато го избутваше към вратата, бе прекалено паникьосана, за да се сети за това.

„Дъщеря ми беше отвлечена. Наблюдават апартамента ми. Обади се в полицията.“

Да, но...

Да, веднъж Прайс видя Джесика пред асансьора и Агата ги запозна. Беше му казала, че името на дъщеря ѝ е Джесика. А после, когато Прайс се бе обадил на детектива, вероятно той го бе попитал как е името на момиченцето. И Прайс му е съобщил, че се казва Джесика.

Но дали Д'Анунцио не трябваше да попита и нея? Поне за да потвърди името на детето. Би трябвало да я попита: „Казва се Джесика, нали?“.

А това пък водеше до още един интересен въпрос: защо шибаният телефон не звънна, докато той беше тук?

Агата не можеше да стои на едно място. Заразхожда се колкото се може по-бавно. Тръгна към спалнята. Очите ѝ се стрелкаха от място на място: масата, лампионът, вратата, телефонът...

— Нейтън — каза тя тихичко.

Къде беше той? Защо още не се бе върнал? Трябваше да се срещне с тях в девет. Да им каже онова, което искаха да узнаят, и...

Не мърдай! Бам!

И те щяха да му върнат Джесика. Това вече трябваше да е станало. Нейтън трябваше да се е прибрал. Беше почти... Агата погледна часовника си. Беше почти...

Тя спря и застана в коридора. Пред нея имаше две врати — спалнята вдясно и...

Десет, помисли си тя. Почти десет. Стрелката се премести на дванадесет. Точно десет часът.

Тръгна по коридора. Опита се да върви спокойно. Една стъпка, две стъпки... Всеки момент сега...

Зави наляво и влезе в банята. Запали лампата и застана до мивката. Трябваше да направи нещо, за да не я заподозрат. Тя взе кърпа от шкафа, пусна водата и я намокри. Всеки момент...

„Господи!“ — помисли си тя, когато се видя в огледалото. Лицето ѝ беше пепеляво. Рижавата ѝ коса висеше на влажни от потта

кичури. Кръглите ѝ бузи бяха изпъстрени с червени петна, а устните ѝ — почти бели.

„Сякаш съм болна от седмици.“

Агата започна да бърше лицето си с треперещи ръце. Съсредоточи се върху ъгълчето на окото си, сякаш там имаше нещо, което я дразнеше. Действаше бавно и внимателно. Трябваше да си остави достатъчно време, докато...

— Хайде де — прошепна тя. — Давай. Време е.

Избърса окото си и се наведе към огледалото.

— Хайде — повтори тя. — Давай.

И тогава го чу. Точно навреме. Десет и една минута.

Започна като ниско ръмжене. После серия от влажни гърлени прокашляния. Накрая започна да плюе.

Агата затвори очи от облекчение.

— Давенето в десет — прошепна тя и едва потисна лудешкия си смях.

Господин Плоткин започна отново. През отдушника долетя гърленото му ръмжене.

Агата продължи да бърше окото си и каза високо:

— Господин Плоткин.

Той се закашля отново. Аги го чу как плюе в клозета.

— Господин Плоткин — повтори тя.

— Какво? — най-после изсумтя той. — Какво?

Аги си пое дълбоко дъх. Ръката ѝ трепереше толкова силно, че ѝ се наложи да се подпре на мивката.

— Господин Плоткин...

Тя преглътна тежко. Гласът ѝ също трепереше.

— Да? Какво? — долетя отговор от решетката на отдушника.

— Господин Плоткин, чувате ли ме?

Последва дълго мълчание. Агата се насили да вдигне кърпата отново и я поднесе към устните си.

— Чувате ли ме? — повтори тя по-високо.

— Дали ви чувам? Какво е това? Изпробване на комуникационна система за спешни случаи?

Дрезгавият глас на стареца бе загубил еврейския си акцент, но интонацията му си беше същата.

— Чувам ви. И вие ме чувате. Можем да се слушаеме един друг в банята. Коя сте вие?

Агата въздъхна облекчено и се вторачи в образа си в огледалото и изплашените си, замаяни очи.

— Хей! — извика господин Плоткин. — Хей!

— Аз съм Аги Конрад — каза тя.

Нова пауза.

— Аха.

Гласът беше равен и безстрастен. Аги си представи кръглото безбрадо лице на стареца. Начинът, по който той стоеше мълчаливо, когато се срещаха в асансьора.

Леката усмивка, която хвърляше на Джесика, когато тя го поздравеше.

— Какво? Притеснявате един стар човек, защото кашля? Повярвайте ми, госпожо, и за мен не е никак забавно.

— Господин Плоткин — прекъсна го Агата. — Имам нужда от помощ.

Сълзите ѝ потекоха. Тя ги избърса с кърпата и продължи:

— Имам нужда от помощ. Моля ви.

Тонът на стареца мигновено се промени.

— Какво? Болна ли сте? Какво има? Не можете да отидете до телефона, а имате нужда от лекар? Какво има?

— Имам нужда от полицията — отговори Агата.

Сълзите ѝ потекоха още по-силно и тя покри очи с кърпата.

— Обадете се на детектив Д'Анунцио в Мидтаун Саут. Ако той не е там, помолете да говорите с някой друг. Дъщеря ми беше отвлечена. Похитителите наблюдават апартамента ми. Кажете на детектив Д'Анунцио, че трябва да поговоря с него... той може вече да знае, не съм... просто му кажете да не идва тук, а да влезе у вас и да говори с мен през отдушника, както правим сега... господин Плоткин... — Аги замълча за момент и изплака в кърпата. — Господин Плоткин, внимавайте, защото не знам какво става. Не знам на кого мога да се доверя, а тези хора са опасни... те са...

Не можа да довърши и заплака. Отгоре не дойде никакъв отговор. Стори ѝ се, че тишината продължава цяла вечност.

После вдигна лице нагоре. Сълзите ѝ потекоха по бузите. Тя примигна и се вгледа в тъмнината, сякаш се опитваше да види стареца

от другата страна.

Най-после чу гласа му, който промърмори меко и нежно:

— Дръж се, Аги. Помощта идва.

ГРАДСКИЯТ ПРИНЦ

Детектив Д'Анунцио се отдръпна от пишещата си машина и столът изскърца от тежестта му. Д'Анунцио наклони едрото си тяло настрани и пръдна.

Проклети документи!

Попълваше формуляри от час и половина и вече му бе дошло до гуша. Искаше да излезе и да свърши някаква работа. Погледна си часовника. Десет и шест. Имаше достатъчно време да отиде до Дюс и да изтръска Джоунс Змийското око, ако побързаше.

— Господи, Д'Анунцио — изстена сержант Моран, който стоеше до шкафа, и размаха ръка пред лицето си. — Трябва да ти сложат газопровод в задника и ще осигурят отопление на милиони хора.

— А, майната ти — промърмори Д'Анунцио, бутна стола си назад и стана.

Тръгна през мърлявата стая към кафемашината. Наля си утайката от каната, отпи от противната черна каша и огледа дългото помещение: очуканите метални бюра, вехтите столове, покритите с бележки стени, мръсните прозорци. Беше минало доста време, откак видя Змийското око за последен път. Дребният негър вече сигурно бе посъбрал някоя кинта. Той практически имаше монопол в задната стаичка на най-големия порно магазин на Дюс. Продаваше крек на посетителите на пийпшоуто.

Отпи от кафето и пак пръдна. Дългото седене над формулярите очевидно предизвикваше газове. Да не споменаваме и огромния сандвич с телешко след вечеря. Но най-виновно бе седенето.

— За бога, Д'Анунцио, смили се над нас — извика Моран.

Той и Ливайн бяха единствените други хора в стаята. Ливайн седеше до бюрото си в задната част и говореше по телефона.

Д'Анунцио не обърна внимание на Моран, а остави чашата си и тръгна към бюрото, за да си вземе сакото.

Можеше да се погрижи за Змийското око и да се върне да довърши формулярите преди края на смяната. Или пък можеше да се позабави и да си пише малко извънреден труд.

Огромният му корем сякаш го заобикаляше от всички страни. На тридесет и осем години, Д'Анунцио бе подут като балон. Ярката му карирана риза бе изпъната над синия панталон с размер на палатка. Вратът му приличаше на колона и яката не можеше да се закопчае. Възелът на златистата му вратовръзка бе отпуснат. Лицето му беше кръгло, бузите — издути, а кожата — груба като шкурка. Къса кестенява коса увенчаваше смръщеното му чело. Черни стъклени очички надничаха изпод месестата плът.

Д'Анунцио стигна до бюрото си и свали сакото от стола.

Телефонът звънна.

Моран вдигна очи от папките.

— Хей, Градския газопровод — каза той, — престани да пърдиш за секунда и вдигни.

Д'Анунцио въздъхна тежко, но не каза нищо. Човек не можеше да се ебава с Моран. Не и с този майстор на показните арести, камшика на участъка, любимеца на шефа.

„Мамка му — помисли си той. — Край със Змийското око.“
Телефонът продължи да звъни. Д'Анунцио въздъхна още по-силно и вдигна слушалката.

— Детектив Д'Анунцио — представи се той.

— Добър вечер, детектив Д'Анунцио. Обажда се Лио Плоткин. Имам една работа за вас.

Д'Анунцио повдигна очи към тавана и настани огромния си задник на ръба на бюрото.

— Как мога да ви помогна, господине? — попита той.

— Ами... честно казано, освен ако не знаете някакво ново лечение за ангина, няма смисъл да обсъждаме това. Но можете да помогнете на съседката ми, Аги Конрад.

— Аги Конрад — повтори Д'Анунцио замислено, но бързо загрея. — Онази, чието хлапе уж било отвлечено?

— Вече знаете за това?

— Да, да. Обадиха ми се преди два часа. Мислеха, че хлапето било отвлечено, но после го намериха скрито под стълбището, нали?

— Това определено би ме изненадало — отвърна дрезгавият глас от другата страна. — Както и майката на детето, която преди две минути ми каза през отдушника в банята: „Помогнете, помогнете. Обадете се в полицията. Дъщеря ми е отвлечена“.

Д'Анунцио мрачно поклати глава. Мразеше тези дърти дърдорковци.

— Значи майката все още иска да ни съобщи, че детето е изчезнало? — запита той.

— Казвам ви, че тя плаче в тоалетната. Това звучи ли ви като една щастлива жена? Тя твърди, че апартаментът ѝ е наблюдаван и вие не трябва да отивате там, а да дойдете в моя дом на горния етаж и да говорите с нея през отдушника. Това е забавление, което никога няма да забравите.

— Чакайте малко — каза Д'Анунцио и се почеса по носа. — Не разбирам.

Старецът въздъхна отегчено.

— А тя търси специално вас! — промърмори той. — Не разбирате, а? Позволете ми да ви предложа нещо, господин Сам Спейд. Елате тук и разследвайте. Нали сте полицаи? И тогава ще разберете всичко. Какво ще кажете?

След като дъртакът затвори, Д'Анунцио седна на бюрото и се вторачи в покрития с линолеум под. Спомни си онзи първия, който му се обади. Били Прайс. Той му бе споменал, че бащата на детето е психиатър. Може пък някой от смахнатите му пациенти да си играеше с тях. Но пък ако не беше така... ако хлапето наистина бе отвлечено, а той бе отклонен от следата от фалшиво телефонно обаждане...

— Ох, мамка му — промърмори той, надигна се и каза на Моран: — Излизам.

— Слава богу — отвърна сержантът. — Предай много поздрави на Змийското око.

Д'Анунцио отиде до Ийст Сайд със собствената си кола. Паркира петгодишния понтиак на Тридесет и шеста улица, точно до „Медисън“, после измина пеша пътя до дома на Конрад.

Докато вървеше запъхтяно по улицата, вдигна очи и видя библиотеката на Морган. Гръцката фасада надничаше иззад тополите. Мраморът блестеше на светлината на прожекторите.

О, да, Д'Анунцио се сети. Това беше близо до мястото, където заклаха онази старица. Госпожа Синклер. Гаден случай. Нямаше

мотив, нито следи. За него отговаряше Моран, който не бе успял да направи абсолютно нищо.

Д'Анунцио се подсмихна, мина под навеса на сградата и бутна стъклената врата.

Не показва значката си на портиера. Трябваше да внимава, докато не разбере за какво става дума. Просто му съобщи, че Дъг Д'Анунцио отива да посети Лио Плоткин. Портиерът звънна на Плоткин, после изпрати детектива на шестия етаж.

Д'Анунцио слезе от асансьора и се завлече с тежки стъпки до вратата на Плоткин. Почука и зачака, като се опитваше да натъпче ризата в панталона си. След секунда Плоткин отвори.

„Типичен стар евреин“ — помисли Д'Анунцио. Дребен, слаб, прегърбен. На около седемдесет. Кръгла, абсолютно плешива глава, почти незабележима сива четина по сбръчканата брадичка. Насълзени очи, които примигваха към теб. Влажни червени устни, изкривени в любопитна усмивка. Беше облечен в бяла риза, отворена на врата, от която стърчаха сиви косми. Сивият панталон бе станал прекалено голям за смаленото старческо тяло.

Д'Анунцио извади значката и картата си.

— Господин Плоткин, аз съм детектив Д'Анунцио.

Старецът не отговори. Наведе се и огледа значката.

Остана така дълго време, сякаш препрочиташе надписа. Най-после се завъртя и го поведе след себе си.

— Ето тук — каза той.

Д'Анунцио сви рамене и го последва.

Апартаментът миришеше на стар човек. Тапицерията на мебелите беше излъскана от много седене. Златистият килим на пода беше протрит. По масите, рафтовете и полицата на камината се стелеше прах. Виждаха се пожълтели стари снимки: жена с дълъг шал, гори, старата страна.

„Какво ли правят с всичките си пари?“ — зачуди се Д'Анунцио, докато гледаше приведения гръб на Плоткин. Той бе убеден, че старите евреи имат стотици хиляди долари, натъпкани в буркани от конфитюр или под дюшеците.

Плоткин го заведе в банята. Тук миризмата беше още по-лоша. Лекарства, болка, разложение. Детективът огледа мърлявата вана и мивката. После погледна отдушника.

— Действайте — каза Плоткин. — Не ми обръщайте внимание.

Д'Анунцио погледна стареца, който сви рамене, после насочи очи към решетката, след това обратно към Плоткин. Най-после взе решение и се прокашля.

— Госпожо Конрад?

Зачака. Никакъв отговор. Погледна Плоткин и се почувства като пълен идиот: говореше на някаква си шибана решетка.

Пое си дъх и опита отново.

— Госпожо Конрад?

— Да?

Гласът, който му отговори, трепереше и бе доста нисък, но се чуваше ясно.

Този път, когато детективът погледна Плоткин, той му направи жест в смисъл: „Нали ви казах!“. Д'Анунцио кимна, пхна ръце в джобовете си и заговори на решетката.

— Госпожо Конрад, аз съм детектив Д'Анунцио. Опитвали ли сте да се свържете с нас?

Последва кратка пауза, после ниският глас каза:

— Там ли е господин Плоткин?

— Тук съм — отговори старецът. — Той е тук и аз съм тук. Целият квартал е в банята ми.

— Господин Плоткин, бихте ли ми казали как изглежда детективът — помоли жената. — Можете ли да го опишете?

Плоткин погледна Д'Анунцио, поклати глава и отново сви рамене.

— Какво има за описване? Огромен дебелак с грубо лице.

— О, Господи! — изстена Аги.

Гласът ѝ затрепери и Д'Анунцио разбра, че жената плаче.

— О, Господи, тук дойде мъж... друг мъж, който каза, че е детектив Д'Анунцио. Трябва да е бил... О, Господи... съжалявам... ужасно се страхувам... бебето ми...

Д'Анунцио ясно чу хлипането. „Оле ле майчице — помисли си той, — през тези неща наистина се чува страхотно.“

— Госпожо Конрад — започна той на решетката. — Ще ми помогнете много, ако ми обясните за какво точно става дума. Поне опитайте.

— Не знам — едва промълви Аги; бореше се със сълзите си. — Аз... те дойдоха тук. През нощта. Отвякоха малкото ми момиченце. Изпратиха съпруга ми да направи нещо. Не можеше да ми каже какво. Трябваше да се срещне с тях в девет часа. Но вече е късно и аз...

— Ясно, ясно — опита се да я успокои Д'Анунцио. — Да повторим онази част с наблюдението. Твърдите, че наблюдават дома ви, нали?

Чу как жената изохква през сълзи.

— Казаха... казаха, че са сложили микрофони тук. Казаха, че ни наблюдават и слушат... мисля, че излъгаха за микрофоните, но не... вече не съм сигурна в нищо.

Д'Анунцио изсумтя. Ама че тъпанарка!

— Казали са ви, че са сложили камери в апартамента ви, така ли? Госпожо, виждате ли някакви камери? Или жици? Нещо необичайно?

— Ами... не.

Устните на детектива се изкривиха в беззвучен смях.

— Тъъ... госпожо... мисля, че са ви излъгали и за камерите.

— Да, но...

— Криенето на микрофони е трудна работа — каза Д'Анунцио. — А камерите... ами те практически ще се нуждаят от цяла скрита стая. Не могат да сложат само камери без микрофони. Няма никаква логика.

— Но те ни виждат — бързо отвърна жената. — Знам, че ни виждат. Казаха ми, че виждат какво правим и как сме облечени...

— Нямате ли прозорци? Не могат ли просто да ви наблюдават през прозореца?

— Ами, аз... не знам... предполагам, че ако...

Д'Анунцио поклати глава и се усмихна криво. Смотана, глупава патка. Казваш ѝ, че в апартамента ѝ има скрита камера, и тя веднага се връзва. Не си и помисля за шибаните прозорци. Вероятно някой двуметров негър в момента стоеше на перваза на прозореца ѝ и я наблюдаваше.

— Господи! — внезапно ахна жената.

„Охо — помисли си детективът, — сигурно го е видяла.“

— Господи — повтори тя. — Госпожа Синклер.

Усмивката на Д'Анунцио изчезна.

— Какво? Госпожа Синклер? Имате предвид старата...

— Старата жена, която беше убита — прекъсна го Аги. — Знаете ли за случая?

— Да, по дяволите, да. Какво общо...

— Ами аз... имам предвид, вие ме попитахте за прозорците, които гледат към апартамента ни... нейният прозорец е точно срещу нас... преди известно време мъжът ми видя човек в апартамента на госпожа Синклер... не помислих... но пък прозорецът... прозорецът е точно срещу нас, а апартаментът ѝ е празен, откак... о, Господи...

Гласът ѝ замря, но Д'Анунцио чу хлипането ѝ. Дебелият детектив вдигна очи към решетката и облиза устни. Госпожа Синклер.

Сърцето му заби силно. Очевидно госпожа Конрад бе изпаднала в истерия и не знаеше какво говори. Но пък... ако апартаментът на Синклер наистина беше празен и точно отсреща... Възможно бе. Напълно възможно.

„Ох, майчице — помисли си детективът. — Да разреши случая Синклер, след като Моран го оплеска.“

— Какво ще ми кажете за онзи тип Били Прайс? — попита той. — Той ми се обади, съобщи ми за отвличането, а после звънна отново и каза, че детето било намерено. Какво става тук?

— Не... не знам. Той може да е един от тях. Казах му да ви се обади, а после се появи онзи човек, който се представи за вас... аз не...

Д'Анунцио се намръщи. Това не звучеше добре. Всъщност звучеше точно обратното на добре.

Той въздъхна тежко и погледна решетката.

— Госпожо Конрад, искам да ме изчакате няколко минути. Веднага ще се върна. Ясно ли е?

— Моля ви, намерете момиченцето ми — изплака Аги. — Моля ви. Не им позволявайте да я наранят. Тя е само на пет години... тя...

Д'Анунцио се опита да каже нещо успокоително, но стигна само до:

— Изчакайте малко.

После се обърна и кимна на Плоткин.

— Чакайте тук.

Старецът кимна. После се намръщи и попита:

— Вие и пръднахте?

Никой не отвори апартамента на Били Прайс на долния етаж. Детективът дълго стоя пред вратата. Тръгна по коридора и застана пред вратата на семейство Конрад. После се върна до вратата на Прайс и звънна. Отново никакъв отговор. Разбира се, беше събота вечер и човекът можеше да е излязъл.

Но Д'Анунцио реши да слезе долу и да вземе ключа от апартамента на Прайс.

Портиерът не му създаде затруднения. Беше едър хубав испанец с гъста черна коса и мустаци. Сподели с гордост, че братовчед му работел в участъка в Бруклин. Д'Анунцио му каза, че се тревожи за наемателя на 5Н, и портиерът веднага му даде ключа.

Д'Анунцио се качи с асансьора до петия етаж и тръгна към апартамента на Прайс. Вкара ключа в ключалката и го завъртя. Бутна вратата, прибра ключа в джоба си и влезе.

Били Прайс вече не седеше на стола, а се бе свлякъл на пода. Лежеше на едната си страна. Лицето му бе посиняло. Очите му гледаха изцъклено. Бялата лепенка все още бе на устата му.

Д'Анунцио се закова на място. Извади пистолета си и тръгна бавно и предпазливо напред. Но апартаментът беше празен.

Очите му огледаха полуголото тяло на Прайс. Когато видя онова, което навремето бе представлявало гениталиите на човека, отмести очи. Подсвирна и едва потисна желанието си да повърне.

След секунда погледна лицето на Прайс. Забеляза странната форма на врата му и начина, по който бе прекършен.

„Не се вълнувай — заповяда си Д'Анунцио. — Няма доказателства. Все още няма никакви доказателства.“

Но докато оглеждаше мъртвеца, на лицето му се изписа широка усмивка. Шестото му чувство му подсказваше, че току-що е разрешил случая на Моран.

Захили се шумно в притихналия апартамент.

— Кучи син — високо каза той.

РАЗКАЗЪТ НА ЛЕНТАТА

Сребристосинята корсика на Конрад се движеше бавно по улица „Лафайет“. Коли и таксите прелитаха покрай нея. Фаровете им проблясваха в огледалото за обратно виждане, а червените им стопове изчезваха бързо по широкото авеню. Корсиката напредваше бавно. Подмина Обществения театър вдясно и малката тълпа, струпана пред него.

Колата стигна до Астор Плейс. Тротоарите бяха пълни с хора. Търговци на вехтории бяха проснали на земята одеяла, върху които лежаха стари дрехи, книги и списания. Късо подстригани млади мъже вървяха с полюляващи се походки. Придружаваха ги млади жени с боядисани руси коси, издокарани в черно.

Корсиката спря на червения светофар. На тротоара отсреща двама полицаи говореха с един вехтошар, млад бял мъж, който стоеше облегал на стената на сградата. Беше пиян или дрогиран. Гледаше тъпо ченгетата. Полицайте стояха и му говореха спокойно.

Конрад огледа внимателно ченгетата. Стискаше здраво волана, наведен напред. Лицето му беше посивяло и мокро от пот. Устата му висеше отпуснато. Очите му наблюдаваха полицайте с копнеж.

По седалката, където бе седяла Елизабет, имаше кръв. Смачканата бележка лежеше на таблото.

„Все още те наблюдаваме. Отивай в офиса си. Чакай.“

Светна зелено. Конрад с мъка отмести очи от полицайте и натисна газта.

Трябваше му доста време да стигне до Горен Уест Сайд. Беше почти десет, когато паркира на Осемдесет и втора улица. Зави зад ъгъла покрай Сентръл Парк. Куцаше изморено и гледаше в земята. Гърбът му бе приведен. Стигна до сградата и бутна въртящата се врата.

Портиерът го поздрави дружелюбно.

— Здравсти, докторе.

Конрад му се усмихна отсъстващо и закуцука през фоайето към офиса си.

Отвори вратата и замръзна. Устата му се изкриви нещастно. Той бавно поклати глава.

В стаята за консултации светеше. Все така клатейки глава, Конрад бавно влезе и затвори вратата. Чакалнята потъна в мрак.

Той бавно закуца към кабинета си. Щеше да отвори вратата и да открие Елизабет, просната там мъртва. Вече си я представяше на пода, с разпръсната около себе си руса коса. Не, не Елизабет. Щеше да намери там Джесика — в нощничката ѝ на сърчица.

„Защо не дойде, татко?“

Преглътна тежко и отвори.

Всички лампи светеха, но стаята беше празна. Той застана в средата и бавно я огледа. Канапето за психоанализа, столът, собственото му кожено кресло. Бюрото с бъркотията от документи върху него. Банята. Отиде до вратата ѝ и надникна вътре. Там също нямаше никого.

Отново огледа стаята. Погледна бюрото си и веднага разбра какво е станало.

Телефонът го нямаше. Бяха го взели. Вестниците и списанията сега ограждаха празното място, където преди бе стоял телефонът. Конрад тръгна към бюрото и отново заклати глава. Застана до него и потръпна. Бяха идвали тук. Струваше му се, че дори усеща миризмата им и вижда тъмните им сенки с периферното си зрение.

Размести документите. Отдолу беше телефонният секретар. Конрад ахна. Лампичката му примигваше.

Треперещите му пръсти натиснаха копчето. Лентата се завъртя и гласът заговори:

— Добре дошъл, докторе. Хе-хе-хе. Вече си тук. И ние сме тук, приятел. Ние сме абсолютно навсякъде. Бау! Хе-хе-хе.

Конрад затвори очи.

— Та както и да е, ще останеш тук, ясно ли е? До дванадесет часа. Часът на вещиците. Внимавай! Знаеш какво ще стане в противен случай. Не излизай, защото те наблюдаваме. Е, това е всичко, приятелю. Хе-хе-хе.

Конрад въздъхна тежко и си свали шлифера. Метна го на облегалката на креслото. Отиде до канапето, седна, стисна главата си и

заплака.

Люлееше се напред-назад, а сълзите течаха по ръцете му.

— Момиченцето ми — тихо промълви той. — Малкото ми момиченце.

В продължение на половин час лежа на канапето, вторачен в тавана.

„Закъде си без парите и дипломите си? Какъв си, когато застанеш срещу истински мъж? Разбираш ли ме? Какъв си?“

Усети как сълзите му засъхват на мястото, където го бе наплюл Спорт, и затвори очи.

Представи си дъщеря си. Джесика лежеше мъртва на пода. Очите ѝ изглеждаха стъклени.

„Защо не дойде, татко?“

После пред очите му се появи малкият детски ковчег пред дълбокия гроб. И той чу гласа на дъщеря си от ковчегата.

„Татко?“

Конрад стисна устни.

В следващия миг видя дъщеря си жива, легнала на мърляво легло, с вързани зад гърба ръце. Спорт вървеше към нея с нож в ръка. Джесика пищеше...

Той изстена и бързо отвори очи. Изкашля се и избърса сълзите си. После се вторачи в тавана. Видя белия гипс и сянката до стената, малкото влажно петно в ъгъла. Представи си как спускат малкия ковчег в земята. В зловещия сандък се намираше телцето на дъщеря му. Ръцете ѝ бяха скръстени на гърдите. В ковчегата беше тъмно. Конрад си помисли, че тя ще иска светлина за през нощта. Чу шума от тропането на буците пръст по ковчегата.

„Татко?“

Лицето му бе ледено, а очите му горяха. Стоеше на идеално окосената трева до гроба и гледаше в него. Лопата след лопата, ковчегът изчезна под пръстта. След това Агата му каза, че очите му приличали на камъни, докато гледал.

Но това беше на погребението на баща му, нали? А по онова време той напълно се бе отчуждил от него. Накрая го посети в болницата само защото Агата настояваше. Баща му лежеше на леглото

под тънък чаршаф. Лицето му, навремето закръглено и бледо, сега беше слабо и снежнобяло. А тялото му почти не се забелязваше под чаршафа.

— Нейтън — едва промълви той и вдигна ръка.

Нейтън пристъпи към него и хвана ръката му. Баща му се усмихна с безкръвните си устни. Ръката му беше ледена.

— Благодаря ти, че дойде.

— Няма защо, татко — отговори Нейтън и погледна стареца с безразличие.

Баща му с мъка си пое дъх.

— Исках... исках да ти кажа, че те обичам... обичам те...

— Аз също те обичам, татко — автоматично отвърна Нейтън.

Знаеше, че по-късно ще му е гадно, ако не го каже. Какъв бе смисълът да натъжава стареца?

Баща му затвори очи.

— Не можах... — прошепна той и изстена от болка. — Не можах... да ѝ помогна, Нейтън. Не можах...

Конрад сведе очи към него. Едното ъгълче на устата му се изкриви в грозна усмивка. Мислеше за майка си. Просната на пода в кухнята. За писъците ѝ и запалената нощница. Копринената нощница с лилавите хризантеми. Мислеше за всички онези случаи, когато баща му ѝ бе казвал: „Добре, занеси си бутилката в стаята, но само този път“ или „Добре, ето ти пари, но ти ги давам само за да не ги откраднеш“, или най-честото: „Не се опитвай да се откажеш отведнъж. Просто малко по малко“.

— Не можах да ѝ помогна — отново прошепна баща му.

Устата на Конрад потрепери. Той задържа студената ръка на баща си и впери очи в него.

— Очи като камъни — каза Агата след погребението и потрепери. — Като камъни.

Конрад се надигна от канапето и влезе в банята. Наведе се над клозета. Стомахът му се бунтуваше. Той се задави и повърна, макар да не бе ял почти нищо цял ден.

Избърса устата си с ръка. Отиде до мивката и се изми. Вдигна глава и се погледна в огледалото.

„Не можах да ѝ помогна. Не можах да ѝ помогна.“

Тъжните кафяви очи в огледалото се открояваха на пребледнялото лице. Бузите му бяха увиснали и покрити с бръчки. С мократа си от пот руса коса изглеждаше почти плешив. Приличаше на старец.

„Не можах да ѝ помогна.“

Очите му отново се напълниха със сълзи. Една потече по бузата му. Конрад не можа да понесе вида ѝ и сведе глава.

— Не можах да ѝ помогна — тихо каза той.

После се върна в кабинета си. Отиде бавно до креслото и се отпусна в него. Затвори дясното си око. Беше го заболяло отново, когато повърна. Червените облаци замъглиха зрението му.

„Не можах да ѝ помогна.“

Замисли се за Елизабет. За вида ѝ тази вечер. Беше толкова доволна от новите си дрехи, горда от грима и черната панделка в косата си.

Беше ѝ казал, че може да ѝ помогне. Спомняше си как бе протегнала ръце към него. Отчаянието, с което бе стиснала неговите.

„Можеш ли? Можеш ли да ми помогнеш? Знам, че са станали лоши неща. Но може да има и добри.“

— Ох — изстена Конрад, покри с ръце очите си и се залюля.

„Може да има и добри неща.“

— Ох, кръвта... кръвта.

Той стисна юмруци.

„Не можах да ѝ помогна.“

Отпусна се назад и червените облаци заплуваха пред очите му.

Шлиферът му бе на облегалката. Когато отпусна ръце, той докосна един от джобовете и усети тежестта в него.

Размърда се. Бръкна в джоба на шлифера и извади касетофона. Натисна копчето за връщане и загледа малката кутийка, докато лентата се превърташе.

Лентата се превъртя и той натисна копчето. Чу гласа на Елизабет.

„Той е винаги различен. Имам предвид Тайния приятел. Предполагам, че вече съм ти го казвала, но е важно.“

Конрад се облегна и сложи касетофона на корема си. Вслуша се внимателно в мекия глас.

„Харесваше ми да съм около деца, макар че те обикновено си бяха тръгнали, когато отивах там. Просто ми беше приятно да съм там, където са били те.“

Той си припомни лицето ѝ. Бяло-розовата порцеланова кожа, лицето, обрамчено от златиста коса.

„Мястото, където работех, беше на тясна уличка в Гринич Вилидж. Тясна павирана уличка.“

Конрад се сети за ръцете ѝ, които отчаяно се протягаха към него. Отчаяно търсеци помощ и надежда. Гласът ѝ продължи тихо: „Последна вечер излязох от детската градина и там имаше някой...“.

Той си я припомни как седеше в колата му на път към Манхатън. Чу ясният ѝ, кристален глас, който пееше за бутилките бира. Гласът от лентата продължи: „Видях лицето му. Червената му коса, бялата кожа, луничките. Беше облечен в тъмно палто и бе пъхнал ръце в джобовете си“.

Касетофонът лежеше на корема му. Той го притисна леко с ръка и си припомни онзи последен момент с Елизабет. Моментът, когато застана до колата, а тя го погледна с дълбоките си очи. Самотна душа, хваната като в капан.

И все пак му бе дала онова, от което се нуждаеше. В последния момент му бе съобщила номера.

Гласът ѝ продължаваше: „Обърнах се и побягнах. Тичах надолу по уличката с всички сили. Изскочих на «Макдугъл»... И внезапно някой ме сграбчи“.

Конрад лежеше на креслото със затворени очи и мислеше за кръвта. Кървавата следа, където бе седяла Елизабет. Това го смазваше. Сърцето го болеше. Но все пак не изключи касетофона.

„Продължих да мисля, че е той. Ударих го. Ритах и се борех... Той бавно ме пусна... Засмя се. Защото, нали разбираш, въобще не беше той. Беше друг мъж. Млад и хубав. С кръгло момчешко лице.“

Конрад си представи описваното от Елизабет. Уличката в Гринич Вилидж. Внезапната ръка около кръста на момичето и онова лице. Кръглото момчешко лице. То се появи пред него... някак си му беше познато.

„Кестенявата коса падаше над очите му. Имаше хубава усмивка, макар да знаех, че ми се присмива.“

Лицето в представите му придоби по-ясни очертания. Той го видя да се приближава към него от тъмните сенки.

„Погледнах над рамото му към уличката...“

Внезапно, сякаш със запалване на кибритена клечка, лицето бе осветено от оранжев блясък: кестенявата коса, падаща над очите, очарователната усмивка...

„Стоях пред този непознат човек и дишах тежко...“

Конрад се стресна и седна бързо.

— Какво? — извика той. — Какво?

Впери очи в касетофона и ръката му натисна стопа. Гласът на Елизабет заглъхна. Той натисна копчето за връщане.

„Тичах надолу по уличката.“

— Мамка му!

„Въобще не беше той. Беше друг мъж.“

Конрад притисна касетофона към ухото си.

„Млад и хубав. С кръгло момчешко лице. Кестенявата коса падаше над очите му. Имаше хубава усмивка.“

— Господи! — изстена Конрад.

Тери, младият актьор. Мъжът, по когото Елизабет си бе паднала. Мъжът, който бе изчезнал. Въображаемият ѝ любим.

Той пак пусна касетата и сложи машинката в скута си. Огледа я внимателно, сякаш очакваше да скочи върху него.

„Млад мъж, хубав. С кръгло момчешко лице.“

— Спорт — прошепна Конрад.

Спорт беше Тери. Тайния приятел.

ОСТРОВ В МЪГЛАТА

Мъглата се спускаше ниско над черната бурна вода. Студеният октомврийски вятър надигаше бели зайчета по тъмните вълни. Спорт чуваше как вълните се разбиват в стария кей.

Помещението на затворническите надзиратели се намираше точно зад кея — очукан син фургон, зад чийто прозорец се виждаше синята светлинка от телевизор. Сгушен в якето си, Спорт застана до вратата и почука.

Телевизорът спря. Чува се приглушени стъпки. След секунда вратата се отвори. Висока широкоплещеста фигура застана в сянката — едър мъж с къса коса и грубо квадратно лице. Беше облечен в сив униформен панталон. Ризата му бе разкопчана, а долната фланелка бе силно опъната по огромното му шкембе.

Спорт потръпна от студения вятър.

— Готови ли сте, момчета? — попита той.

— Разбира се, Спорт — отговори мъжът.

Спорт кимна.

— Добре, да вървим.

Качиха се на служебния катер. Спорт, пазачът и техникът, който седна в кабината. Той беше дребен мъж с отпуснати рамене. Лицето му бе увиснало и сбръчкано като на булдог. Седеше и нервно пушеше.

Пазачът управляваше катера по вълните на краткото разстояние до остров Харт. Спорт стоеше навън, до парапета на кърмата. Гледаше намръщено назад към острова, кея и белите къщи, черните дървета, които изчезваха в мъглата. Краката му потропваха нервно по палубата. Спокойният поглед и веселата усмивка бяха изчезнали. Вятърът развяваше косата над челото му.

— Всичко или нищо — пееше си той напрегнато. — Ла-ла-ла.

Замълча, пое си дълбоко дъх и избърса устните си.

— Всичко или нищо. Всичко или въобще нищо...

Мърмореше си старата песен тихичко, а ръмженето на двигателя и свистенето на вятъра я заглушаваха.

„Гъл, смотан кретен“ — помисли си той. Шибаният Изрод. Той беше оплескал всичко. Не трябваше да се стига до тази шибана история с хлапето. Шибаното убийство... Цялата работа беше просто една идея, безобидна шега, нищо повече.

Спорт пак затананика, млъкна и поклати глава. После каза високо:

— Шибаният Изрод.

За всичко беше виновен Изрода. Заради него нещата се бяха объркали толкова. Виновен си беше дори за това, че накрая се наложи Максвел да го убие. Първо, беше започнал да се мъкне като луд по педалските барове заедно с Доленко. А после, с Елизабет, направо откачи. Беше си виновен за всичко от самото начало.

Трябваше да вземат номера от нея, това бе всичко. Щеше да е забавно. Според плана Спорт трябваше да се срещне случайно с нея, а после да задейства прочутия си чар на готин тип. Всички момиченца си падаха по това. После трябваше да отидат в една стара изоставена къща, както ги бе посъветвал Доленко. Той твърдеше, че понякога правел там купони с приятели. Можеше да включи електричеството в къщата, тъй като го беше правил и преди. Щяха да обзаведат една от стаите и да се престорят, че това е апартаментът на Спорт. А после Спорт щеше да заведе Елизабет там и да я чука до забрава. След това щеше да я накара да говори за миналото си... А накрая съвсем небрежно щеше да я запита за майка ѝ и номера. Когато приключеше с нея, щеше да е научил онова, което искаше, а тя дори нямаше да знае, че го е получил. После, ако Елизабет се опиташе да го открие, той отдавна щеше да е изчезнал безследно.

Дори и ако не успееш да се снабдят с номера, щяха поне да се позабавляват.

Това беше цялата идея. Не трябваше да се стига по-далеч.

Но после Изрода видя Елизабет. И от този момент всичко се обърка.

Бяха я открили в телефонния указател. Спорт и Изрода отидоха до дома ѝ и чакаха на отсрещната страна на улицата почти цял час. Единственото, което знаеха за нея, бе цветът на косата ѝ.

В секундата, когато Елизабет излезе на улицата, разбраха, че е тя.

— Тя ли е? — попита Спорт.

— Господи — изохка Изрода. — Погледни. Само я погледни, за бога.

— Сигурно е тя.

— Мили боже — повтори Изрода. — Господи, погледни я. Прилича на шибан ангел.

Това беше всичко. Един поглед. След това Изрода не можеше да спре да говори за нея. Проследиха я до Гринич Вилидж, до детската градина, където работеше. Дори и след като се прибраха, Изрода продължаваше да дрънка въодушевено.

— Господи, прекрасна е! Нали разбираш?

Спорт се раздражни.

— Ти какво? Да не си се влюбил в нея?

Изрода поклати глава и прокара пръсти през гъстата си червена коса.

— Слушай — каза той. — Не съм сигурен за това. Ясно ли е? Не съм убеден, че искам да свършим тази работа. Вероятно бездруго е пълна дивотия. Имам предвид, онези неща, които разправя Еди Шибаняка. Помисли си, Спорт. Е, добре, той е търгувал с дрога, докато е работел в отдела. Но как да повярвам, че оня дърт впиянчен кретен е натрупал цяло състояние? Половин милион долара? Скрива ги преди федералните да го пипнат и парите още са си там? Защо тогава самият той не ги е взел? Това си е детска приказка, за бога. Трябва да забравим за нея.

— Не мога да повярвам — отвърна Спорт. — Поглеждаш някаква смотана мацка и внезапно си променяш мнението. Наистина си скапан педал.

Изрода не каза нищо повече. Просто се мотаеше из къщата по цял ден, мрачен и раздражителен. А после, в онази важна вечер, внезапно надигна глава и каза:

— Слушай, просто да забравим за това, ясно ли е? Аз съм вън. Не искам да участвам.

Спорт побесня. Изрода захвърляше приятелите си заради някаква тъпа пътка. Захвърляше шибания си съквартирант заради нея. Но Изрода отказа да си промени мнението. И когато се преместиха в Манхатън и започнаха да подреждат къщата, не се включи в работата.

Или поне така им каза. Всъщност, докато Спорт се опитваше да измисли как да осъществи случайната среща с момичето, Изрода я посещаваше тайно и се опитваше да я предупреди. За нещастие на Изрода, Спорт извади късмет. Един ден, тъкмо когато се канеше да тръгне към детската градина, момичето излетя от уличката и се хвърли пред едно такси. Спорт успя да я издърпа едва ли не изпод колелата. Получи се идеална случайна среща. Не можеше да стане по-добре, дори ако я беше планирал грижливо. После Спорт пусна в ход чара си и я излъга, че е актьор. Дори я заведе в близкия театър и ѝ показа снимката си на стената (беше се промъкнал в театъра преди това и бе закачил една от рекламните снимки за певческата си кариера). И Елизабет почувства, че може да му се довери.

Когато му каза, че някакъв мъж я притеснявал, Спорт дори не си помисли, че може да е Изрода. Приятелят му бе отказал да участва в проекта, но никога не би ги предал, за бога. Не и Изрода. Не и заради някаква тъпа мацка.

Но когато момичето сподели с него, че мъжът се появил пак, Спорт се зачуди дали и някой друг не иска да се включи в играта. Последва нежната любовна сцена между Елизабет и Спорт в изоставената къща на улица „Хаузис“. Внезапно Елизабет откачи и запищя. Каза на Спорт, че бил в опасност. А после избяга в нощта.

Това вече го разтревожи. Разтревожи го и го ядоса. Какво ставаше, по дяволите? В каква опасност се намираше? Кой го заплашваше?

Спорт повика Максвел, който се криеше на горния етаж, и заедно се отправиха към апартамента на Елизабет.

Едва успя да накара момичето да му отвори. После се качи в апартамента ѝ, а Максвел остана да го чака долу. Спорт почука на вратата, която се отвори веднага... И ченето на Спорт увисна.

Застана очи в очи с Изрода. Шибаният Изрод стоеше пред него с касапски нож в ръката и дивашки поглед в очите.

— Дотук, Спорти — каза той. — Край. Ще я пазя. Където и да отиде, ще бъда до нея. Разбираш ли? Остави я на мира. Ясно ли е?

Междувременно той бе заключил момичето в банята и бе подпрял вратата със стол. Елизабет удряше по вратата и пицеше. Изрода размахваше ножа във въздуха и викаше:

— Стой далеч от нея, Спорт. Разкарай се оттук.

Спорт побесня. Как можеше Изрода да му говори по този начин?! Шибаният Изрод!

Той опита да хване ръката на Изрода, а той се опита да го намушка. После замахна с всичка сила и едва не му отрязва ръката.

Но Максвел дойде на помощ.

Огромният кретен се втурна през вратата, сграбчи китката на Изрода и Спорт чу как костта изхрущя. В следващия миг Максвел държеше ножа. И със светкавично движение преряза гърлото на Изрода. Главата му увисна назад, сякаш гледаше тавана. Избухна гейзер кръв.

Максуел обаче не спря. О, не. Последва истинска касапница. Спорт стоеше с ококорени очи и наблюдаваше действията на гиганта. Стана същото като с котето — Макс бе прекалено възбуден. Вече нямаше начин да го спреш.

А и Спорт не беше сигурен, че иска да го спре. Все пак Изрода ги беше предал. Заради някаква си путка! Само защото тъпата мадама имаше хубави очи? Пълна идиотщина!

Всичко свърши за секунди. Изрода падна на пода и започна да се гърчи. Дясната му ръка потръпна и събори стола пред вратата на банята. Момичето изхвърча оттам и се просна върху умиращия Изрод.

Но Спорт и Макс не останаха да се сбогуват с нея. Всички обитатели на сградата вече бяха будни. По коридорите крещяха хора. Пълна паника. Спорт знаеше, че трябва да се измъкнат колкото се може по-бързо. Трябваше да се върнат в изоставената къща и да разчистят, преди да се появят ченгетата. Трябваше да свалят снимката си от стената в театъра. А после бързо да се прибере у дома във Флъшинг, така че когато ченгетата пристигнат да му съобщят, че съквартирантът му Робърт Ростоф е мъртъв, той щеше да е дълбоко заспал, като всяко добро момче посред нощ.

Наложи му се да завлече Максвел до прозореца и противопожарната стълба. Огромният идиот не можеше да отлепи очи от умиращия Изрод. Разтъркваше надървения си член и гледаше как Изрода се гърчи и умира.

И тогава вече се наложи да вземат номера на всяка цена. Това бе единственият начин да изчезнат от страната. С номера и парите всичко щеше да се оправи и щяха да получат възможност да правят каквото си искат. Той поговори с Доленко и Максвел и те се съгласиха с него. По дяволите, бяха по-уплашени и от него. Максвел направо бе полудял от шубе. Не искаше в никакъв случай да се връща в затвора. А Спорт им каза, че единственият им шанс да се измъкнат невредими е да се сдобият с номера. С него щяха да са свободни.

Дори тогава всичко изглеждаше лесно. Момичето бе вкарано в лудница и Спорт се свърза с директора Сакс. Сприятелиха се бързо. Малко пари в брой, обещания за още хилядарки и Сакс бе готов. За съжаление се оказа пълен задник. Когато попита момичето за номера, то откачи напълно. Сакс им обясни, че Елизабет отказвала да говори.

Спорт побесня и заведе Максвел при Сакс. Обясни му, че момичето трябва да проговори. Колкото се може по-бързо. Сакс се паникьоса. Каза, че единственият човек, който можел да я накара да проговори, бил прочутият доктор Нейтън Конрад...

— Хей!

Тихият вик на пазача върна Спорт към действителността. Той погледна през рамо и видя как пазачът му кима. Спорт пристъпи към него и погледна напред.

Пое си дълбоко дъх и пъкна цигара в устата си, но не я запали. Стоеше, пъкнал едната си ръка в джоба и облегал другата на парапета. Гледаше как черната сянка на остров Харт се приближава все повече.

СКИТЪР И МАКГИЙ

— Хайде — каза Д'Анунцио.

Дългокосият цивилен полицай отвори вратата и отскочи назад. Д'Анунцио се притисна до стената. Зад него, цивилното ченге Скитър направи същото. И тримата бяха с извадени и насочени напред пистолети.

Ослушаха се внимателно. В апартамента бе тъмно и тихо.

— Добре — прошепна Д'Анунцио.

Втурна се в апартамента задъхан. Скитър и дългокосото ченге — Макгий — влязоха след него. Скитър мина отляво, а Макгий — отдясно. Държаха пистолетите си с две ръце и надничаха в тъмнината.

Нищо.

— Запалете лампите — прошепна Д'Анунцио.

Макгий отстъпи към стената и натисна ключа. Ярката светлина ги заслепи. Те примигнаха, но пистолетите им не трепнаха.

Само мебели. Маса, две канапета, няколко стола. Дървеният под блестеше на силната светлина. На едно място бе по-светъл, сякаш наскоро са махнали килим оттам.

Д'Анунцио пристъпи напред, като пухтеше силно. Скитър и Макгий го последваха.

Видяха врата на дясната стена. Д'Анунцио кимна към нея и Скитър тръгна натам. Беше млад мъж с ококорени очи, облечен в развлечени дрехи и с тридневна брада. Действаше под прикритие като просяк на Гранд Сентръл, когато Макгий отиде да го вземе.

Скитър бутна, хвърли се напред и изчезна в другата стая. Д'Анунцио и Макгий зачакаха.

— Празно е — извика след секунда Скитър.

Д'Анунцио прибра пистолета си веднага. Макгий се движеше по-бавно. Той огледа стаята още веднъж, преди да пъхне оръжието в колана на панталона си. Беше млад, но изглеждаше опитен и спокоен. Имаше дълга черна коса и мустаци. Носеше джинси и бежово яке. Беше шофирал такси, когато Моран му се обади.

След като прибра пистолета си, Макгий смръщи лице и каза:

— Пфу. Вони на пръдня.

Д'Анунцио се прокашля и отмести очи настрани.

Досега беше действал съвсем предпазливо. Дори след като намери трупа на Били Прайс, внимаваше да държи нещата под контрол. Напусна апартамента на Прайс и се върна при Плоткин, откъдето се обади на Моран.

— Искам няколко момчета, за да проверя нещо — обясни Д'Анунцио. — Никакви униформи.

Не сподели с Моран нищо за апартамента на Синклер. Не искаше и той да пристигне тук.

След като приключи разговора с Моран, Д'Анунцио отиде отсреща да си поговори с портиера на сградата на Синклер. Докато детективът не спомена апартамента на Синклер. Портиерът беше висок и слаб чернокож с лоши зъби. След това се превърна във висок и слаб зелен мъж, който се потеше силно.

— Не знам нищичко — обясни той. — Не знам и не искам да знам. Не ми пука, разбираш ли? Защото това са дивотии. Пълни лайна.

— Има ли някой горе в момента? — попита Д'Анунцио.

— Не. А ако имаше, на мен пак нямаше да ми пука. Ясно ли е? Не ми пука дали вътре има някой, или не. Всичко това не ме засяга.

— Дай ми ключа — нареди му Д'Анунцио.

— Мамка му — отвърна портиерът. — Ще ти го дам. Направо ти го подарявам. Мамка му.

Д'Анунцио взе ключа и в този момент Скитър и Макгий се появиха с таксито. После тримата се качиха горе, за да проверят какво става.

Сега обаче Д'Анунцио разбираше, че трябва да повика помощ. Мисълта го накара да се намръщи. Веднага щом научеше за това, Моран щеше да долети тук като шибан куршум. След него щяха да се появят криминолозите, шефовете и лъскавите костюми. И накрая хората на ФБР, които бяха най-противни от всички. Д'Анунцио бе работил заедно с федералните след убийството на Кастелано. Те оставяха ченгетата да свършат мръсната работа, за да не си цапат чистите ръчички с уличните боклуци. А когато наставаше време за пресконференциите, внезапно всички запяваха: „ФБР!“. Д'Анунцио

поклати глава и потръпна. Моран и федералните агенти бяха последното, което му трябваше.

Вляво от него Макгий отвори вратата на малък гардероб и пъхна глава вътре.

— Тук е пълно с дрехи — съобщи той.

Д'Анунцио погледна натам. Забеляза купчина разхвърляно пране, но иначе гардеробът бе празен.

— Не докосвайте нищо — предупреди той колегите си.

После погледна на другата страна. Пред стъклената врата, която водеше към балкона, имаше брезентов стол. Той пристъпи към него и видя оставения на седалката бинокъл. Застана и го огледа, без да го докосва. Хубав бинокъл, чудесна изработка. Някой сигурно бе платил стотици за него.

Д'Анунцио повдигна панталона си и се наведе към бинокъла.

— Хей, Д'Анунцио.

Дебелакът се изправи и се обърна. Скитър стоеше до вратата на другата стая и държеше розово плюшено животно. Беше го хванал предпазливо с палеца и показалеца си.

— Намерих го на леглото. Костенурка. И хлапето ми има същата.

Д'Анунцио кимна.

— Добре, страхотно. Сложи я където си я намерил. Ще оставиш отпечатъци по нея и в лабораторията няма да открият нищо.

— Да бе — обади се Макгий откъм гардероба. — Една капка от тези боклуци и в лабораторията ще ни кажат кой е бащата и всичко друго.

Скитър се засмя и отнесе плюшеното животно в другата стая.

— Да видим какво имаме тук — меко каза Д'Анунцио.

Изсумтя и пак повдигна панталона си. Наведе се и взе бинокъла. Държеше го предпазливо с два пръста, но черната ръкохватка беше зърнеста и той знаеше, че няма да открият отпечатъци по нея. Детективът повдигна бинокъла и погледна през стъклената врата.

— Леле майчице! Това шибано нещо е невероятно мощно.

Откри, че гледа право в апартамента на семейство Конрад. Знаеше, че това е техният апартамент, тъй като успя да прочете адреса на оставен на перваза плик. Д'Анунцио завъртя бинокъла надясно.

— Добре — промърмори той под нос. — Госпожа Конрад, предполагам, нали?

Видя жената, която стоеше до вратата на банята. Вероятно го чакаше да се върне и отново да си поговорят през отдушника. Беше се облегла на вратата. Главата ѝ бе наведена и червената коса криеше лицето ѝ.

Д'Анунцио облиза устни и отбеляза:

— Хубави цици.

Скитър изскочи бързо от спалнята.

— Какво? Какво?

Макгий излезе от гардероба и каза:

— Дай да видя.

ВИДЕНИЕ

Аги не очакваше да чуе звънеца. Стоеше пред вратата на банята и чакаше Д'Анунцио да ѝ се обади през отдушника. Още чакаше, когато на вратата се звънна. Стоеше опряла ръка на рамката на вратата, а разрошената ѝ коса падаше по лицето. Вече не плачеше — тревогата и ужасяващият страх я бяха изцедили и бяха пресушили сълзите ѝ. Вече не можеше да плаче, а само да стои и да чака, обезумяла от притеснение. И тогава се позвъни.

Аги затвори очи, поклати глава, примигна изморено и вдигна очи към тавана. Вгледа се в ъгъла на стената и отдушника. Устните ѝ трепереха, но очите ѝ останаха сухи.

Някой силно почука.

— Госпожо Конрад, аз съм, детектив Д'Анунцио. Всичко е наред. Можете да ми отворите.

Тя преглътна затруднено, но буцата в гърлото ѝ не изчезна. Сърцето ѝ заби толкова силно, че Аги се уплаши да не получи инфаркт. Стегна се и отметна косата от челото си. Огледа се, сякаш не знаеше къде се намира. После бавно тръгна по коридора.

Д'Анунцио продължаваше да чука.

— Госпожо Конрад?

Гласът му звучеше грубо. Същият глас от отдушника. Той не спираше да вика.

Но все пак Аги се колеба дълго. Стоеше и гледаше вратата като враг.

Д'Анунцио продължи да чука и да вика.

— Госпожо Конрад! Можете да ми отворите. Всичко е наред.

След известно време Аги повдигна ръка. Загледа я как се протяга към вратата, сякаш не ѝ принадлежеше. Искаше ѝ се да предупреди ръката си да внимава, но тя хвана дръжката и я завъртя. Вратата се отвори.

Аги застана пред някакъв мъж. Беше ужасно дебел. Тялото му преливаше от тлъстини, сякаш бе тъпкано с храна, докато вече не можеше да побере повече. Карираната риза и синият панталон се

издуваха към нея, сякаш щяха да се пръснат. Сакото му висеше отстрани, като че ли издухано от силен вятър.

Аги се вторачи в него. Примигна и се намръщи. Видя кръглото му лице с малки очички. Усети миризмата му: газове, немита пот, корупция.

Мъжът стоеше неподвижно, но дишаше тежко, сякаш бе тичал. Повдигна месестата си ръка и сакото му се разтвори още повече. В тлъстата му длан лежаха значката и картата му.

— Детектив Д'Анунцио, госпожо Конрад — представи се той. — Похитителите са освободили апартамента на Синклер. Вече не ви наблюдават. Можете да излезете.

Аги остана на мястото си и отново примигна.

— Да изляза? — повтори тя.

Гласът ѝ прозвуча слабо и отдалеч.

Дебелакът кимна. Аги несигурно пристъпи към него. Прекрачи прага на апартамента си и излезе в коридора. Завъртя глава и се огледа. Видя редицата кафяви врати вдясно и асансьора вляво. После отново вдигна очи към дебелия.

Вече стоеше съвсем близо до него. Миризмата на застояла пот и пръдня я обгърна като облак. Аги усети дъха му, горещ и кисел. Вгледа се в очите му. Разбра, че мъжът е зъл и дребнав.

Тя направи още една стъпка и положи глава на гърдите му. Миризмата му я погълна. Аги затвори очи.

Усети как тлъстата ръка на Д'Анунцио я погали по главата.

После се оказа седнала на креслото си, заобиколена от много мъже, които ѝ говореха нещо. Държеше чаша вода. Харесваше студенината ѝ. От време на време отпиваше от водата. Ледените кубчета приятно докосваха сухите ѝ устни.

Слушаше мъжките гласове, дълбоки и солидни. Успокояващи. Напомняха ѝ детските години, когато седеше и гледаше телевизия във всекидневната, а възрастните си говореха в кухнята. Татко, мама, чичо Бари и леля Роуз. Аги гледаше тичащите по екрана фигурки и чуваше тихото ромолене на гласовете на възрастните. Чувстваше се спокойна, защото знаеше, че те ще се погрижат за всичко...

Тя отпи от водата. Очите ѝ огледаха мъжете в стаята. Сериозните им устни, острите черти, тъмните сенки на брадите им. Двама от тях бяха полицаи в униформа, които непрестанно влизаха и излизаха. И двамата бяха много млади, почти момчета, но изглеждаха сериозни, силни и мрачни. Носеха тежки колани, на които висяха големи пистолети. Останалите бяха облечени в сака и вратовръзки, които им придаваха делови и компетентен вид. Аги се загледа в един от тях, който сложи ръка на кръста си и неволно разкри пистолета на колана си.

Най-после очите ѝ спряха върху Д'Анунцио, който стоеше до вратата на детската стая. Ризата му се бе измъкнала от панталона и Аги видя бялата кожа на корема му. Златистата му вратовръзка бе разхлабена и откриваше дебелия му космат врат. Аги си спомни миризмата му и горещата влага на ризата му до бузата си. Какъв ли човек беше Д'Анунцио? Мъж, който вонеше по този начин, който си позволяваше да вонят така. Накрая Аги реши, че въобще не му пука. Живее сам, не харесва никого и не му пука. Представи си как детективът върши мръсни неща и въобще не се притеснява от това, например спи с проститутки или краде пари. Или дори убива някого. Той би убил човек, а после спокойно би се изплюл на земята.

Надяваше се, че детективът няма да я изостави. Искаше да го вижда. Така се чувстваше по-спокойна.

Д'Анунцио говореше с висок мъж в черен костюм. Аги си припомни, че това беше специален агент Калвин. Той ѝ се бе представил и ѝ бе задал няколко въпроса. Беше много интелигентен и сериозен, но прекалено хубав. Имаше чуплива руса коса и трапчинка на сурово издяланата брадичка. Д'Анунцио говореше с него и вероятно му обясняваше как стоят нещата.

После някой в детската стая направи снимка — Аги видя силния блясък на светкавицата. Видя как се осветява дъгата, която бе нарисувала на стената. Тревогата отново я заля. Може би похитителите все още я наблюдаваха, може би виждаха какво бе направила, как бе повикала полицията и...

Тя се наведе напред и потрепери.

— О, Джеси! О, Нейтън, горкото ни бебче! — прошепна Аги тихо.

После въздъхна и вдигна чашата към устата си. Ръбът изтрака по зъбите ѝ. Аги се вслуша в мъжките гласове. Приглушеното мърморене я обгърна като топло одеяло.

— ... с голи ръце?

— ... така каза докторът.

— ... някакво чудовище...

— ... съвпада със случая Синклер. Нали казаха, че...

— Вижте какво открихме!

Последното изречение прозвуча по-силно от останалите. Аги вдигна очи към гласа. До вратата стоеше млад мъж и държеше малък найлонов плик, в който имаше нещо.

— Предавател. Беше закачен към телефонното табло долу — обясни той. — Взехте ли отпечатъци от телефона? Опитайте.

Един от полицаите вдигна слушалката на телефона.

— Да, сега работи.

— Не можем дори да го проследим — каза мъжът до вратата, поклати учудено глава, а после изчезна по коридора.

— Госпожо Конрад?

По острата миризма Аги разбра, че ѝ говори Д'Анунцио. Обърна се към него и му се усмихна.

Дебелият се опитваше да коленичи до креслото ѝ, като пъшкаше от усилието. Най-после лицето му се изравни с нейното. В едната си ръка Д'Анунцио държеше отворен бележник. Той сведе очи към него, като набързо огледа гърдите на Аги. Тя усети как в гърлото ѝ се надига нещо неприятно.

— Тъх... слушайте, госпожо — започна той. — Познавате ли някакъв лекар на име Джералд Сакс? Той е директор на психиатрична клиника „Импелитери“.

Аги кимна.

— Да. Нейтън го познава. Защо?

— Приятел на съпруга ви?

— Не. Нейтън не го харесва. Казва, че обръща прекалено голямо внимание на политиката.

— Ами някаква жена, наречена Елизабет Бъроуз? Някога чували ли сте за нея?

Аги поклати глава отрицателно.

— Пациентка в „Импелитери“ — обясни ѝ детективът.

— Не — отговори Аги. — Нейтън не ми казва имената на пациентите си. Но... не знам... звучи ми познато отнякъде.

— Да. Вероятно сте чели за случая й във вестниците.

— Точно така. Убийство, отразено във вестниците.

Кръглата глава на Д'Анунцио замърда. Той поглади брадичката си и прикова очи в бележника си.

— Не знам какво означава всичко това, но ще ви кажа какво е станало досега. Доктор Сакс е бил намерен преди около половин час. Бил вързан под едно легло в „Импелитери“. Леглото се намирало в стаята на Елизабет Бъроуз в отделението за криминално проявени психопати. Сакс бил в безсъзнание, ударен със стол. А съпругът ви напуснал клиниката заедно с Елизабет Бъроуз.

Детективът вдигна ръка и погледна часовника си.

— Вече минава единадесет, така че това е станало преди повече от два часа.

Агата отново поклати глава.

— Нейтън не би ударил никого със стол. Не би ударил никого.

— Ами... нали разбирате... добре — съгласи се Д'Анунцио.

Затвори бележника и го прибра в джоба на самото си. Прокашля се и приглади косата си.

— Работата е там, че Сакс отказва да говори. Не иска да ни каже абсолютно нищо. Уплашен е и иска да говори с адвокат. Нямаме голям шанс да изкопчим нещо от него тази вечер. Нали разбирате какво имам предвид? Аз...

Гласът му заглъхна и той замълча за момент. После изсумтя и се надигна.

— Смятате, че Нейтън й е помогнал да избяга? — внезапно попита Аги.

— Ами... ние не...

— Мислите, че са отвлекли Джеси, за да принудят Нейтън да помогне на една убийца да избяга?

Д'Анунцио сви огромните си рамене.

— Какво да ви кажа? Възможно е. Не знаем.

Аги вдигна глава към него и отново усети очите му върху гърдите си. Помисли си, че детективът знае нещо за нея.

— Той би го направил — тихо каза тя.

— Госпожо?

— Да удари човек със стол — отвърна тя. — Ако му се наложи. Би го убил, ако се наложи. Би направил всичко.

Д'Анунцио кимна.

— Да, госпожо.

— Д'Анунцио — извика специален агент Калвин от детската стая.

Очите му блестяха възбудено. Дебелият бързо се понесе към него.

Аги извърна глава и потъна в мислите си. Седеше неподвижно и се опитваше да не трепери, да не позволи на ужаса отново да я завладее. Стискаше чашата силно и слушаше мъжките гласове, дълбоки и хипнотични.

— ... портиерът зад ъгъла...

— ... да, потял се като прасе...

— А той казал: „Мислех, че са само търговци на дрога“.

— ... шибан загубеняк...

— ... помогне на доктор Конрад...

— ... чухте ли това?

— ... намерили друг труп в центъра...

— ... току-що по радиото...

— ... мислят, че е свързан с това. Момичето, пациентката...

— ... трябва да помогнете на доктор Конрад...

— ... и човекът плаче, можете ли да повярвате?

— ... наистина накълцан...

— ... доктор Конрад. Помогнете му.

— ... мъртвият...

— ... до контейнер за боклук...

— ... кой казва, че има връзка...

— Някой трябва да помогне на доктор Конрад! Трябва да му помогнете! Моля ви!

Мъжките гласове замлъкнаха едновременно. Пронизителният писък разцепи въздуха. Писък на жена. Аги вдигна глава и се огледа стреснато.

— Моля ви! — отново изплака жената. — Моля ви. Изслушайте ме. Някой трябва да му помогне. Доктор Конрад. Отвлекли са дъщеря му. А сега се опитват да извадят майка ми. Моля ви.

И тогава Аги я видя. Жената мина сред полицаите като видение. Напредваше бавно, стъпка по стъпка. Мъжете застинаха по местата си. Вторачиха се в нея изумено. Ръцете ѝ бяха склучени зад гърба, закопчани с белезници. Очите ѝ изглеждаха огромни. По нея имаше кръв. Ужасно много кръв, която бе пропила розовата ѝ рокля и бе засъхнала по лицето и русата ѝ коса.

— Трябва да му помогнете. Моля ви. Някой... трябва да помогнете на доктор Конрад. Тери е виновен. Той е истински. И иска да извади майка ми. Моля ви.

— Хей, госпожице, почакайте една минута.

Командата на дълбокия мъжки глас сякаш разбуди стаята. Мърморенето започна отново.

— Защо я доведохте тук?

— Почакайте, госпожице.

— Дръжте я. Някой да я хване.

— Не можете да влизате тук.

Мъжете я заобиколиха и я хванаха за голите окървавени ръце. Аги видя белезниците около китките ѝ.

Жената извика.

— Не! Трябва да ме изслушате! Трябва да му помогнете!

— Добре, добре. Успокойте се, госпожице. Овладейте се.

— Дръжте я.

— Моля ви!

Викът излезе някъде дълбоко от гърлото ѝ. Тя отметна глава и зави към тавана.

— Моля ви!

— Чакайте.

Аги се опита да остави чашата си на масата, но тя се търколи и се пръсна на пода.

— Престанете, за бога! — извика Аги, скочи и протегна ръка. — Престанете!

Звукът на гласа ѝ и разбитата чаша накараха гласовете да замлъкнат. В стаята настъпи тишина. Мъжете извърнаха лица към Аги. Тя усети погледите им върху себе си. Аги се обърна към Д'Анунцио, който също я наблюдаваше и чакаше.

— Оставете я да говори — меко каза тя. — Пуснете я. Оставете я да говори.

Мъжете се извърнаха към младата жена и бавно отпуснаха ръце. Жената се олюляваше, все още отметнала глава и вперила очи в тавана.

После сведе глава и огледа мъжете. Прикова очи право в Агата.

Аги отметна косата от лицето си. Младата жена я гледаше объркано и клатеше глава.

— Коя си ти? — попита младата жена.

Агата отговори нежно:

— Аз съм неговата съпруга. А ти коя си?

Жената отново поклати глава.

— Аз съм неговата Елизабет — каза тя.

После припадна на пода.

ЕДИ ШИБАНИЯКА

Катерът на затвора спря до кея на остров Харт. Спорт скочи от него, праметна въжето и го придърпа по-наблизо. Техникът излезе на палубата и несигурно прескочи парапета. Щом застана до Спорт, той хвърли въжето обратно на катера. Пазачът му махна иззад руля и извика:

— Най-късно в единадесет и половина, Спорти. Трябва да се върна за края на смяната.

Спорт му махна в отговор.

— Час и половина. Ще бъда тук. Не се притеснявай.

Катерът се отдели от кея, зави и се отправи по обратния път. След минута мъглата го скри от погледите им. Звукът на двигателя замря.

На острова настъпи тишина. Чуваха се само вълните, които се разбиваха в брега.

Спорт извади фенер от джоба на якето си и насочи лъча му наоколо. В далечината, отвъд малката горичка, видя старите сиви бараки зад оградата от бодлива тел. Навремето, когато работеше тук, затворниците, които бяха предложили доброволно да работят на острова, живееха в тези бараки. Сега градската управа пестеше пари като ги караше тук от Райкър всеки ден.

Нощем остров Харт бе напълно безлюден.

Тесен асфалтов път се виеше от кея. Спорт и техникът тръгнаха по него. Дърветата, чиито последни листа шумоляха от вятъра, се сгъстиха. Сред тях се издигаха масивни стари сгради и надничаха през клоните им. Фенерчето на Спорт заигра по счупените стъкла на празните прозорци.

— Зловеща работа — промърмори той.

Техникът не отговори.

Продължиха напред.

Спорт знаеше пътя към гробището. Мястото бе запечатано в паметта му като дома му, улиците на Джаксън Хайтс. Понякога имаше чувството, че все още усеща усмъртителната лятна жега сред дърветата и лютия зимен студ. Виждаше надвисналото небе — мъгливо и безцветно през деня, мрачно и без звезди през нощта. Представяше си облечените в зелени униформи затворници, които посрещаха товарите с ковчези на кея. Чуваше ги как се смеят и се радват, че са на открито. Бяха щастливи, че са се измъкнали от Райкър, суката и вонята на пот. По дяволите, тези гробари бяха привилегирани типове. Човек трябваше да е лежал поне една година и да няма никакви наказания, за да се уреди на това място. Да, тези типове имаха привилегията да влачат чамовите ковчези от камиона до гробовете, да струпват едно върху друго телата на бездомни пияници, убити проститутки или новородени, умрели в страшни гърчове, тъй като майките им бяха прекалили с дрогата. Тези затворници бяха привилегирани, щастливи и горди от работата си тук.

Но не и Спорт.

Това място бе дъното за него. То и Райкър. Тук беше стигнал до дъното. Без никакво образование, освен през годините, в които пееше песните на Синатра в съпровод на уокмена си, това бе единствената прилична работа, която успя да си намери. А и можа да я получи, тъй като приятелят на майка му (ходещият пенис, който ѝ даваше пари за пиене през последните пет години) работеше за управата на затворите.

Така Спорт, следващият Синатра, следващият Хулио, на двадесет и шест години стана надзирател на остров Райкър. И понеже беше добро момче, скоро го прехвърлиха в отдела по поддръжка на остров Харт, където се намираще гробището за бездомници. Работата му се състоеше в това, да погребва „непотърсените“.

О, да, помнеше това място. Винаги щеше да го помни. Тук погребваха не само мъртвите. Тук, на остров Харт, той си представяше ясно цялото си бъдеще, живота, който злобната му майка му бе предрекла. Тук, сред гробовете, Спорт чуваше как майка му се хили триумфално.

Но съвсем случайно бе спасен от един инцидент.

Всичко стана само за миг. Спорт надзираваше работата в дълбокия изкоп. Един от затворниците закачаше кука и верига към тежкия капак, върху който бяха подредени ковчезите от предишния ден. Цивилният кранист нагласяше машината, за да повдигне капака. Двама затворници изгребваха с лопати подпочвената вода, която непрестанно се просмукваше на дъното на изкопа. Останалите бяха зад Спорт и носеха ковчезите.

Този ден повечето трупове бяха на бебета. Ковчезите им не бяха по-големи от кутии за обувки. Затворниците се майтапеха с тях, докато ги сваляха от камиона.

— Я, новите ми маратонки от „Адидас“ най-послед пристигнаха.

— Хей, Хоумс, ето ти стека цигари, който си поръча.

— Това е новата бърза закуска: „Макбебе“ в кутия.

Един от мъжете се обърна, за да каже нещо на другите, изпусна ковчеза и той се търколи на дъното на изкопа и се отвори.

Отвътре изпадна бял найлонов чувал и цопна в калната подпочвена вода.

Затворниците замълчаха. Не се чуваше никакъв звук, освен ръмженето на крана. Всички се вторачиха в белия чувал, който лежеше в краката на хлапето с лопатата.

— Хайде де — каза един от затворниците. — Прибери го обратно, момче. Няма нищо страшно. Просто мъртво бебе.

Затворникът в окопа поклати глава, приковал очи в найлоновия чувал.

— Давай бе, негър — извика друг затворник.

— Това ти е обядът, момче. Вземи си го — обади се трети.

Всички затворници вече се смееха и викаха на младежа в изкопа. Той обаче стоеше и упорито клатеше глава.

— Хайде, човече, давай. Вземи го.

— О, мамка му — най-послед промърмори Спорт и скочи в изкопа.

Затворниците започнаха да му ръкопляскат.

— Спорт иде на помощ. Браво, Спорт. Давай.

Спорт се наведе и вдигна найлоновия чувал. Беше съвсем лек. Изшумоля в ръцете му, сякаш бе пълен с листа и клонки. После сложи чувала в ковчеза и притисна капака му с длан.

В същия момент кранът започна да вади тежкия капак. Влажната земя в окопа поддаде и купчината ковчези от предишния ден се срина върху клекналия Спорт.

Той падна на земята, а ковчезите се срутиха върху него и го приковаха в калта. За момент той не усещаше нищо, освен калта и водата, които нахлуха в устата му, задушаването... паниката...

После го проряза страховита болка и той се задави.

Спукан апендикс. По-късно лекарите в болницата в Бронкс му казаха, че са го вкарали в операционната в последния момент.

Спорт незабавно се снабди с адвокат, който заяви, че за инцидента е виновна небрежността на градската управа и настоя за огромна компенсация. Градският съвет отговори, като предложи на Спорт тридесет хиляди долара плюс премии. Спорт прие и веднага напусна работа.

Реши да се заеме с шоубизнес. Този път сериозно и без глупости. Дори смахнатите телефонни обаждания на майка му посред нощ не можаха да го разубедят. Направи си няколко снимки и се подготви да наеме звукозаписно студио.

И тогава откачи по онази идея на Еди Шибаняка.

В продължение на три месеца преди инцидента впиянченият бивш надзирател му разправяше историята си в бара на пристанището, където Спорт пиеше с колегите си. Разказът винаги звучеше по един и същи начин: Еди ръководел търговията с дрога в затвора и натрупал половин милион долара в брой. Федералните агенти се втурнали по петите му, но той ги надхитрил. Превърнал парите в диаманти, които скрил на сигурно място.

— Всичко стана преди девет години — обясняваше старецът. — Следователите бяха по петите ми, но аз пък си имах диамантите. Тогава струваха половин милион. Дори не ми се мисли колко струват сега.

Накланяше кръглата си глава и плешивото му теме отразяваше жълтата светлина в кръчмата. Кривеше ужасно лицето си и човек започваше да се плаши, че дясното му око ще изпадне на масата. После продължаваше:

— По онова време работех на гробището за бездомници на остров Харт. Реших, че ако успея да остана две минутки насаме с един от ковчезите, ще пъкна кутийката с диаманти в него. Така съкровището ми щеше да е на сигурно място, докато следствието приключи. И един ден се появи идеалната възможност. Малко момиченце, казваше се Елизабет Бъроуз, се скрило в камиона с ковчези. Искало да види погребението на майка си. Излъгахме я, че една от неидентифицираните жени е майка ѝ, и я погребяхме с дължимото уважение. Беше адски трогателно. Важното е, че докато останалите се занимаваха с хлапето, аз се качих в камиона, отворих ковчеза на жената и пъкнах кутийката вътре. После я заровихме пред очите на всички и никой нищо не разбра.

Еди посочваше с пръст плешивата си кратуна, намигваше и добавяше:

— Веднага щом събера достатъчно мангизи да свърша работата, ще отида да ги изровя тия диаманти. Никой друг не може да го направи, защото никой, освен мен не знае номера на ковчеза. Никой, освен мен и Елизабет Бъроуз. Само аз и онова малко момиченце.

Кога точно Спорт бе повярвал на тези дивотии? Вече не можеше да си спомни. Просто внезапно бе решил, че има идеалната възможност да изрови диамантите и да заложи на сигурно в новата си кариера. Имаше пари, имаше връзки в затвора и познаваше отлично погребалната система в гробището за бездомници.

Скоро след като излезе от болницата, той отиде в бара на пристанището. Но Еди Шибаняка вече го нямаше. Барманът каза, че бил ритнал камбаната. Докато Спорт лежал в болницата, сърцето на дъртака на издържало и той умрял в леглото си в мизерния хотел зад ъгъла.

Спорт можеше да се откаже още тогава. Господи, искаше му се да го беше направил. Но не го направи. Намери Елизабет Бъроуз в телефонния указател, а после накара един приятел да му направи копия от погребалните протоколи на остров Харт за годината, в която Еди бе арестуван.

Сега Спорт извади протоколите от джоба на якето си. Двамата с техника бяха стигнали до гробовете.

Намираха се встрани от пътя, в поле почерняла земя. Малки бели надгробни камъни се издигаха от земята. В края на полето, точно пред Спорт, се виждаше нов изкоп. До ръба му лежаха неизползвани ковчези. Спорт знаеше, че един от тях е пълен с инструменти. Един булдозер бе спрял до изкопа — приличаше на огромно животно, дошло на водопой.

Спорт спря за момент, сви рамене и потръпна. Откъм океана духаше леден вятър. Водата се плискаше по брега и разлюляваше килима от мидени черупки. Вятърът раздвижваше мъглата, увиснала над надгробните камъни. Дърветата проскърцаха призрачно.

— Добре — прошепна Спорт.

Остави техника до пътя и тръгна напред.

Беше виждал много ексхумации. Всяка година на остров Харт се правеха поне стотина. Тъй като хитрият дърт Еди бе погребал неидентифицираната жена най-отгоре, работата на Спорт се очертаваше лесна. Просто трябваше да намери точното място.

Тръгна бавно в мъглата, като от време на време се навеждаше и насочваше лъча на фенера към надгробните камъни. Всеки от тях маркираше мястото на масов гроб, където бяха заровени сто и петдесет просяци, разделени на три секции от четиридесет и осем и петдесет и четири ковчеза, подредени по три един върху друг. Спорт продължи напред, все по-близо към гората.

Когато стигна другия край на полето, спря. Гората се намираше точно до него. Чуваше как увехналите листа падат от дърветата. Насочи лъча към надгробния камък в краката си и прочете номера. Точно него търсеше.

Започна да отмерва разстоянието. Номерът, който Конрад му бе дал, съответстваше на номера от протокола: 2–16. Ковчегът, който търсеше, беше шестнадесетият във втората секция.

Намери мястото, наведе се и нарисува в пръстта голям „X“. После се върна при техника с тъжното лице и му каза:

— Мястото е отбелязано с „X“.

Техникът кимна и без да каже дума, се качи в булдозера.

След секунда двигателят заръмжа и фаровете светнаха. Тежката машина се понесе напред.

Спорт отиде при неизползваните ковчези, седна върху един от тях и се загледа в булдозера.

Техникът разположи машината до отбелязаното от Спорт място. Огромната лопата се заби в земята.

МАРШАЛ ДИЛЪН

Конрад се разхождаше нервно, без да обръща внимание на болката в коляното, и стискаше касетофона в дясната си ръка. Повтаряше си, че може и да греши. Описанието отговаряше на милиони хора. Може да се бе объркал...

Но виждаше пред себе си лицето на Спорт. Младото хубаво лице с очи на артист. Лицето на човека, който му се беше подигравал и го бе наплюл. Не, въобще не грешеше.

Със сигурност беше Спорт. През цялото време. Спорт е бил Тери, начинаещият актьор. Човекът, който бе целунал Елизабет. Човекът, убил червенокосия Робърт Ростоф в апартамента на Елизабет. Точно така трябваше да е станало. Елизабет бе помислила, че има халюцинации и вижда Тайния си приятел, но той е бил съвсем истински. И се е опитал да я съблазни. Но по някаква причина червенокосият се бе намесил. Бе знаел, че Спорт ще дойде в апартамента на Елизабет. Ростоф бе проникнал там и бе заключил Елизабет в банята. Опитвал се е да я държи настрана от Спорт. Вероятно дори се е опитвал да я предпази. После, докато тя е била заключена в банята, объркана и истерична, Спорт е нахлул в дома ѝ и се е справил с червенокосия. Убил човека, който го прекъснал, докато целувал Елизабет. Човека, който подплашил момичето, след като Спорт успял да го подмами в апартамента си...

Конрад застина и се ококори. Погледна касетофона в ръката си.
... в апартамента си...

Спорт беше завел Елизабет в апартамента си. Тя бе разказала това на Конрад. Беше му споменала къде се намира апартаментът. Спомняше си...

Конрад бързо се върна до креслото си и седна. Сложи касетофона на коляното си и натисна копчето. Затропа нервно с крак, докато касетата се превърташе.

„... изглеждаше много ядосан. Каза, че ще ме посрещне...“

— Мамка му! — изруга Конрад, пак натисна копчето за превъртане и погледна часовника си. Единадесет и пет. Времето сякаш

се стовари върху него. За малко бе забравил за него, но сега то отново летеше. Движеше се прекалено бързо и го изгаряше.

„... вече доста късно, около единадесет. Вървахме в един квартал, който не беше хубав...“

Точно така. Това му трябваше. Той се заслуша внимателно.

„... спряхме пред стара къща от кафяв камък на една пресечка преди «Хъдсън». Малката уличка се наричаше «Хаузис»...“

— Улица „Хаузис“ — прошепна Конрад.

Отиде до бюрото, разбута листата по него и намери химикалка. Измъкна стар плик от купчината. Лентата продължаваше да се върти.

„... нямаше лампи, а къщата, пред която стояхме, бе единствената, където светеше...“

Конрад нетърпеливо натисна бутона за превъртане. Наложил му се да спира лентата два пъти. Най-после, на третия, чу онова, което търсеше.

„Дори ме закараха дотам. Показаха ми кафявата къща. Номер двеста двадесет и две.“

Конрад изключи касетофона и надраска адреса върху стария плик. Улица „Хаузис“, номер 222.

„Може и да греша“ — помисли той.

Остави касетофона на бюрото и зарови из документите си. Някъде имаше карта — малък атлас на града. Намери го и го отвори. Прокара пръст по имената на улиците.

— Аха! — извика той, поклати глава и затвори очи, за да прогони червените облаци пред тях.

Погледна отново. Улица „Хаузис“. Намираше се в Трайбека. Влакът от Бродуей щеше да го закара точно там.

Но можеше и да греша. Нали полицията бе проверила сградата? Бяха показали на Елизабет, че къщата е изоставена...

Конрад огледа стаята.

„Не излизай оттам, маршал Дилън, защото те наблюдаваме.“

Протегна ръка и загаси настолната лампа. После прикова очи в прозореца.

„Не излизай оттам...“

Отиде до креслото за пациенти и загаси лампиона до него. Главата му пулсираше, пред очите му се носеха червени облаци. Тръгна към ключа за лампата до вратата.

Можеше и да греши. Не можеше да се обади в полицията, защото можеше да е сгрешил. Ако Джесика не беше там, а Спорт ги видеше...

Конрад натисна ключа и кабинетът потъна в мрак. Но червените облаци продължиха да плуват пред очите му дори в тъмнината. Той надникна през тях към прозореца.

Ако грешеше, щеше да му се наложи да се върне тук навреме. Най-късно до полунощ. Трябваше да излезе и да се върне, без да го видят. Да се върне навреме, за да чака похитителите да изпълнят обещанието си и да му върнат дъщерята. А дори и да беше прав...

Ако беше прав и Спорт държеше Джесика там, тогава Конрад трябваше да стигне до нея колкото се може по-бързо. Трябваше да я изведе оттам преди Спорт да провери номера и да реши, че вече не се нуждае от заложничка. Само ако я откриеше навреме, можеше да повика полицията на помощ.

Но времето течеше ужасно бързо. Налагаше се да действа бързо.

Конрад тръгна напред в тъмнината, като леко провлачваше десния си крак. Червените облаци избеляха. Той вървеше с протегнати пред себе си ръце. Заобиколи канапето за психоанализа. Пръстите му докоснаха стената и напипаха дървените капаци на прозореца.

Той ги отвори и погледна навън в шахтата.

Тук със сигурност не наблюдаваха. По дяволите, когато капациите бяха затворени, повечето хора дори не знаеха, че този прозорец съществува.

„Не излизай навън, маршал Дилън.“

А дори и да го знаеха, той водеше само към шахтата и затворената алея между тази сграда и онази на ъгъла на Осемдесет и трета улица. Стената на съседната сграда се издигаше дващсет етажа нагоре. Там също имаше малки прозорчета към шахтата, но долните бяха затворени. Нямаше да е лесно. Трябваше да разбие едно от прозорчетата и да проникне в сградата през него. А после да се измъкне от нея, без да го видят. Похитителите нямаше да наблюдават и съседната сграда.

Конрад облиза пресъхналите си устни. Стомахът му се сви. Сети се за кръвта на седалката на колата си. Кръвта на Елизабет. Не беше смятал, че похитителите наблюдават и колата му.

Остана до прозореца неподвижно. Задиша тежко и се вторачи в шахтата.

Можеше и да греши.

Представи си Джесика. Видя я просната на пода в нощничката на сърчица. Видя падналата по лицето ѝ коса — същата на цвят като неговата. Видя стъклените ѝ очи, които надничаха изпод рошавите кичури.

„Защо не дойде, татко?“

Припомни си кръвта на Елизабет.

„Татко?“

Конрад кимна и прошепна:

— Идвам, скъпа.

АГИ И ЕЛИЗАБЕТ

Полицайте се втурнаха към Елизабет.

— Дайте ѝ малко въздух — каза един от мъжете.

— Съвзема се — обади се друг.

Гърбовете на мъжете блокираха пътя на Аги. Лицата на полицаите бяха сериозни.

— Задръжте я.

— Внимавайте да не се нарани.

После, сред струпаните мъже, заговори тънък женски глас.

— Какво? Какво? Моля ви, аз...

— Моля ви — каза Аги и докосна един полицаи по рамото.

Мъжът се обърна към нея. Беше детектив с маслинена кожа и вълниста коса.

— Моля ви — повтори Аги.

Детективът отстъпи, за да ѝ направи път. Тя се пъкна сред мъжете и чу гласа на жената по-ясно.

— Не мога... не мога да се справя с това. Не мога да се справя с това, моля ви. Не мога. Моля ви.

Думите ѝ излизаха все по-бързо. Жената повтаряше едно и също.

— Не мога да се справя с това.

В гласа се долавяше силна паника.

— Моля ви — каза Аги. — Плашите я. Позволете ми...

Тя се опита да мине между двама полицаи, за да стигне до младата жена, чийто глас звучеше все по-истерично.

— О, Господи, моля ви! Страх ме е. Моля ви. Ужасно ме е страх. Моля...

Агата докосна мъжа пред себе си. Той се отмести настрани и тя влезе в кръга, където видя жената. Елизабет. Неговата Елизабет. Видя русата ѝ коса и изцапаното с кръв чело. Жената се мяташе диво. Очите ѝ бяха широко отворени и се стрелкаха неспокойно по лицата на полицаите.

— Моля ви — високо каза Агата. — Моля ви. Отдръпнете се. Ужасявате я. Не можете ли да ѝ свалите белезниците?

Най-после тя застана близо до момичето и го огледа. То стоеше на колене, а полата на роклята му се разстилаше около него. Полицайте го държаха за ръцете, а главата му се мятеше наляво-надясно в паника. Косата му се спускаше над очите.

— Страх ме е. Страх ме е. Не мога. Не мога... моля ви — продължаваше да повтаря Елизабет.

— О, за бога — каза Агата и коленичи до нея.

Един от мъжете пристъпи към нея, сякаш за да я спре. Друг я докосна по рамото, но бързо отмести ръката си.

— Моля ви — каза Агата, после заговори по-рязко. — Моля ви! Някой да ѝ свали белезниците.

Полицайте се спогледаха над главата на Агата и насочиха очи към Д'Анунцио. Той сви рамене.

Един от униформените коленичи до Елизабет и разкопча белезниците ѝ. Другите ченгета все още я държаха здраво. Ръцете ѝ бяха извити зад гърба.

Агата посегна към лявото рамо на момичето. Едър полицаи я бе хванал за него. Аги нежно отдръпна пръстите му. Ченгето я погледна леко учудено, но хватката му бавно се отпусна. Ръката на Елизабет се освободи.

Лудешкото мятане на момичето се успокои. То сведе очи и започна да хленчи изплашено.

Агата се обърна към мъжа, който държеше дясната ръка на Елизабет. Беше един от младите униформени полицаи.

— Моля ви — повтори Аги.

Полицаят огледа останалите мъже, но никой не каза нищо. Той пусна дясната ръка на Елизабет и тя обви китката си с лявата си ръка.

Вече не се мятеше. Дишаше тежко и гърдите ѝ се надигаха и спадаха. Лицето ѝ беше скрито от косата. Тя сви рамене и разтърка китката си.

След малко вдигна глава към Агата и прошепна:

— Трябва да му помогнем.

Лицето ѝ се сгърчи и тя заплака.

Плачеше като дете с широко отворена уста.

„Господи!“ — помисли си Агата и прегърна момичето.

То изхлипа и се притисна в нея. Положи глава на гърдите ѝ, а Аги вдигна очи към тавана.

„Господи! Откъде, по дяволите, я намери, докторе? Та тя е още хлапе, тийнейджърка.“

Момичето продължаваше да плаче, а Аги го прегръщаше нежно. Полицаяте стояха в кръг около тях и ги гледаха объркано.

— Добре — каза Аги след малко. — Стига вече. Слушай сега. Чуй ме...

Момичето подсмръкна и потрепери в ръцете ѝ. Агата поклати глава и го погали по косата. Усети засъхналата кръв по нея.

— Добре — нежно повтори тя. — Слушай ме. Разкажи ми за доктор Конрад. Как можем да му помогнем? Опитай се да ми обясниш.

Елизабет изхлипа и се опита да седне. Отдръпна се от ръцете на Агата. Лицето ѝ беше изкривено, изцапано с кръв и мокро от сълзите.

— Трябва да намерите Тери — извика тя. — Той е истински. Доктор Конрад ми каза. И аз го видях.

— Кой е Тери? — попита Агата.

— Не знам. Беше Тайния приятел, но после не беше. Тайния приятел беше с мен, но Тери беше истински. Той искаше номера, точно както ми каза червенокосият. Но не беше вълшебен. Само Тайния приятел беше вълшебен.

„Олеле майчице!“ — помисли си Агата и вдигна глава. Мъжете около нея се споглеждаха озадачено.

— Добре — каза Агата. — Ела. Хайде, скъпа, изправи се. Казваш се Елизабет, нали? Ела, Елизабет.

Тя хвана момичето за лакътя и му помогна да стане. Мъжете леко отстъпиха назад.

— Извинете ме — каза Аги.

Поведе момичето към канапето. Полицаяте им направиха път, после отново се доближиха до тях.

— Виж се само — меко прошепна Агата, докато водеше момичето напред. — Цялата си в кръв. Ранена ли си?

— Не. Май не съм.

— Гладна ли си?

— Не. Но съм жадна.

— Издрана си. Навсякъде имаш драскотини. Какво ти се е случило?

Агата вдигна очи и видя Д'Анунцио. Той я наблюдаваше, пъхнал ръце в джобовете си и застанал до специален агент Калвин.

— Бихте ли ми донесли мокра кърпа и чаша вода, моля? — обърна се Аги към тях.

— Не можете да я миете, госпожо — каза Калвин рязко. — Трябва да вземем проби от лицето и дрехите ѝ. Някой от екипа ни трябва да провери...

— Добре, добре — прекъсна го Аги. — Тогава ѝ донесете само чаша вода.

Калвин замълча, а Д'Анунцио забърза да изпълни поръчката.

Аги настани момичето на канапето и седна до него. Елизабет се вторачи в нея с големите си зелени очи. Според Аги тя дори не знаеше къде се намира.

Аги хвана ръцете ѝ.

— Добре, Елизабет — каза тя. — Разкажи ми. Била си в болницата, нали?

Тя кимна.

— Да. Точно така.

— И си напуснала болницата заедно с доктор Конрад.

— Да. Да. Той удари доктор Сакс със стола.

Аги едва не се засмя. Усещането беше доста странно.

— Добре — повтори тя. — Знаеш ли къде е доктор Конрад сега?

Елизабет поклати глава.

— Не. Не. Той... той зави зад ъгъла. Не се върна. Тери дойде.

— Тери.

— Да. Той е истински. Но не е Тайния приятел. Той е отвлякъл дъщерята на доктор Конрад, за да го накара да ме попита за номера. Знаеха, че аз ще му го дам, защото го... го познавам. Него. Доктор Конрад. Познавам го.

Аги присви очи.

— Познаваш го?

Д'Анунцио се върна с чаша вода. Подаде я на Агата, която я връчи на Елизабет и я посъветва:

— Пий бавно.

Елизабет поднесе чашата към устните си и отпи огромна глътка. Агата дръпна ръката ѝ надолу.

— Елизабет, знаеш ли къде е Тери сега?

Тя кимна бързо.

— Да. Да. Отиде да извади майка ми. Сега вече знае номера.

Агата взе чашата от ръцете на Елизабет и я остави на масичката за кафе. По дяволите! Не можеше да схване нищо. Момичето беше лудо.

„По дяволите, Нейт! Какво си направил? В какво ни набута?“

Аги си пое дълбоко дъх и се опита да успокои нервите си. Погледна Елизабет и заговори кротко.

— Къде е майка ти, Елизабет?

— Мъртва е.

— Мъртва?

— Да. И от нея излизат червеи.

— А Тери иска да я извади.

— Да. Да.

Агата се вгледа в откровените очи на момичето.

— Искаш да кажеш, че иска да я извади от гроба ѝ?

— Да. Да.

— Защо, по дяволите, ще иска да направи подобно нещо? — обади се Д'Анунцио.

— Какво?

Елизабет объркано вдигна очи към него, после пак погледна Аги.

— Какво? Защо? Имам предвид... аз не... Какво?

— Няма значение — отговори Агата. — Това няма значение в момента.

— Добре — съгласи се Елизабет и трескаво зашари с очи по лицето на Агата. — Всичко наред ли е? Наред ли е?

— Шшт — каза Аги и потупа ръката на момичето. — Всичко е наред. Само ми кажи знаеш ли къде е гробът на майка ти.

— Да, знам. На острова. Където откарват бедните хора.

— Остров Харт? — попита Д'Анунцио.

— Да.

— Доста голямо място — отбеляза той. — Там са погребани много хора. Откъде той може да знае къде е погребана майка ти?

Елизабет отмести очи от Аги и заклати глава.

— Номерът! — каза тя. — Трябваше да кажа номера на доктор Конрад.

— Номерът на гроба на майка ти? — попита Агата.

— Да.

Мъжете ги гледаха напрегнато.

— Значи сега той отива на остров Харт, за да извади майка ти от гроба? — попита Аги.

— Да — отговори Елизабет бързо.

— Видя ли го да отива там?

— Ами... да. Имам предвид, видях го да тръгва. Излезе от голямата сграда с часовника на върха. Аз се скрих. Търсех доктор Конрад. Нали разбирате, първо доктор Конрад зави зад ъгъла, а после онзи човек от задната седалка на колата ми опря нож в гърлото... и тогава, след като това свърши... след като мъжа вече го нямаше, аз...

Елизабет преглътна задъхано и заговори още по-бързо, като размахваше ръце.

— След като мъжът изчезна, се уплаших и завих зад ъгъла, където отиде доктор Конрад. Там имаше голяма сграда с часовник и видях Тери да излиза от нея. Скрих се зад другата сграда. Онази тъмната. И го наблюдавах. Тери беше. Видях го да се качва в една кола и да тръгва. Но доктор Конрад не дойде. Не дойде.

Агата усети как сърцето ѝ се свива. Призова на помощ всичките си сили, за да се овладее.

— Как... — започна Д'Анунцио.

Но Аги го изпревари.

— Как изглеждаше колата, Елизабет?

— Тъъ... — замисли се тя и вдигна очи към тавана. — Беше бяла. Голяма бяла кола с четири врати. От едната страна беше издрана, а една от червените ѝ задни светлини беше счупена.

— Съобщете това по радиото — нареди Д'Анунцио.

Агата трепна. Мъжете зад гърба ѝ се раздвижиха.

Елизабет я гледаше очаквателно.

— Каза, че един мъж опрял нож в гърлото ти, нали? — попита Аги.

— Да — кимна Елизабет.

— Знаеш ли къде е този мъж сега?

— Той е... там имаше един голям... едно от онези неща за боклук...

— Контейнер — обади се Д'Анунцио. — Мили боже!

Елизабет го погледна.

— Той ми опря нож във врата и каза, че ще ме убие. Но после не ме уби. Той... той дойде на седалката до мен. Седалката на доктор

Конрад. Каза, че имал бележка за доктор Конрад. Сложи я отпред на таблото. После каза: „А сега ще спуснем седалките и ще се позабавляваме“. А после... той каза това и... после сложи ръка върху... върху гърдата ми...

Елизабет вдигна глава и погледна Д'Анунцио. После сведе очи към Аги и тъжно поклати глава.

— А това — меко каза Елизабет — накара Тайния приятел да побеснее.

КОПАНЕТО

По лицето на Спорт нямаше и следа от емоции. Катерът се носеше обратно към града. Той стоеше на кърмата. Очите му бяха замъглени, устата — отпусната. Ръцете му почиваха на парапета и не помръдваха.

Когато техникът свърши с булдозера, Спорт тръгна към гроба с лопата в ръка. Остави фенера си на ръба на дупката, скочи вътре и започна да копае.

Копаяше бързо, но предпазливо, приковал очи в пръстта. Не поглеждаше към полюляващите се дървета. Не чуваше вятъра в клоните им, нито вълните, които се плискаха в брега. Чуваше само потропването на камъчета и пръст, и непрестанния глас в главата си: „Всичко или нищо. Всичко или нищо. Всичко или нищо“.

Продължаваше да копае упорито. След цели девет години от чамовия ковчег сигурно не бе останало абсолютно нищо. Щеше да намери само кости.

— Луд ли си? — запита се тихо той. — Ти тъп, откачен шибаняк. Как можа да повярваш в това? Как можа да повярваш, безмозъчна жабо? Ти си едно абсолютно нищо. Нищо.

Всичко или нищо. Или пък всичко за нищо.

Копаяше. Лопатата почукваше тихо по малките камъчета.

„Ти си едно нищо! Никой! Господин Важна клечка, а си тъпо лайно, кръгла нула! Мъртвец, застанал в гроба на мъртвец!“

Продължаваше неуморно. Дупката бе два метра широка и половин дълбока, когато започна. Вече бе изкопал около метър и петдесет. И през цялото време си мислеше: „Всичко за нищо. Всичко за нищо“.

Когато катерът го върна, Спорт влезе в бараката на надзирателите. Използва малката баня, за да се измие и да смени дрехите си. Почисти мръсотията от ръцете си и се напръска с дезодорант. Натъпка старите си дрехи в чувал за боклук. Облече чисти

джинси, тениска на сини и бели райета и джинсово яке. После се среса грижливо. Само тънката следа от кал дълбоко под ноктите му показваше, че е копал.

Излезе от бараката. Техникът и пазачът го чакаха отпред. Той им подаде по един плик с хиляда долара вътре. Двамата мъже поклатиха сериозно глави.

— Сбогом, Спорти — каза пазачът. — Надявам се да си намерил онова, което търсеше.

Техникът не проговори.

Спорт ги остави и тръгна към улица „Фордхам“, където беше паркиран белият му шевролет. Натовари нещата си в багажника и седна зад волана. Зави зад ъгъла и потегли по авеню „Сити Айланд“.

Шевролетът се движеше бавно по празната улица. Спорт гледаше яхтите, ресторантите с морски дарове, дървените къщички на моряците, които се издигаха от другата страна на авенюто. Червените и зелените светлини на светофарите грееха ярко пред него. Той ги гледаше тъпо, отворил широко уста.

— Мили боже — прошепна той след малко. — Боже Господи!

Още на първия метър започна да вади кости. Лопатата изтрака глухо и земята се покри с тях. Скоро Спорт се ровеше из счупени парчета кости. По земята гъмжаха червеи и стоножки.

Спорт се потеше. Едри капки се стичаха по лицето му и оставяха кални следи. А той продължаваше да си мисли: „Всичко за нищо. Всичко за нищо“.

И тогава лопатата удари нещо, което не поддаде.

Спорт спря и се втренчи в него. Зарови около твърдия предмет, като сумтеше от усилие.

Внезапно от земята изскочи ухилена смъртта. Човешки череп, от който изпълзяха червеи.

— Ах! — извика Спорт.

Черепът се търколи настрани и се залюля за миг, преди да застине неподвижно в пръстта.

Пред себе си Спорт забеляза бензиностанция, където имаше обществен телефон. Отби шевролета към него и спря. Изключи двигателя и застина на мястото си. Гледаше разсеяно през предното стъкло.

След малко се наведе, бръкна под седалката, извади металната кутия и я сложи в скута си.

— Мили боже — повтори той. — Боже Господи!

Беше намерил кутията точно под черепа. Тя бе следващото нещо, което удари лопата му, когато той вбесено я заби в земята. Ударът в метала накара лопатата да затрепери. Спорт, почти обезумял, коленичи и измъкна кутията от пръстта.

„Навремето струваха половин милион долара. Дори не искам да мисля колко струват сега.“

Евтина кутия. Еди Шибаняка сигурно я бе купил от някоя скапана книжарница. С треперещи ръце, Спорт разби ключалката с острието на лопатата. Отвори кутията и надникна вътре.

Дори на слабата светлина на фенерчето диамантите блестяха, разпилени по дъното на евтината кутия. Бяха много. Толкова много...

Спорт бързо затвори капака, изправи се и махна на техника, който седеше на един неизползван ковчег и пушеше.

— Можеш вече да запълваш — извика му той.

Техникът се надигна изморено и тръгна към булдозера, без да проговори.

Сега, седнал в шевролета, Спорт погали нежно металната кутия.

— Мили боже — прошепна той с безизразно лице. — Мили боже.

Излезе от колата, отвори багажника и сложи кутията под резервната гума. После тръгна към телефона.

Набра номера на мобифона. Компютър с женски глас му събщи да пъхне в процепа четиридесет цента за първите пет минути. Спорт вкара монетите и попи потта от лицето си, докато телефонът звънеше.

— Да — отговори Максвел.

— Макси — каза Спорт, но му се наложи да прочисти гърлото си и да започне отново. — Макс.

— Да, Спорт. Да.

— Взех ги, приятел.
Кратка пауза. После гаден смях.
— Ха! Взех ги?
— Да. Да — енергично отговори Спорт и отново попи потта си.
— Добре. Оправи хлапето и се махай оттам. Тримата с Доленко ще се срещнем на пристанището, както се разбрахме. А, Макси...
— Да, Спорт, да.
— Справи се с детето бързо и изчезвай оттам. Просто го убий и изчезвай. Нямаме време за губене. Разбираш ли?
Отначало не последва отговор.
— Чуваш ли ме, приятел? — попита Спорт.
След доста време Максвел отговори:
— Да, Спорт. Чувам те. Да.
— Браво — похвали го Спорт. — Действай.
Затвори телефона и се обърна.
Една полицейска кола бе спряла зад шевролета му.

ГЛУПАВ ХЛОРОФОРМ

Максуел затвори телефона. Малкото му квадратно лице беше смръщено от напрежение. Очите му се стрелкаха нервно. Какво трябваше да направи сега?

О, да, да очисти хлапето. Да го убие бързо и да изчезва.

Максуел тръгна към матрака до стената, където спеше хлапето. Вгледа се в момиченцето и прокара огромната си ръка по устата си.

Проблемът беше, че Джесика не се събуждаше. Той се опитваше да я събуди вече цял час. Но тя лежеше кротко на едната си страна и спеше. Оголените ѝ крака стърчаха изпод фланелената нощничка. Ръцете ѝ бяха завързани зад гърба. На устата ѝ имаше лепенка. Очите ѝ бяха затворени. Дишаше тежко.

Максуел се наведе, протегна ръка и я побутна с дебелия си пръст. Момиченцето се залюля леко, но не се събуди.

Максуел се отдръпна от детето и задъвка долната си устна. Прокара ръце през косата си и отиде до брезентовия стол в ъгъла. Седна. Дебелите му ръце увиснаха между краката му. Седеше неподвижно и наблюдаваше момиченцето.

„Прекалено много хлороформ — помисли си. — Даде ѝ прекалено много глупав хлороформ.“

Но това бе станало случайно. Не беше виновен. Трябваше да пренесе детето от апартамента на Синклер дотук и се тревожеше. Налагаше се да я пренесе в един голям сак, покрай очите на портиера, и да я качи на такси. Страхуваше се, че Джесика може да се събуди по пътя. Затова беше напоил парцала с прекалено много хлороформ, преди да го притисне към устата ѝ.

Максуел разтри челото си. Неприятно му беше да е толкова объркан.

След като сипа хлороформа, той влезе в спалнята, където беше момиченцето... ами то изглеждаше по такъв начин... лежеше на едната си страна, смучеше палеца си и гледаше телевизия. Изглеждаше спокойно и сънено, сякаш лежеше пред телевизора в дома си като всяко малко момиченце. А по бузите ѝ имаше синини, там, където

Спорт я беше ударил. Те също изглеждаха чудесно. Максвел ги харесваше.

Когато Макс пристъпи към нея с парцала, тя заплака, но не се опита да бяга. Просто лежеше, трепереше и плачеше. Максвел задиша тежко, когато седна на леглото до нея. А после я хвана за косата...

Максуел се размърда на стола. Споменът го накара да се възбуди.

Спомни си как сграбчи Джесика, а тя заплака и каза тихо: „Не“. После се опита да отдръпне лице от парцала, но Максвел го притисна към устата ѝ. Това беше чудесно. Бе наблюдавал как топлото ѝ телце се гърчи като на малко животинче...

Сега се вторачи в завързаното дете на матрака. Ерекцията му изпъваше бежовия панталон. Той сложи ръка върху пениса си и го разтри с длан. Продължи да си припомня.

Сложи парцала на лицето ѝ и го задържа там прекалено дълго. Това беше проблемът. Дори след като тя спря да се бори и гърчи, той продължи да притиска парцала към лицето ѝ. Държеше я за косата и усещаше телцето ѝ в ръцете си. И заради това сега тя не можеше да се събуди. Лежеше неподвижно на матрака с посивяло лице.

„Убий я. Нямаме време за губене.“

Максуел седеше на стола, разтриваше члена си и гледаше малкото момиченце. Знаеше, че трябва да послуша Спорт. Трябваше да свърши работата. Знаеше го.

Но нямаше да е хубаво, ако Джесика не беше будна.

След малко Максвел си помисли, че тук е отвратително и миризливо. Съжаляваше, че се наложи да се върнат тук. Миришеше лошо и беше мръсно. И тъмно. Имаше само една стара лампа, която Доленко бе включил. Тя стоеше в ъгъла и хвърляше слаба жълтеникава светлина. На тази светлина Максвел виждаше напуканите стени, стария изгнил под, двата мърляви прозореца. По тавана и ъглите пълзяха хлебарки. А точно под прозореца висеше паяк, голям колкото ръката му.

След като убиха Изрода, Спорт и Максвел скриха всички мебели на горния етаж. Но когато Максвел донесе момиченцето тук, той свали матрака, брезентовия стол и лампата. Сега седеше на стола и притеснено гледаше момиченцето. Лицето му наистина имаше лош

цвят. Сиво, но и тебеширенобяло в същото време. А и когато я донесе тук, Джесика дишаше много странно. Въобще не си поемаше дъх дълго време, а после цялото ѝ тяло се сковаваше и си поемаше дълбоко дъх. Правеше го през нос, защото на устата ѝ имаше лепенка.

„Убий я. Просто го направи и изчезвай.“

Но Максвел седеше. Наблюдаваше я и тропаше с крак по пода. Мислеше си, че трябва да направи това, което му нареди Спорт. Искаше да го направи. Спорт щеше да му даде много пари и тогава той щеше да прави каквото си иска. Можеше да се забавлява с момиченца и момченца. И никога вече нямаше да се тревожи, че може да влезе в затвора. Това много му харесваше. Максвел мразеше затвора. Никак не го харесваше. Единственото хубаво нещо, което му се бе случило там, бе запознанството със Спорт.

Той затропа още по-бързо и заудря коляното си с ръка. Реши, че Джесика скоро ще се събуди. Просто той трябваше да изчака малко и тя щеше да се събуди. Вече дишаше по-добре, отколкото преди.

Максуел се зачуди дали да не свали лепенката от устата ѝ. Това можеше да ѝ помогне.

Не. Не можеше да го направи. Макар че сградата бе празна, не му се искаше тя внезапно да запищи. Не и докато не настъпеше подходящият момент.

Максуел продължи да тропа с крак, а после започна да кима в същия ритъм.

Точно така щеше да постъпи. Щеше да почака още малко, за да види дали Джесика ще се събуди.

Да, щеше да почака още малко.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

БЯГСТВО

Спускането към шахтата беше около три метра. От мястото си до прозореца Конрад едва виждаше тротоара долу. Светлините от апартаментите в сградата му и в съседната падаха само на места, а останалата част тънеше в тъмнина. Някои от прозорците на първия етаж — всичките тъмни — проблясваха от отразената отсрещна светлина.

— Добре — прошепна Конрад.

Затвори очи и прогони образа на мъртвата си дъщеря. Прогони и спомена за кръвта на Елизабет по седалката на корсиката. Отвори очи, отключи малкия прозорец и го вдигна.

Усети влажния вятър по лицето си.

„Ами ако наблюдават? Ако са някъде отвън?“

Прогони и тази мисъл. Трябваше да действа. Беше единадесет и десет. Ако грешеше, трябваше да се върне тук до полунощ. Налагаше се да действа бързо. Веднага.

Отворът беше доста тесен. Наложих му се да се измъква постепенно — първо едната ръка, после главата, после другата ръка. Но нямаше място да измъкне и краката си. Завъртя се и се надигна. Металната рамка го издра. Хълбоците му се заклециха. Той дръпна силно, като сумтеше тежко. Успя да извади крака си...

— Господи!

Плъзна се. Увисна на рамката, а краката му се залюляха под него. После падна.

Краката му се удариха в твърдата настилка. Усети прорязваща болка в дясното си коляно, кракът му се подгъна и Конрад се срина до стената.

В канала имаше вода, която се просмука в панталона му. Конрад стана. Дишаше тежко и се опираше на стената.

Вдигна глава и се огледа. Засмя се горчиво.

„Страхотна идея, тъпако! Загуби играта.“

Собственият му прозорец беше високо над него. Останалите прозорци бяха тъмни и затворени. Можеше ли въобще да стигне до

някой от тях?

„Тъпак с тъпак!“

Изхлипа. Обзе го паника. Стори му се, че отново е на девет години. Стоеше на бейзболното игрище и се надяваше играта да приключи лесно. А после виждаше летящата към него топка и чуваше виковете: „Мръдни назад, мини назад!“. Хвърляше се енергично да я хване, а тя само се удряше в ръкавицата му и падаше на земята. След това идваха ругатните: „Тъпак с тъпак! Загубихме играта заради теб!“.

Мили боже, щеше да прекара остатъка от нощта заклещен в шибаната шахта като плъх в клетка, докато дъщеря му...

„Браво, татко!“

— О, Господи! — изстена той високо.

Вдигна глава към прозорците на съседната сграда.

Всичките бяха тъмни и затворени. И високо. Едва можеше да ги достигне с пръсти. Намръщен от болка, той закуцука към един от тях. Повдигна се и се хвана за перваза. Застанал на пръсти, той пъкна ръце под рамката и бутна нагоре. Прозорецът не се отвори. Конрад отиде до следващия, който също беше заключен. Какво ли друго можеше да се очаква? Това бяха кабинети на лекари, зъболекари, психоаналитици. Нормално бе да са заключени. Конрад се облегна на стената и притисна лице в студения камък. Устните му трепереха.

„Страхотна идея, тъпако!“

Трябваше да направи нещо. Каквото и да е. Вдигна очи към прозореца над главата си и изруга.

Наведе се и събу обувката си. Намръщи се, когато босият му крак стъпи в студената локва. Протегна се колкото можеше по-нависоко и удари прозореца с обувката си.

До този момент се бе чудил само как ще влезе през прозореца. Смяташе, че никой няма да чуе разбиването на стъклото. Това беше Ню Йорк — никой, който чуеше шум от чупене на стъкло, нямаше да му обърне внимание.

До момента, когато удари стъклото, въобще не си бе помислял за аларма. Все пак в неговия собствен кабинет нямаше такава. Не се нуждаеше от нея: в офиса му нямаше нищо ценно, освен може би рецептите му. Но другите лекари, разбира се, държаха лекарства и скъпи инструменти.

После светът около него експлодира. Стъклото се разби със силен трясък и в същия момент Конрад си помисли ужасено: „Господи, ами ако има аларма?“.

И тогава алармата запищя.

Нощта затрепери. Мислите му се разпаднаха на безброй късчета. Той стоеше свит до стената и си повтаряше: „Аларма! Аларма!“.

В прозорците над него светна и някои от тях се отвориха.

„Аларма! О, Господи! Аларма!“

Конрад бързо си обу обувката и огледа прозореца над себе си. Остри парчета стъкла стърчаха от перваза. Той се хвърли към тях. Скочи и се хвана за рамката на прозореца. Стъклата се забиха в дланите му. Алармата пищеше в ушите му.

Конрад стисна зъби и притвори очи, пронизан от острата болка. Набра се и усети как стъклата разкъсват плътта му. Изтегли се горе и се промуши през отвора. Стъклата раздираха ризата и кожата му. Усети гореща кръв по ръцете и корема си. Алармата продължаваше да вие.

Най-после успя да влезе. Търколи се в тъмното и се удари в пода, протегнал ръце пред себе си. Тялото го болеше и кървеше. Болката в коляното го изгаряше. Лежеше на пода, пред очите му се носеха червени облаци, а лудото биене на сърцето му заглушаваше всички други звуци.

После чу алармата отново. Трябваше да бяга. Да стане и да изчезне, преди ченгетата да се появят.

Протегна ръце в тъмнината и напипа някакъв плот. Стисна го здраво и се надигна, като пъхтеше тежко. Усещаше мократа кръв през ризата си. Присвит от болка, се запрепъва през стаята. Докосна една стена и се отдръпна от нея. Удари се в табла с инструменти, която изтрака силно. Намръщи се съсредоточено и видя светлината от външния коридор, която се процеждаше под вратата. Закуца към нея и протегна ръка.

Алармата продължаваше да вие. Конрад застана до вратата. Сега чу и гласове. Плътен бас викаше нещо. Изтракаха ключове.

Конрад застина. Някой идваше. Вероятно портиерът. Или човекът от поддръжката. Все още нямаше полицаи.

Вратата се откряна.

Той се хвърли назад и се залепи до стената. Светлината се разпростря като жълто петно по пода към краката му.

После вратата се отвори по-широко и Конрад видя мъжка сянка.

Беше едър мъж. Висок, с широки рамене. Чернокож мъж в лилава портиерска униформа.

Конрад се притисна плътно до стената, когато портиерът предпазливо надникна вътре. Мъжът отвори вратата още малко. Светлината запълзя към краката на Конрад. Алармата продължаваше да вие пронизително. Портиерът влезе в офиса.

Конрад видя неясния силует, който бавно пристъпваше напред. Забеляза го как опипва стената и търси ключа за осветлението. Още една стъпка и портиерът застана точно пред него. Ако Конрад издишаше дълго съдържания въздух, портиерът щеше да усети полъха му по врата си.

После мъжът направи още една крачка и мина покрай него.

— А, само стъклото — каза той доволно.

Конрад се затича към вратата. Портиерът натисна ключа и стаята се обля в светлина. Но дотогава Конрад вече завиваше зад ъгъла и тичаше по коридора. Зад него алармата продължаваше да пици. Портиерът въобще не се обърна. Дори не го видя.

Имаше дивашки вид: рошава коса и налудничави очи. Оранжевата му риза бе омазана с кръв. Кръв течеше и по ръцете му и капеше от пръстите му. Конрад се втурна във фоайето. Беше просторно, с огледала по стените. От тавана висеше огромен полилей. Предната въртяща се врата се намираше вляво от него. Той закуца към нея.

— Стой!

Конрад се огледа. На стената вдясно от него имаше два асансьора със златни врати. Една от тях тъкмо се бе отворила. От нея изскочи дребен набит испанец, облечен в бежова униформа, опъната по кръглото му шкембе. Техникът по поддръжката.

— Стой! — извика той отново.

Конрад спря.

— Бързо — каза той и посочи към коридора, откъдето бе дошъл.
— В офиса до моя. Бързай. Портиерът...

Мъжът присви очи и се втурна смело по коридора.

Конрад изскочи през въртящата се врата и застана на тротоара замаяно, като примигваше в нощната мъгла.

Намираще се на Осемдесет и трета улица. Сентръл Парк Уест бе вдясно от него. Помисли си, че похитителите го чакат там. Наблюдаваха изхода на неговата сграда. Нямахше да наблюдават и тази улица.

Дишаше тежко. Стомахът му се бунтуваше. Изстена от болка и в ръцете, и в коляното.

„Моля те, Господи! Моля те, моля те!“

Зави към авеню „Кълъмбъс“. Когато се затича, изплака от болка.

В ДЕТСКАТА СТАЯ

Когато полицаите доведоха затворника си, Аги и Елизабет седяха в детската стая.

— Звездите — попита Елизабет. — Ти ли ги нарисува?

Двете жени бяха сами в стаята. Всички полицаи седяха във всекидневната. Елизабет гледаше тавана с ококорени очи.

— Ти ли нарисува звездите? — повтори тя.

Аги кимна. Трудно ѝ беше да говори за звездите на Джеси.

— Да — най-после успя да промълви тя.

— Много са красиви — отбеляза Елизабет.

— Благо... — Агата не успя да довърши.

Елизабет колебливо протегна ръка и докосна рамото ѝ. След това бързо отдръпна ръката си.

— Всичко ще е наред — каза тя тихо. — Тя ще се върне. Знам го.

Аги кимна и се опита да се усмихне.

Елизабет се извърна настрана. Огледа набързо цялата стая. Звездите по тавана, дъгата върху светлосинята стена, кристалния дворец сред пухкавите облачета.

— Наистина ще се върне — добави тя. — Има толкова красива стая.

Елизабет бе облечена в една от старите рокли на Аги. Криминолозите бяха взели нейната окървавена рокля. Прибраха я в найлонов плик, взеха проби от кръвта по бузите на Елизабет и изпод ноктите ѝ. Свършиха това в спалнята, докато Д'Анунцио и специален агент Калвин ѝ задаваха въпроси.

Аги също бе присъствала, тъй като Елизабет я помоли. Седеше на леглото до нея и държеше ръката ѝ. Слушаше историята ѝ за човека с ножа в колата. Слушаше и си мислеше: „Господи, тя го е убила. Нали това казва? Да, убила го е. С голи ръце...“.

Тогава спря да гали ръката на момичето. Просто седеше и я гледаше, а пред очите ѝ бе образът на малкото ѝ момиченце. Джеси с

разтреперани устни, с уплашени сини очи.

Аги преглътна тежко и се вторачи в ръката на Елизабет.

Аги накара полицаите да излязат от стаята, преди Елизабет да се съблече. После подаде роклята ѝ на един от тях през вратата. Извади стара рокля на цветя от гардероба си. Елизабет трябваше да стегне колана и подгъвът се вдигна доста над коленете ѝ, но все пак дрехата ѝ ставаше.

После Аги я заведе в банята. Сложи я на клозета и избърса лицето ѝ с мокра кърпа. Струваше ѝ се, че мие лицето на Джеси. Дъщеря ѝ никога не спираше да говори и да задава въпроси: „Какво ще правим днес? Татко ще се прибере ли преди да си легна? Може ли да гледам телевизия след училище?“. Понякога Аги губеше търпение: „Джесика! Как мога да ти почистя лицето, ако не спираш да мърдаш?“. Джесика започваше да се кикоти и това само влошаваше нещата.

Но Елизабет Бъроуз не помръдваше, нито говореше, докато Аги почистваше лицето ѝ. Седеше неподвижно, с изправен гръб и отпуснати в скута ръце. И гледаше Аги. Наблюдаваше я с огромните си зелени очи и леко отворени устни. Аги искаше да ѝ извика да престане, но не го направи. И Елизабет продължи да я гледа втренчено.

Най-после Аги свърши и пусна кърпата в мивката. Елизабет я наблюдаваше с леко наклонена на една страна глава.

Чак сега Аги забеляза колко е красива. Като картина. Като Венера на Ботичели. Господи, каква ли можеше да стане, ако...

Аги застана до мивката и загледа момичето, което сигурно бе разкъсало онзи мъж с голи ръце.

— Хайде да се върнем в спалнята — нежно предложи Аги.

— Не — отвърна Елизабет и примигна, сякаш гласът на по-възрастната жена я бе събудил. — Искам... искам да кажа... може ли да видя нейната стая?

— Нейната...

— На дъщеря ти.

Сега Елизабет стоеше до леглото на Джесика и възхитено оглеждаше нарисуваните звезди, кристалния дворец, дъгата и

облаците. Тя се отдръпна от Аги със замечтан поглед и отиде до рафтовете с играчки. Докосна нежно малката музикална кутийка и кончетата по нея.

Аги я наблюдаваше внимателно. Видя я как се усмихва на украсените със златни юзди кончета.

През стената се чуваше тихият говор на мъжете в съседната стая.

— Мислех си за тази стая — внезапно каза Елизабет. — За стаята на дъщеря ти. Искях да дойда тук.

— Така ли? — попита Аги и леко потръпна.

Мисълта за тази жена, тази луда жена, заключена в клиниката, която мечтаеше за стаята на дъщеря ѝ...

„Господи, Нейтън! Всичко ли разказваш на пациентите си?“

— Да — кимна Елизабет. — След мъжа... беше онзи мъж с ножа... а после... после полицаите... те ме намериха с него, когато той беше... след като беше умрял, защото Тайния приятел и... и полицаите ме сложиха в тяхната кола и аз им казах: „Трябва да помогнете на доктор Конрад. Трябва да му помогнете“. Непрестанно им повтарях това и те се обадиха по радиото и казаха, че ще ме доведат тук и аз... аз се страхувах. Страхувах се, но си помислих, че ще видя нейната стая. Така си мислех, за да не се страхувам: „Сега ще видя нейната стая“. И си го повтарях през цялото време.

Аги ѝ се усмихна мило.

— Разбирам — каза тя.

— Тогава аз... започна Елизабет, но внезапно замълча. — О — въздъхна тя, — виж.

Очите ѝ заблестяха, на устните ѝ се появи лека усмивка. Тя гледаше в гардероба на Джесика.

— Виж. Тя има толкова много... нали разбираш... животни. Играчки и животни.

— Джесика ги нарича „моите приятели“ — отвърна Аги с треперещ глас.

— Приятели — повтори Елизабет. — Много са сладки.

Тя влезе в гардероба.

Аги се поколеба. Струваше ѝ се, че никога вече няма да може да влезе там. Пристъпи към вградения гардероб. Краката ѝ тежаха като оловни.

Застана до вратата и надникна вътре.

Елизабет бе коленичила сред играчките, заобиколена от алигаторите и марсианците, Туфи, мис Пиги и жабока Кърмит.

Но, разбира се, държеше Белоснежко, старото посивяло мече. Притискаше го нежно към гърдите си.

„Господи! — помисли си Аги, като се опита да преглътне сълзите си. — Избра точно него.“

Прегърнала мечето, Елизабет вдигна очи към нея.

— Аз ще изчезна — меко каза тя. — Доктор Конрад каза ли ти?

— Не — едва успя да отговори Аги. — Не, разбира се.

— Вярно е — тъжно каза Елизабет. — Знам, че е вярно — добави тя, като залюля Белоснежко в ръцете си. — Ще бъде като че ли съм тук с всички тези приятели. И приятелите ще говорят тук и аз ще трябва да ги слушам. Ще ги слушам, а после бавно, бавно, просто ще изчезна — обясни тя, като повдигна ясните си очи към Аги. — Виждала съм такива, нали разбираш. Онези, които са изчезнали. В болниците. Те седят там и само гледат. Гледат стените. — Тя потрепери. — Можеш да ги погледнеш в очите. Все едно си на погребение: стаята е пълна с приятели, но самия човек вече го няма. Само приятелите са там, говорят и живеят вътре. Но човекът е просто... изчезнал. — Тя се усмихна и прегърна мечето. — По-лошо е от погребение. Мисля, че е по-лошо от смъртта.

— Не говори такива неща — каза Аги и пристъпи към нея.

Елизабет притисна мечето силно и потърка буза в него. Очите ѝ се насълзиха и тя въздъхна:

— Толкова хубава стая. Искам да си имам същата.

— О, по дяволите! — въздъхна Аги.

Нейните очи също се насълзиха. Тя пристъпи напред и погали момичето по бузата.

Тогава доведоха арестувания.

Двете жени го чуха в момента, когато влезе в апартамента. Той крещеше диво.

— Майната ви! Майната ви! Това шибано нещо е незаконно! Абсолютно шибано незаконно! Задници такива! Да не мислите, че не е незаконно? Да не мислите, че ще се отървете безнаказано? Очаква ви шибана изненада! Шибаняци! Задници! Не ми прочетохте правата.

Дебелите ви сини задници ще си имат сериозни неприятности. Хей! Разкарай си шибаните ръце от мен! Това е шибана полицейска бруталност. Разкарай се от мен.

— О, Господи! — прошепна Аги.

Тя изскочи от детската стая и се втурна във всекидневната, в тълпата от мъже в униформи и вратовръзки. Те се отдръпнаха и ѝ направиха път. Тогава Аги видя арестувания.

Беше мъжът, който се бе представил за детектив Д'Анунцио. Двама полицаи го държаха за лактите. Ръцете му бяха закопчани с белезници зад гърба. Кестенявата му коса падаше върху очите му, докато се бореше с полицаите. Очите му блестяха и белите му зъби също. Смееше се лудо.

— Момчета, прецакани сте! Толкова сте прецакани, че дори няма да разберете значението на думата „прецакани“. Ще сложат снимките ви до думата в речника, тъпаци. Задници. Никой дори не ми прочете правата, никой не ми каза нищо, само...

Внезапно, преди Аги да осъзнае какво става, тя се нахвърли върху него. Дърпаше го за сакото и го скубеше, по бузите ѝ течаха горещи сълзи, които изгаряха кожата ѝ. Гласът ѝ беше дрезгав вой. Тя едва го позна. Не осъзнаваше, че крещи в лицето на стреснатия мъж.

— Къде е тя? Моля ви, моля ви! Кажете ми къде е бебето ми! О, Господи, трябва да ми кажете къде е Джеси. Кълна се, ще направя всичко...

Аги усети как някой отдръпва ръцете ѝ от врата на мъжа и чу плътните гласове на полицаите.

— Госпожо Конрад!

После почувства как се мъчат да я откъснат от престъпника. Но тя не го пускаше и продължаваше да вика:

— Моля ви! Моля ви, кажете ми, за бога! Кажете ми, че тя е жива! Само ми кажете, че е жива!

После полицаите я дръпнаха назад и я отделиха от него. Той не ѝ бе казал нито дума. Аги се забори с ръцете, които я държаха.

— Моля ви — изпищя тя. — Накарайте го да ми каже. Моля ви, накарайте го да говори...

Някой нареди да заведат арестанта в спалнята. Аги чуваше собствените си хлипове. Звучаха отдалеч и ужасни, сякаш ги издаваше някой друг. Задържана от силните ръце на полицаите, тя видя как водят

престъпника по коридора. Той пак се смееше и косата му падаше над очите. После извика:

— Съжалявам, Цицо. Съжалявам, сладурче, твоите приятели оплескаха работата. Заловиха погрешния човек. Не знам нищо за разни отвлечени бебета. Искам си само адвоката. Защо не посъветваш приятелите си да звъннат на господин Макилвейн, адвоката ми?

Аги се отпусна в ръцете на полицаите.

— Моля ви — изхлипа тя безпомощно.

Арестантът изчезна в спалнята, а полицаите внимателно я пуснаха. Тя падна на колене, наведе глава и косата ѝ се спусна над очите ѝ.

— Моля ви. Накарайте го да каже — заплака тя. — Накарайте го да каже къде е бебето ми. Моля ви!

След секунда я прегърнаха топли ръце и загалиха косата ѝ. Аги чу в ухото си нежно мърморене.

— Всичко е наред. Наистина. Всичко ще се оправи.

Разплакана, Аги облегна глава на гърдите на Елизабет.

— Всичко ще се оправи — повтори момичето. — Вече всички го виждат. Не разбираш ли? Те всички го виждат. Всичко ще се оправи.

УЛИЦА „ХАУЗИС“ 222

Влакът беше ярко осветен. Тракаше силно и се полюляваше. Във вагона имаше само четирима пътници. Някаква двойка си приказваше тихо — млад чернокож с кожено яке и млада бяла жена с изрусена коса. Работник четеше „Нюз“ на средната седалка. Беше як чернокож мъж в униформен гащеризон, оставил работната си каска до крака си.

И накрая, в задния ъгъл, седеше сам мъж. Главата му бе отпусната и плешивото петно на темето му блестеше на флуоресцентната светлина. Ръцете му бяха стиснати в скута. Ризата му бе разкъсана и по нея имаше петна кръв. По линолеума между краката му също капеше кръв.

Когато стигна до улица „Канал“, влакът намали. Работникът сгъна вестника си и стана. Хвана каската си и тръгна към вратата. Стиснал здраво металния прът, той огледа мизерната окървавена фигура. После тихо попита:

— Да ти помогна с нещо, приятел?

Окървавеният мъж не го погледна, а само поклати глава. Тъмните прозорци на влака заблестяха, когато навлезе в станцията. Жълтите плочки профучаха, после постепенно замряха на място, докато влакът спираше.

— Трябва да отидеш в болница — промърмори работникът.

Окървавеният мъж вдигна очи към него и каза:

— Добре съм.

Чернокожият сви рамене и въздъхна.

— Както кажеш.

Вратите се отвориха и работникът излезе. След секунда влакът отново потегли.

Тогава Конрад вдигна глава и погледна през прозореца. Опитваше се да види чернокожия. Дали беше тръгнал към изхода? Дали не беше спрял до обществения телефон, за да звънне на похитителите? Конрад не успя да го види.

В следващия миг го видя как стои на платформата и се оглежда. Но след секунда влакът влезе в тунела, прозорците потъмняха и мъжът

изчезна от погледа му.

Наведен напред, Конрад с мъка си пое дъх. Хвърли бърз поглед към двойката в ъгъла. Сториха му се покрити от червени облаци. Той се намръщи и зрението му се проясни. Видя, че момичето шепне нещо в ухото на младежа и гали бузата му с пръст. Младият мъж гледаше право напред и се усмихваше.

Конрад отново се наведе и тихо прошепна:

— Не ме видяха.

Думите му бяха заглушени от силния трясък на влака.

— Измъкнах се. О, Господи, позволи ми да се измъкна. Моля те.

Затърка ръкавите си, за да махне кръвта от тях. Парченцата стъкло все още изгаряха дланите му.

Влакът спря на улица „Франклин“. Конрад се надигна.

Единадесет и четиридесет. Вече нямаше никакъв шанс. Невъзможно бе да се върне в офиса до дванадесет. Имаше само една възможност да помогне на дъщеря си — ако я държаша в къщата на улица „Хаузис“.

Закуца по малка безлюдна уличка. Дълги мрачни сгради се извисяваха над него. В далечината проблясваше огън, запален в кофа за боклук. Няколко мъже стояха около него и се топлеха. Беше студено и влажно.

Продължи напред, като се мъчеше да не обръща внимание на болката в крака си. Страхуваше се, че някой може да го спре всеки момент. Добър самарянин, ченге или престъпник, който да го убие наред улицата.

Трябваше да ги изчака. Трябваше да изпълни указанията им. Да чака до полунощ, както му бяха заповядали. Трябваше да се обади в полицията. Или да се довери на чернокожия работник в метрото и да го помоли за помощ. Трябваше да направи нещо.

Нещо. Каквото и да е. А не тази последна ужасна грешка.

Улица „Хаузис“. „Грийнуич“ и „Хаузис“. Конрад видя надписа. Почти не помнеше как е стигнал дотук. Застана на ъгъла под уличната лампа и примигна. Огледа улицата. Никъде не светеше. Оттук

виждаше магистралата, по която профучаваха коли. Черните води на река Хъдсън проблясваха от светлините по брега. Беше успял.

Тръгна по улицата. Вече вървеше по-бързо. Стенеше от болка при всяка стъпка. Коляното му гореше. Кракът му бе схванат като дъска. Имаше само един шанс. Продължи, като влачеше крака си. Един шанс. Джесика трябваше да е там. Джеси. Продължи да куца напред.

Мина покрай празно място, обрасло с плевели, обсипани с кутии от бира, хартии и боклуци. Продължи към следващата сграда — беше от кафяв камък и изглеждаше леко наклонена напред, сякаш всеки момент щеше да се срине.

Стигна до нея и застана задъхан отпред. Намръщи се, за да прогони червените облаци от очите си, и прочете номера: 222. Вдигна очи нагоре и прошепна:

— Охо!

Един прозорец на втория етаж светеше.

Елизабет му беше казала точно това, нали?

„Апартаментът беше на втория етаж.“

Нали така му беше казала? Да. Беше сигурен в това. Апартаментът се намиреше на втория етаж. А лицето на червенокосия мъж било пред прозореца. Лицето на Тайния приятел.

Но това не бил Тайния приятел, а най-обикновен човек. Робърт Ростоф, когото Спорт бе убил. А ако Робърт Ростоф бе надничал през прозореца, значи там трябваше да има...

— Противопожарна стълба — изхриптя Конрад.

И тръгна назад към празното място.

Застана на края на парцела и видя противопожарната стълба.

Един шанс.

Конрад навлезе сред плевелите. Стигаха до коленете му. Пристъпи напред и те сякаш оживяха.

Той застина неподвижно. Плевелите се залюляха силно. Десетки плъхове побягнаха от него сред високите треви.

Конрад отново закуцука напред. Вървеше бавно и гледаше в краката си.

Шибани плъхове.

Потръпна и погледна кафявата къща за момент. Настъпи нещо.

Господи, змия!

Нещо лежеше в тревата. Конрад ахна и отскочи назад. Погледна надолу и видя на земята нещо дълго.

Змия!

Но нещото лежеше неподвижно. Той се наведе. Не беше змия. Най-обикновена дълга дръжка от метла, счупена на две. Единият ѝ край беше гладък и заоблен. Другият, счупеният, беше заострен.

Конрад се наведе и я взе. Стисна я здраво и изсумтя, когато стъкълцата се забиха още по-дълбоко в дланите му.

Тръгна към къщата с дръжката в ръка.

Един шанс.

Само един шанс.

Хвана се за първото стъпало на противопожарната стълба. Ръждясалото желязо се заби в ръката му. Без да изпуска дръжката от метлата, той бавно започна да се катери, като влачеше десния крак зад себе си. Един шанс. Само един шанс.

Стигна до първата площадка и се просна изморено на нея. Раната го болеше, но поне кървенето бе спряло. Очевидно не беше засегнат никой от жизненоважните органи. Заизкачва се към втората площадка. Вдигна очи към прозореца. Дори мъждивата светлина дразнеше очите му и червените облаци пак затанцуваха пред тях. Най-после стигна до площадката пред прозореца.

Запълзя по тясната решетка и се сви на малкото пространство, като кашляше тихо и едва успяваше да си поеме дъх. После разтърси глава, вдигна очи и погледна през мърлявото стъкло.

И я видя.

— Джесика! — прошепна Конрад.

Дъщеря му беше там, само на няколко метра от него. Лежеше на матрак на пода. Нощничката на сърчица се бе вдигнала около коленете ѝ. Отначало Конрад я помисли за мъртва — беше отпусната и неподвижна. Сърцето му се сви от ужас.

Ръцете ѝ бяха вързани зад гърба. Устата ѝ — покрита с широка бяла лепенка. Косата ѝ, красивата ѝ къдрава коса, със същия цвят като неговия, бе сплъстена и залепнала по пребледнялото лице. Очите ѝ

бяха широко отворени, вторачени в някаква част на стаята, която той не можеше да види. И беше бледа, толкова бледа...

О, Господи, мъртва ли беше? Беше ли умряла по този начин? Задушена и ужасена?

Чакаща баща си.

Конрад се вдигна на колене, за да погледне по-добре. Надникна през прозореца, без да обръща внимание на болките в цялото си тяло.

— Бебчо? — прошепна той тихо. — Сладурче?

Очите му се напълниха със сълзи. Той притисна треперещата си ръка към прозореца и се опита да изтрие част от мръсотията по него, но кръвта му изцапа стъклото още повече.

— Джеси?

И тогава дъщеря му помръдна.

Внезапно, неочаквано движение. Цялото ѝ тяло оживя изведнъж. Разтресе се на матрака и се отдръпна към стената. Джесика се мъчеше да се притисне в стената. Очите ѝ бяха широко отворени и от тях се стичаха горещи сълзи. Клатеше глава отрицателно: „Не, не, не!“. Конрад видя как устата ѝ се движи зад лепенката. Дъщеря му пищеше.

Беше жива. Трябваше да намери помощ. Да слезе долу и да повика полицията. Джесика беше жива!

В този момент някаква сянка мина пред очите му и той видя...

— Ох, мамка му! О, Господи, не!

Видя как Максвел пристъпва към дъщеря му.

ЛУИС МАКИЛВЕЙН И КОНСТИТУЦИОННИТЕ МУ ПРАВА

— Е, господин Макилвейн... Луис... можем да действаме по лесния начин или по трудния — каза специален агент Калвин. — Разбираме ли се?

Затворникът, чието име беше Луис Макилвейн, седеше на леглото. Ръцете му бяха закопчани с белезници зад гърба. Гледаше специален агент Калвин и кимаше.

— Добре — каза Калвин.

Беше застанал пред Макилвейн, навел към него острата си брадичка.

— Искам да ми обясните какво точно направихте с дъщерята на Конрад — продължи той.

Луис Макилвейн продължи да кима. После се усмихна и каза тихо:

— Специален агент Калвин. Задник. За стотен път ти казвам, че искам да говоря с адвоката си. Няма да кажа и дума, докато не говоря с него. А когато се видя с него, ще му кажа: „Господин адвокат, моля ви, донесете ми ташаците на специален агент Калвин на поднос, за да мога да ги изям“. Загриваш ли?

Детектив Д'Анунцио въздъхна тежко. Стоеше облеган на стената на спалнята, притиснал ръцете си с огромния си задник. Издърпа лявата и погледна часовника си. Единадесет и четиридесет и пет. Д'Анунцио вдигна глава и загледа специален агент Калвин, наведен напрегнато над заподозрения.

Д'Анунцио го наблюдаваше и мислеше за госпожа Конрад. За умните ѝ насълзени сини очи. За формата на гърдите ѝ. Когато го беше прегърнала — след като влезе в дома ѝ и тя падна в ръцете му — бе усетил тези огромни гърди, притиснати към неговите. „Доктор Конрад е един невероятно щастлив човек — помисли си той. — Какво ли е да имаш подобна жена под себе си? Чувствителна, интелигентна жена, която вика и стене под теб, и голите ѝ гърди се люшкат?“

— Луис — каза специален агент Калвин, — сигурен съм, че разбираш, че времето е изключително важно за нас. Ако нещо се случи с момиченцето, никой адвокат на света няма да може да ти помогне. Схващаш ли? Не смяташ ли, че ще се почувстваш по-добре, ако излееш душата си пред нас?

Макилвейн подуши въздуха.

— Пръдна ли някой? — попита той и се завъртя към Д'Анунцио. — Хей, дебелак, ти ли вмириса въздуха? Това да не е някакъв нов метод за разпити?

Специален агент Калвин бавно поклати глава и тръгна към Д'Анунцио. Заговори му тихо, за да не го чуе Макилвейн.

— Мисля, че трябва да доведем госпожа Конрад.

— Какво? — примигна Д'Анунцио, като прогони фантазиите от главата си. — Искам да кажа — защо?

— Ами за да го помоли — прошепна Калвин. — Да отправи лична молба.

Д'Анунцио се вторачи в човека от ФБР. Не знаеше какво да каже. Специален агент Калвин кимна самоуверено.

— Отидете да я доведете.

Госпожа Конрад беше във всекидневната. Седеше на пода съвсем измъчена. Елизабет бе до нея и я галеше по рамото. Когато Д'Анунцио влезе, тя вдигна глава към него. Погледна го с доверчивите си очи, които накараха кожата му да настръхне.

— Каза ли ви? — попита тя с треперещ глас. — Каза ли ви нещо? Детективът си пое дълбоко дъх.

— Не, госпожо — отговори той. — Специален агент Калвин смята, че ще има полза, ако вие поговорите отново със заподозрения. Ако го помолите да ни каже нещо.

Стори му се, че думите му звучат невероятно тъпо.

Но жената кимна несигурно. Очите на Д'Анунцио се стрелнаха автоматично към гърдите ѝ. „Какво ли е да имаш такава жена?“ — отново се запита той.

Хвана я за ръката. Усети меката, сочна плът под пръстите си, докато ѝ помагаше да стане.

Когато Д'Анунцио въведе госпожа Конрад в стаята, затворникът вдигна глава и се ухили.

— Хей, здрасти, Цицо — каза той. — Как си? Знаеш ли, не бих влязъл тук, ако бях на твое място. Тоя противен дебелак увоня цялата стая с пръдните си.

Лицето на Д'Анунцио почервения. Той бързо остави госпожа Конрад до специален агент Калвин и се оттегли до стената. Оттам загледа Макилвейн, веселите му очи и белозъбата му усмивка.

— Е, Луис — меко каза специален агент Калвин. — Това е майката на малкото момиченце. Просто искам да я изслушаш. Ясно ли е?

Луис Макилвейн се ухили нагло на Аги.

Тя се вторачи в него, без да проговори. Очевидно се опитваше да се сдържи да не заплаче. Макилвейн продължаваше да се хили и да подскача на леглото като навита играчка.

Д'Анунцио сведе очи към краката си. Мили боже!

— Моля ви, господин Макилвейн — каза жената с треперещ глас. — Моля ви. Ако ни кажете къде е дъщеря ми, кълна се... ще направя всичко... сигурна съм, че мога да поговоря със съдията ви... или ще свидетелствам на делото ви... само ако ни...

Макилвейн се изсмя силно и заподскача весело на леглото.

— Сладурче, Цицо, дело няма да има. Не слушаше ли, миличка? Те се преобаха. Разбираш ли? Не ми прочетоха правата. Не ми позволиха да се обадя на адвокатата си. Скъпа, аз ще бъда освободен. Скоро ще изчезна оттук.

Госпожа Конрад сведе очи. Нямахше сили да продължи. Специален агент Калвин погледна Макилвейн строго.

Детектив Д'Анунцио въздъхна тежко, отдръпна се от стената и тръгна към леглото. Испитваше огромно желание да пръдне, но не смееше да го направи пред госпожа Конрад.

— Детектив? — каза специален агент Калвин.

— Ще прочета на задържания правата му — отговори Д'Анунцио, като погледна бързо госпожа Конрад.

Тя го наблюдаваше внимателно. По бузата ѝ се стичаше сълза.

Д'Анунцио се обърна към Макилвейн, хвана го за ръката и с бързо движение го вдигна на крака.

— Детектив... — предупредително започна специален агент Калвин.

Макилвейн се ухили неприятно.

— Внимавай, тлъстако — каза той. — Не искаш да си навлечеш още повече неприятности, нали? Само ми прочети правата.

Д'Анунцио кимна.

— Имаш право да се сгънеш на две и да кажеш „ох“.

Макилвейн се изсмя.

— Какво, по...

Д'Анунцио замахна с ръка и заби юмрук в слънчевия сплит на заподозрения.

Макилвейн се сви.

— Ох!

— Детектив! — извика Калвин. — Детектив...

Макилвейн бе наведен толкова ниско, че Д'Анунцио виждаше белезниците зад гърба му.

— Имаш право да паднеш на пода като чувал с картофи — продължи той.

Вдигна огромния си юмрук над главата си и го стовари надолу като чук. Удари Макилвейн точно в тила и той се просна на пода наистина като чувал с картофи.

— Детектив! — отново извика специален агент Калвин. — Детектив! Детектив!

Д'Анунцио посегна към кръста си и извади служебния си пистолет. Оръжието изглеждаше миниатюрно в месестата му ръка.

— Детектив! О, Господи, детектив! — изкрещя Калвин.

При вика му Макилвейн вдигна глава и се втренчи замаяно в Д'Анунцио. Лицето му бе придобило сивкав цвят, а устните му изглеждаха мъртвешки бледи. Очите му се стрелкаха нервно.

В следващия миг видя оръжието. Очите му спряха да се движат и се ококориха. Вторачиха се в дулото.

— Достатъчно! — каза специален агент Калвин и пристъпи към Д'Анунцио.

Но в следващия миг госпожа Конрад застава между него и детектива и сграбчи реверите на черния му костюм.

— Не! — извика тя.

Младият агент я загледа изумено. Отвори уста, сякаш се канеше да каже нещо, но не проговори.

— Не! — повтори ясно госпожа Конрад. — Не!

После погледна през рамо Д'Анунцио. Той потъна в прекрасните ѝ очи. Сини и насълзени, широко отворени и дълбоки. Дебелакът се усмихна леко.

После, без да обръща внимание на изумения поглед на специален агент Калвин, коленичи до Макилвейн с пистолет в ръка.

Не му беше лесно да коленичи. Трябваше да дръпне нагоре панталона си и да се отпусне предпазливо. Дишаше тежко. Но най-после застана на пода до Макилвейн, който гледаше ужасено пистолета му.

Д'Анунцио притисна дулото до лявото коляно на престъпника.

— Имаш право да пициш в зловецка агония — продължи той. — Да се гърчиш на пода и да виеш.

И свали предпазителя.

— Улица „Хаузис“ номер 222 — бързо избърбори Макилвейн с глас, който идваше някъде дълбоко от гърлото му. — Улица „Хаузис“ номер 222.

Беше точно пет минути преди полунощ.

МАКСУЕЛ

Точно в този момент малкото момиченце най-после се събуди.

Максуел седеше на брезентовия стол и го наблюдаваше.

Първо се повдигнаха клепачите му. Джесика изхърка леко и тялото ѝ се скова отново. Максуел облиза устни. Наведе се напред, любопитен да види какво ще стане.

Клепачите на момиченцето потрепнаха още няколко пъти и се отвориха. Сините му очи гледаха замаяно.

Максуел се усмихна.

Размърда се на стола и се надигна. Но след секунда детето отново изгуби съзнание. Клепачите му се отпуснаха.

Максуел се върна на стола и зачака. Стискаше здраво дръжките на стола. Дишаше възбудено, гърлото му бе свито от напрежение.

Детето отвори очи. Вторачи се в нищото. Този път Максуел изчака търпеливо. Минута. Две. Дълго време. Или поне така му се стори. После очите на момиченцето се спряха върху него. Джесика го гледаше, но не мърдаше, нито пък реагираше по някакъв друг начин.

Максуел продължи да чака. Искаше да е сигурен. Искаше да ѝ даде възможност напълно да се свести. Мъжът и момиченцето се гледаха замаяно. Въздухът в стаята беше тежък и миришеше на прах.

Джесика си пое дъх през носа. После още веднъж. Не затвори очи. Лежеше на матрака и гледаше Максуел с помътени очи. След още една-две минути той кимна. Да, тя вече беше будна. Той се надигна.

Това очевидно не ѝ хареса.

В момента, когато Максуел се изправи, Джесика направо побесня. Замята се на матрака като луда. Риташе с малките си крачета и се отдръпваше към стената, като издаваше приглушени звуци под лепенката.

Отначало Максуел се стресна, но после му хареса. Пенисът му се втвърди и той тръгна към нея.

Момиченцето изпищя изпод лепенката и отново зарита. Нощничката се вдигна нагоре по бедрата му. Максуел видя малката

цепка между краката му и задиша учестено. Погали члена си през панталона.

Смъкна се на матрака и седна до Джесика. По бузите ѝ се стичаха сълзи. По кръглите ѝ, бебешки бузи.

Максуел сграбчи единия ѝ крак. Обви ръка около мекия ѝ прасец и я придърпа към себе си.

— Мммм... — изсумтя Джесика изпод лепенката.

Гърдите ѝ се надигаха и спадаха бързо. По бузите ѝ течаха сълзи.

Стиснал крака ѝ с едната си ръка, Максвел хвана лепенката с другата.

— Успокой се — утеша я той. — Успокой се.

И с бързо движение отлепи лепенката от устата ѝ. Момиченцето жадно си пое дъх и се закашля. Отдръпна се от Максвел и започна да се дави.

Пръстите му нежно масажираха прасеца ѝ. Очите му блестяха.

След секунда дишането на Джесика се успокои. Тя се обърна и погледна Максвел. Разплака се още по-силно. Болнава червенина заля бузите ѝ под тъмните синини. Тя клатеше глава и пясъчнорусата ѝ коса се мяташе. Цялата трепереше. Максвел я наблюдаваше с блеснали от възбуда очи.

— Моля... — едва прошепна момиченцето.

Максуел изстена силно и пусна крака ѝ. Докосна члена си с едната си ръка и обви с другата гърлото на Джесика. Усети ускорения ѝ пулс. Стори му се, че бие право в ръката му и в собственото му сърце. Той си пое дълбоко дъх.

Прозорецът зад него изтрещя.

Максуел се обърна. Някакъв глас зави в главата му като сирена.

„Полиция! Полиция! Отивам в затвора. Не искам в затвора...“

От прозореца се посипа водопад от стъкла. Мъжко тяло влетя през него. Стъклото и човекът сякаш избухнаха в стаята пред ужасените очи на Максвел.

После стъклата изтракаха на пода, а мъжът падна. Просна се на пода с глух удар и остана там. Ризата му бе прогизнала от кръв, стъкълца блестяха и по нея, и в пясъчнорусата му коса.

„Полиция, по... не затвор... не...“

Гласът в главата на Максвел постепенно замря.

Мъжът на пода се раздвижи бавно и с мъка. Максвел забеляза, че е съвсем дребничък. А до прозореца нямаше никой друг, освен него. Само този дребен тип.

Малкият човечец повдигна глава и погледна Максвел.

„Чакай малко... това е... това е онзи тип... онзи...“

Чу шум зад себе си, обърна се и погледна момиченцето.

Джесика се бе търколила настрани и гледаше мъжа на пода. Очите ѝ бяха замечтани, а устните — леко отворени. Сълзите продължаваха да текат по бузите ѝ, но вече не хлипаше. Тя облиза устни и поклати глава, сякаш не можеше да повярва на очите си.

После детето се усмихна и прошепна:

— Татко?

Максуел пак погледна човека на пода. Дребосъкът го гледаше втренчено, ръцете и краката му мърдаха сред счупените стъкла. Мъжът приличаше на бебе, което се опитва да пълзи.

Максуел се засмя весело и раменете му се разтресоха.

След това се надигна от мястото си.

ПОЛУНОЩ

„О, Господи — помисли си Конрад, — чудовището става.“

Той трескаво затърси дръжката от метлата сред счупените стъкла.

При падането беше загубил оръжието си. Опита се да превъзмogne огнените светкавици пред очите си. Чудовището се надигаше от матрака. Нагоре и нагоре. Сянката му се изкачи по стената.

— Мамка му! — прошепна Конрад.

Налагаше се да забрави за дръжката. Трябваше да стане. Веднага.

Кракът му гореше от болка, но той упорито се помъчи да се вдигне на ръце и колене.

„О, Господи, никога вече няма да влизам през прозорци!“

Конрад изстена и се надигна.

— Татко!

Стреснат от дрезгавия вик на дъщеря си, той вдигна глава. Гигантът пристъпваше към него.

Конрад се опита да запази равновесие. В този момент чудовището го сграбчи за врата.

Конрад не бе видял трупа на Били Прайс и начина, по който вратът му бе смазан като от преса. Ако го беше видял, вероятно нямаше да е толкова изненадан от нечовешката сила, която започна да го души. Заля го черна вълна. Усети как крайниците му омекват, а вътрешностите му се отпускат.

— Татко! Татко! Татко! Татко! Татко!

Истеричните викове на Джесика пронизаха мозъка му като кинжал. Но само за миг. После сякаш се стопиха в зловецата тишина около него. Всичко потъваше в тази тишина и в мрака, който се бе спуснал заедно с нея. Всичко, освен странно дребното и тъпо лице на животното, което го душеше. Максвел го повдигна от земята и краката на Конрад заритаха във въздуха. Докторът си помисли, че около него

няма нищо, освен тишина, мрак и злоещото лице със замечтана усмивка, ниско чело и блеснали очи...

Конрад вдигна една от омекналите си ръце и успя да забие два пръста в окото на чудовището.

— Ох! — извика Максвел.

Ръката му се отвори и Конрад падна на пода. Искеше да стане, но не можеше. Тишината и мракът все още го владееха. Внезапно силен вик достигна до съзнанието му.

— Татко! Татко! Татко! Не! Не! Не!

„Джеси? Бебчо? Бебчо?“

През червените облаци пред очите си видя дъщеря си завързана на матрака. После тя изчезна.

Погледът му бе блокиран от огромния мъж, от чудовището, което отново застана над него.

Максуел притискаше окото си с ръка и се мръщеше.

— Заболя ме — каза той и удари Конрад.

Юмрукът му, тежък като ковашки чук, се стовари в лицето на Конрад и той отлетя назад с размахани ръце.

— Татко! Татко! Татко! Не! Не! Не бий татко ми!

Конрад чу как писъкът на дъщеря му се превръща в див вой, после се удари в стената. Въздухът му излезе със свистене от дробовете. Стори му се, че главата му ще се пръсне.

— Татко! Помогнете на татко! Моля ви! Моля ви!

Последва диво животинско ръмжене. Замаяният от удара Конрад вдигна очи и видя как Максвел се втурва през стаята към него. Огромното чудовище се движеше с изненадваща скорост.

— Шибаняк! — изкрещя Максвел и заудря доктора с юмруци.

Първият удар в корема събори Конрад, но още преди да падне на пода, получи втори в лицето си. Усети как челюстта му изхрущява и носът му се сплесква. Плисна го кръв. Юмруците барабаняха по него безпощадно и той се отпусна безсилно на пода.

— Аaaa!

Петгодишното момиченце пицеше отчаяно. Конрад обаче губеше съзнание. Неясно, сякаш през мъгла, видя масивната фигура на чудовището, което се отдалечаваше от него.

Джесика продължаваше да пици.

— Бебчо — едва промълви Конрад.

— Млъкни, мамка ти! — изрева Максвел и се наведе над детето.

СТЪЛБИ

Д'Анунцио сграбчи Макилвейн за реверите и го вдигна. После доближи лицето си до неговото.

— На остров Райкър има стаи, които не е виждал никой адвокат — изръмжа детективът. — Но аз съм ги виждал. И ще те пъкна в една от тях, ако ме излъжеш.

— Улица „Хаузис“ номер 222 — бързо повтори Макилвейн. — Кълна се. На втория етаж. Той ще я убие. Луд е. Ще я убие.

— О, Господи! — изплака Аги Конрад.

Д'Анунцио погледна специален агент Калвин и каза:

— Да вървим.

Дебелият детектив се втурна с крясъци във всекидневната.

— Имаме нужда от подкрепления за улица „Хаузис“ 222 в Трайбека. Кажете им да действат предпазливо. Имаме заложничка на втория етаж, а престъпникът е въоръжен и много опасен.

Д'Анунцио забеляза млад униформен полицаи, който отиваше към спалнята, и му нареди:

— Вземете и престъпника, за да мога да му пръсна черепа, ако ме е излъгал.

— Добре — кимна полицаят.

Да! Точно така!

Д'Анунцио се чувстваше добре. Като влак. Като валяк. Отиваше да пипне другия престъпник. Усещаше, че Аги Конрад е зад него. Тя непрестанно вървеше по петите му като загубено кученце.

Той се обърна и, разбира се, я видя. Тичаше след него, а циците ѝ подскачаха под фланелата. Беше прекрасна.

— Можете да дойдете с мен — каза ѝ той мило.

Аги кимна и тръгна след него.

Д'Анунцио забърза по коридора, като пухтеше при всяка стъпка. Зад него следваше малка група. Аги Конрад, Елизабет Бъроуз, специален агент Конрад. Накрая беше полицаят, който влачеше Макилвейн.

Детективът се движеше гордо. Дишаше тежко, сякаш теглеше останалите с въже.

Стигнаха до асансьорите. И двете врати бяха затворени. Д'Анунцио спря и изруга. Тъкмо се канеше да натисне копчето, когато усети очите на госпожа Конрад върху себе си.

— Добре — излая той задъхано, — ще слезем по стълбите.

И поведе парада.

ДРЪЖКАТА ОТ МЕТЛА

— Таткотаткотаткотаткоааааа...

Страшният безумен писък проникна през тъмнината до Конрад.

— Бебчо?

Воят продължи безкрайно и задъхано. Конрад не можеше да разбере дали идва някъде от външния свят, или от самия него. Той се надигна от пода.

— Бебчо?

Видя огромното чудовище, което коленичеше до дъщеря му. Видя Джесика...

— О, не, бебето ми...

Джесика се бе свила до стената. Лицето ѝ бе аленочервено. Отворила широко уста, тя виеше ужасено.

Конрад примигна и прогони червените облаци и тъмнината. И в този миг видя дръжката от метла.

Лежеше на пода сред блестящата купчина стъкла. Не беше далеч от него. Можеше да стигне до нея.

— Млъкни! Млъкни, да те вземат дяволите! — изрева Максвел.

Конрад се повлече по пода.

Надигна се на ръце и се опита да коленичи. Изгаряща болка прониза десния му крак и пропълзя нагоре чак до топките му. Болката го разбуди и той облиза кръвта по счупената си челюст. Стори му се, че цялата му глава е оголен, наранен нерв. От отворената му уста се стичаше кръв, както и от раните от стъклата по корема му. Той запълзя напред и протегна ръка.

Докосна дръжката от метлата и стисна грапавото дърво.

Трябваше да стане. Трябваше...

— Ела тук! — вбесено изкрещя Максвел.

Чудовището се протегна към крака на Джесика и я стисна за глезена. Задърпа я към себе си.

— Моооооляяяяя — изви тя.

Конрад се надигна. Запрепва се към Максвел, стиснал дръжката в ръка.

Максуел долови движението му с крайчеца на окото си. Пусна Джесика и се обърна. После се надигна.

Господи, сякаш някакъв демон изскачаше от ада.

Преди Конрад да го достигне, цялата масивна тежест на животното се стовари върху него. Дръжката излетя от ръката му и изтропа на пода. Конрад бе отхвърлен назад със зловеща сила. Просна се на пода като мъртъв и Максвел се хвърли върху него. Заудря го с юмруци. Писъците на Джесика изгаряха мозъка му. Около него нямаше нищо друго, освен страшните писъци и юмруците на Максвел.

От силния удар в корема Конрад се преви и повърна. Друг юмрук смаза тестисите му. Той се сви настрани. Нов удар в лицето, после още един. Конрад остана проснат по гръб с разперени ръце.

Джесика виеше отчаяно.

Максуел изръмжа. Изправи се и заудря с юмруци по гърдите си. Устата му бе разкривена от ярост и от нея капеше бяла пяна. Очите му се въртяха диво. Ръмженето му заглуши писъците на Джесика.

— Шибаняк! — изрева той. — Гаден шибаняк!

Чудовището срита силно Конрад. Тялото на доктора се плъзна настрани, но той не усети удара. Не чу ръмженето. Лежеше по гръб безжизнено.

— Млъкни, кучко! — изкрещя Максвел и отново се втурна към детето.

— Не! Моля ви! Мамо! Мамо! Мамо!

Конрад лежеше по гръб неподвижно.

— Моляяяяяя...

РЕСТОРАНТ „ХО СУН“

Докато стигне до стария си понтиак, Д'Анунцио остана без дъх. Закашля се дълбоко и в гърлото му се надигна горчилка. Аги Конрад и Елизабет Бъроуз бяха зад него. Останалите — Калвин и полицаят, хванал Макилвейн, вече се бяха качили в колите си, готови да се отправят към местопрестъплението.

Д'Анунцио отключи шофьорската врата и настани огромното си тяло зад волана. Вкара ключа в стартера и запали двигателя. След това се протегна да отключи другата врата.

Аги Конрад седна в колата до него и отвори задната врата. Елизабет Бъроуз бързо седна на задната седалка. Д'Анунцио увеличи звука на полицейското радио.

— Добре — каза той и завъртя волана.

Чу как задната врата се затваря и натисна газта.

Гумите на понтиака изсвистяха и голямата кола излетя напред. Синьо-бялата патрулна кола пред тях се вля в движението по Тридесет и шеста улица. Сирената ѝ зави и лампите ѝ засвяткаха. Официалната черна кола на Калвин потегли след нея и сирената ѝ се присъедини към воя. Д'Анунцио бръкна под седалката си и извади червената си лампа. Сложи я на таблото и включи собствената си сирена.

Движещите се по улицата таксита и коли намалиха и отбиха настрани. Патрулната кола профуча покрай тях, следвана от черната кола на Калвин и понтиака на Д'Анунцио. Подминаха библиотеката на Морган — мраморната ѝ фасада се открояваше красиво в тъмнината. После, със силен писък на гуми, понтиакът зави по Парк авеню и се стрелна към долната част на града.

Д'Анунцио погледна Аги Конрад, която седеше притиснала ръце към устата си, вторачена напред.

— Патрулите от долната част вече трябва да са там — опита се да я успокои той.

Тя кимна, но не се обърна към него.

Радиото изпраща и се чува откъслеци от доклад.

— Централа... на това място няма заложници... край.

Д'Анунцио хвърли бърз поглед към госпожа Конрад, която се бе обърнала към радиото.

— Потвърждение, Централа... на втория етаж на улица „Хаустън“ номер 222 се намира ресторант „Хо Сун“. Чудесна храна, но определено няма заложници. Край.

Дебелият детектив изръмжа гърлено и грабна микрофона. Вдигна го към устата си, натисна бутона и изрева:

— Тъпацци, говори Д'Анунцио. Съобщете на всички идиоти, че заложниците са на улица „Хаузис“ 222, не на „Хаустън“. Улица „Хаузис“ 222.

Остави микрофона и погледна напред. Понтиакът приближаваше към червен светофар. Цивилните коли пред него не отбиваха. Няколко от тях се опитаха да се възползват от полицейските сирени, за да профучат бързо през кръстовището. Пищяха клаксони и свиреха гуми. Д'Анунцио завъртя волана и понтиакът се понесе напред.

Радиото отново изпращя.

— Всички патрулни са уведомени за грешния адрес...

Ново пращене.

— Къде, по дяволите, е улица „Хаузис“?

Д'Анунцио закачи микрофона на мястото му, погледна Аги Конрад и каза:

— Не се тревожете, госпожо.

Аги се засмя налудничаво, обви ръце около раменете си и потръпна.

СМЪРТ

Конрад не виждаше и не чуваше нищо. Носеше се по гръб в черното море.

Беше място без промяна и без хоризонт. Само морето, чиито вълни се издигаха и спадаха под него.

— Ма-мо! Ма-мо! Ма-мо!

Звукът се надигна, спадна, после отново се надигна. Струваше му се, че е част от самия него.

— Ма-мо.

Две тежки срички, изхлипани от дъщеря му.

— Ма-мо! Ма-мо! Ма-мо!

Конрад долови безумния ужас в този писък.

— Ма-мо...

Усети объркването в писъка. Последното и единствено объркване. Чувстваше, че дъщеря му се чуди какво ѝ се случва. Защо? Защо не си е у дома заедно с майка си? Притисната в прегръдките на майка си.

— Маааа-маааа...

„Бebчo“ — помисли си Конрад.

И стана.

Размърда се затруднено в тъмнината. Струваше му се, че се опитва да повдигне огромен товар от непоносима болка с ръце от хартия.

„... бeбeтo ми... бeбeтo ми...“

Воят на Джесика премина в дълъг ужасен писък.

— Неееееее...

Мизерната стая се завъртя около Конрад. Изглеждаше огромна и размазана. А в другия ѝ край бе Максвел — изглеждаше висок като небостъргач.

— Неееееее... маааааааааа...

Максвел пълзеше към дъщеря му. Тя се притискаше в стената, а чудовището напредваше към нея.

Конрад закуца напред. Измина последните няколко стъпки и се хвърли върху Максвел. Обви ръце около врата му.

— Мамка ти! — изрева Максвел.

Конрад увисна върху него, обвинил слабите си ръце около врата му. Огромното разгневено чудовище замахна и се опита да го удари. Конрад се държеше упорито за него.

— Шибаняк! Шибаняк! — изкрещя Максвел.

Той се протегна назад, хвана лявата ръка на Конрад и с див крясък го откъсна от себе си и го метна на пода.

Въпреки пронизителните писъци на детето и собственото си животинско ръмжене, Максвел чу как ръката на доктора изхрущява. Конрад изпищя. Тялото му се скова, после се отпусна безжизнено.

Максвел застана над него и започна да го ругае. От устата му капеше пяна.

— Харесва ли ти, а? Харесва ли ти, шибаняко? Сега си мъртъв! Мъртъв си! Нали?

Очите му се въртяха толкова диво, че се виждаше само бялото им под гъстите вежди.

После Максвел сграбчи гърлото на Конрад и стисна. С другата си ръка го хвана за колана и го вдигна във въздуха. Конрад безпомощно размаха ръце. Максвел го вдигна до рамото си. От устата на доктора плисна кръв.

— Е, сега си мъртъв! — изръмжа Максвел и хвърли дребното тяло на врага си чак в другия край на стаята.

Конрад профуча през въздуха като парцалена кукла. Дъщеря му гледаше ужасено и пищеше. Той се удари в стената и се просна по лице. Под главата му потече алена локвичка кръв. Лявата му ръка бе изкривена под неестествен ъгъл.

Не помръдна. Не виждаше нищо. Не чуваше нищо. Не чу дивите писъци на дъщеря си. Не чу смеха на Максвел. Не вдигна глава, когато великанът тръгна към матрака и малкото момиченце.

Максвел коленичи до Джесика и я сграбчи за глезена. Тя запищя още по-силно. Той се засмя отново, после обви ръка около гърлото ѝ и започна да стиска. Бавно. Почти нежно.

Джесика изпищя за последен път.

СКИТНИК ПРЕД ВРАТАТА

Скитникът, подслонил се в един вход на улица „Хаузис“, чу писъка, който го разбуди от съня му.

Вдигна глава и се огледа. Потръпна и изсумтя.

— А, мамка му! Какво беше това?

Беше висок, слаб, бял мъж на четиридесетина години, облечен в мръсно палто върху мръсни парцали. Лежеше във входа на къщата срещу номер 222. Бе спал дълбоко, докато писъкът не го събуди. Тежкият му сън се дължеше на бутилката лош бърбън, която бе изпил.

Беше работил дълго и тежко за този бърбън. Е, не дълго, но наистина тежко. Беше прекарал няколко часа в просия на Бродуей, пред магазина за видео- и аудиотехника. Имаше си теория, че хората се чувстват виновни, когато купуват нещо скъпо и луксозно. Вярваше, че това ги прави по-благоклонни към просяците.

Днес стратегията му даде добри резултати. Между дванадесет и половина и два часа спечели двадесет и пет долара. Приключи с работата за деня и се награди за труда си с шише уиски. Следобеда изкара заедно с няколко приятели на удобна пейка на метрото. Малко след падането на нощта лежеше сам на платформата и повръщаше върху релсите.

Беше късно — след десет — когато стигна до входа и легна да спи. Възнамеряваше да прекара тук цялата нощ. И определено не желаше да го безпокоят.

Но писъкът на Джесика го събуди. Той седна и се вслуша. Дали не беше сънувал? Сигурно. Но...

Но зловещият писък остана с него. Струваше му се, че пълзи под кожата му и го измъчва. Той се вслуша внимателно: свистене от гуми на коли, тропане на подземните тръби...

И тогава, някъде отдалеч, се чу друг вой. По-силен. Воят заглуши градските шумове и се приближи към него.

„Сирени — помисли си просякът. — Ченгета. Мамка му.“

Облегна се на стената и бавно се надигна.

Ченгета. Шибани ченгета!

Първите червени светлини проблеснаха иззад ъгъла. Сирените завиха още по-силно и се спуснаха към него. Появиха се още коли, цяла армия от блестящи светлини.

— Ох — изстена скитникът.

После закуцука към реката колкото се може по-бързо и размаха ръка към патрулните коли зад себе си.

— Пфу — промърмори той отвратно. — Какво, по дяволите, ми влиза в работата? Какво, мамка му?

ОТНОВО МАКСУЕЛ

Колата на Д'Анунцио изхвърча иззад последния ъгъл и се втурна в нощта, осветена от въртящите се лампи на патрулните коли.

Аги седеше сковано, обзета от ужасни предчувствия. Светлините проблясваха пред очите ѝ като червени облаци. Сирените пулсираха в слепоочията ѝ като учестения пулс, който усещаше в гърлото си.

Понтиакът закова до бордюра. Аги отвори очи. Цялата уличка бе задръстена от полицейски коли, от които изскачаха мъже — полицаи в униформа и детективи с костюми и вратовръзки. Всички държаха пистолети и бяха приковали очи в единствената къща.

Аги също вдигна глава. Къщата беше от кафяв камък и стоеше самотно до празен парцел. Черните ѝ прозорци изглеждаха зловеци. Изроненият камък, очуканата врата и аурата на разложение ѝ придаваха вид на човешки череп.

Аги изохка ужасено.

— Чакайте тук — каза Д'Анунцио, отвори вратата на понтиака и излезе с пухтене.

Но Аги изчака само секунда, колкото да погледне към задната седалка. Елизабет седеше там замаяна и наблюдаваше замечтано червените светлини. Когато Аги се обърна към нея, тя примигна и я погледна. После ѝ се усмихна мило.

Аги също се опита да ѝ се усмихне, после отвори вратата и излезе навън.

Трепереше. Краката ѝ бяха омекнали. Искаше ѝ се всичко това да е сън. Копнееше да си е у дома със семейството, със съпруга и детето си и това да не се случва. Тя се облегна на колата на Д'Анунцио и се огледа.

Червените светлини на колите я заслепяваха. Тя вдигна ръка към очите си и изпод нея видя сенките на мъже. Полицаяте бяха навсякъде. Тичаха напред, скриваха се зад колите и насочваха пистолетите към къщата.

Аги не можеше да се скрие. Стоеше до колата на Д'Анунцио и гледаше зловещата къща.

„О, Джеси... бебето ми...“

Огромното тяло на Д'Анунцио мина покрай нея и застана до патрулната кола отпред.

— Това ли е? — попита той.

Аги видя уплашеното лице на Макилвейн — той кимаше енергично на Д'Анунцио.

— Да, да, да. Но той е луд, казвам ти. Може вече да я е очистил. Никой не може да го спре, казвам ти...

Аги видя как специален агент Калвин изтича до Д'Анунцио с рупор в ръката.

— Ще го извикаме — каза той рязко.

Д'Анунцио се завъртя към него и кимна.

— Добре — съгласи се той. — Опитай.

После се обърна към Макилвейн и попита:

— Как се казва тоя тип?

— Максвел. Максвел Дювал — отговори Макилвейн.

Д'Анунцио погледна Калвин и му кимна.

Агентът огледа нервно колите и къщата, после вдигна рупора към устата си.

Но преди да успее да извика, вратата на къщата се отвори.

Никой не помръдна. Ченгетата стояха замръзнали по местата си, насочили пистолетите си напред. Очите им не мигваха, приковани във вратата. Тя се отвори по-широко.

Аги застина и се вторачи в нея. Устните ѝ мърдаха безмълвно.

„Света Богородице, Света Богородице, смили се над нас...“

Думите ѝ се струваха изненадващо ясни, въпреки лудото биене на сърцето ѝ и безумния страх.

Тежката дървена врата се отвори съвсем. И през нея излезе някакво чудовище.

Беше огромен мъж. Примигваше тъпо, а ръцете му висяха тежко отстрани. Пристъпи напред на масивните си като колони крака.

Вратата зад него се затвори. Той остана на мястото си и се вторачи в хората на улицата. Дребното му глупаво лице се изкриви, сякаш гигантът не можеше да разбере какви са всички тези хора и защо са дошли тук. После той отново пристъпи напред.

— Стой! — изкрещя някой.

Чу се и още един вик:

— Не мърдай!

Полицайте се надигнаха, опрели оръжията си на покривите на колите.

— Вдигни ръце над главата!

— Вдигни ръце веднага!

Гласът на Макилвейн завика нервно от колата пред Аги.

— Виждате ли? Направил го е! Никой не може да го спре. Той е луд, кълна се. Аз...

Аги гледаше мъжа пред къщата. До този момент мислеше, че все пак ѝ е останала никаква надежда, но сега изведнъж целият ѝ свят се срива. Застанала зад полицаите, загледана в огромното чудовище, тя усети как тялото ѝ се разкъсва от безмълвен вик, сякаш от сега нататък за нея нямаше да съществува друго, освен черна мъка.

Аги не издаде звук. Притисна корема си с ръка и се вторачи в гиганта.

Той гледаше към светлините, полицаите и насочените към него оръжия. Кимаше и се усмихваше.

После се залюля на мястото си и падна напред като посечено дърво.

Няколко секунди никой не помръдна. Не разбираха какво виждат. Аги също не разбираше. Продължаваше да гледа стъпалата и да клати глава.

Преди секунда мъжът стоеше там. Огромно, мощно същество, което оглеждаше безразлично полицаите и оръжията. А сега, миг по-късно, лежеше на стъпалата, отпуснал ръце настрани, а гърбът на ризата му бе прогизнал от гъста, тъмна кръв.

Аги го наблюдаваше объркано. Полицаите го гледаха, без да помръднат.

После вратата на къщата започна да се отваря пак. Бавно и малко по малко. Полицаите се напрегнаха и отново вдигнаха пистолетите си. Вратата се отвори по-широко. Аги прикова очи в нея.

Вратата се отвори докрай и в нощта излезе окървавен дребен мъж.

Отначало Аги не го позна. Долната част на лицето му представляваше кървава пихтия. Устата му приличаше на черна дупка, носът му бе смазан. Очите му гледаха замаяно през кървавата маска. Ризата и панталонът му бяха почервенели от кръв.

— Аиии?

Гласът му се понесе към нея. Дълбок и глух, сякаш излизаше от корема му.

— Аиии...

Той примигваше като слепец на светлината от прожекторите. Вдигна едната си ръка, сякаш искаше да провери какво има пред него. Другата му ръка висеше под странен ъгъл отстрани.

— Аиии... — извика той отново.

Агата протегна треперещите си ръце напред.

— Аиии...

— Нейтън? — извика тя диво. — Нейтън, тук съм!

— Аиии...

— Тук съм, Нейтън! О, Господи!

И пристъпи замаяно напред.

Внезапно около нея се чува викове. Ченгетата крещяха, а над всички се извисяваше дрезгавият бас на Д'Анунцио.

— Свалете оръжията! Свалете оръжията! За бога, тя е при него! Не стреляйте! Детето е с него!

После детективът грабна рупора от ръцете на Калвин и гласът му огласи уличката.

— Не стреляйте! Хлапето е с него! Свалете оръжията!

Ококорените очи на Аги погледнаха надолу и видяха малката фигурка до Нейтън. Детето стискаше окървавения му панталон и притискаше буза към крака му.

— Джеси? — прошепна Агата. — Джеси? — повтори тя и залитна напред. — Джеси?

Момиченцето примигна, отвори уста и се наведе напред.

— Мамо?

Агата се втурна между колите и полицаите.

— Джеси! — изкрещя тя.

Стиснала панталона на баща си с едната си ръка, дъщеря ѝ се протегна към нея с другата.

— Мамо!

Агата се хвърли към нея.

КАКВО СИ СПОМНЯШЕ КОНРАД

По-късно разпитваха Конрад за края на събитията. Д'Анунцио, седнал до болничното му легло с бележник в тлъстата си ръка, го попита няколко пъти:

— Как се случи? Какво точно направихте?

Същите въпроси му зададоха и детективите от прокуратурата, адвокатите и лекарите, които отначало искаха да преценят степента на нараняванията му, а после — просто да задоволят любопитството си. Дори Франк Сейпърстайн, негов стар приятел, лекарят, който го сглоби и върна към живота, го караше да си припомни онези последни моменти. Конрад се опита, но спомените се бяха изпарили. Болката и шокът ги бяха изтрили. Мозъкът му ги бе избутал някъде надълбоко.

— Това, което искам да знам, е — каза Сейпърстайн по-късно, — откъде в онзи момент намери сили да забучиш дръжката на метлата в бъбрека на гиганта?

— А това, което аз искам да знам, е — отвърна Конрад, като едва говореше с превързаната си челюст, — как успях да си спомня къде е бъбрекът.

Сейпърстайн се засмя.

— Е, когато човек завърши медицина...

Конрад кимна, като се мъчеше да не се усмихва. Нямаше какво повече да каже по въпроса. Беше забравил всичко.

Не всичко. Не абсолютно всичко. Имаше един момент, който помнеше и винаги щеше да помни.

Накрая, в стаята с Максвел, той вече не можеше да мисли. Просто не бе способен на това. Лежеше в безсъзнание на пода, където го бе хвърлило чудовището, и усещаше, че дъщеря му умира. Това бе нещо като антибременност — чувстваше, че нещо в корема му, нещо, което обичаше, бива убивано бавно и жестоко. И знаеше, че трябва да спре това. Болката бе завладяла цялото му тяло, но той се надигна отново.

Докосна дръжката от метлата случайно, докато се опитваше да стане, и я стисна здраво. Подпря се на здравата си ръка и се вдигна на скованите си крака. Стори му се, че отново ще падне, но мисълта за смъртта на дъщеря му го вдигна на крака. Стана, въпреки че физическата сила го бе напуснала.

Успя да се привлече през стаята, приведен напред. Ако Максвел се бе изправил в този момент, нямаше да може да го нападне. Но чудовището беше на колене, стиснало крака на Джесика с едната си ръка и се протягаше да я удуши с другата. Конрад просто падна върху него. Вдигна дръжката във въздуха като кинжал и я заби с хирургическа точност.

Максуел трябваше да падне бездиханен още тогава. Ударът би трябвало да го убие веднага. Но вместо това той се надигна от матрака като гигантска вълна. Конрад се изтърколи от него и хвана дъщеря си.

„... бебето ми... детенцето ми...“

Максуел беснееше над тях. Джесика вече не пицеше. Беше се сгушила на гърдите на баща си, гледаше и плачеше.

Максуел размаха ръце във въздуха, сякаш искаше да прогони нещото, което се бе забило в гърба му. Вдигна лице към тавана и изрева, от устата му потекоха пяна и слюнки. Конрад чу гадно хъркане. Максвел хриптеше от болка, докато вадеше дръжката на метлата от гърба си.

— Умирай! — прошепна Конрад.

Максуел трябваше да умре веднага. Нямаше начин да оцелее. Не и след като бе извадил дръжката. Конрад обви дъщеря си с ръка и я притисна до гърдите си.

„... бебето ми...“

Вторачи се в подивелия гигант и повтори:

— Умирай!

Но чудовището все още бе на крака. Метна дръжката на метлата към стената и изръмжа. После погледна окървавената фигура на матрака и малкото момиченце, свито в ръката ѝ. Поклати тъжно глава и се обърна. Бавно се отдалечи от тях и тръгна към вратата.

Конрад и Джесика лежаха на матрака и го гледаха. Видяха тъмната кръв, която се разля по ризата и панталона му. Максвел отвори вратата, наведе глава и излезе в коридора.

Конрад не знаеше как бе свалил лепенката от китките и глезените на дъщеря си. Нито пък помнеше как бе излязъл от стаята, а после и на улицата. Знаеше само, че трябва да се махне от тази стая и да отведе Джесика. Да намери Аги. Да, трябваше да намери жена си. Точно така.

Тя щеше да им помогне. Щеше да се погрижи за тях.

Той се запрепъва по коридора. Джесика се държеше за панталона му, а той галеше косата ѝ с окървавената си ръка и притискаше лицето ѝ към хълбока си. Внезапно се оказа пред къщата и навсякъде светеше. Ярки бели светлини и червени проблясващи лампи, които се сливаха с червените облаци пред очите му.

„Жена ми“ — помисли си Конрад, застанал на площадката.

И тогава започна да вика името ѝ, макар да не го съзнаваше. Знаеше само, че трябва да остане на крака, докато не намери Аги.

„... жена ми...“

— Тук съм, Нейтън!

„... жена ми...“

— Мамо!

Нейтън затвори очи и поклати глава. Светът около него се завъртя.

„... трябва...“

Трябваше да остане на крака. Точно така. Той отвори очи и се вторачи в светлините. Погледна надолу и видя тялото на Максвел на стъпалата. Тялото на Максвел и...

„... жена ми...“

Аги. Аги тичаше към тях с протегнати ръце. Тогава детето, малкото му момиченце, се затича надолу по стълбите, покрай трупа на мъртвия гигант, и падна в прегръдките на майка си. Аги коленичи, обви ръце около нея и я притисна към гърдите си.

Конрад се залюля на площадката и бавно кимна.

„... жена ми... бебето ми... жена ми...“

Тогава всичко свърши. Разбра, че може да си почине.

И се отпусна в тъмнината... но не падна. Тялото му не се удари в земята. Някакви хора го хванаха и закрепяха в ухото му.

— Няма страшно. Дръж се, приятел. Ще се оправяш.

... мъж... дебел, вонящ мъж...

Дрезгавият бас на дебелия мъж избумтя в ухото му.

— Ще се справиш, приятел. Всичко ще е наред. Дръж се.

Това беше моментът, който Конрад си спомняше. Тъкмо когато започваше да потъва в мрака около себе си, настъпи кристално ясен момент, в който разбра...

Видя всичко: полицаите, които тичаха към него, светлините, мъртвеца на стълбите, жена си, прегърнала Джеси на тротоара. И си помисли: „Ще живея“.

С напълно ясно съзнание си каза: „Ще доживея да видя внуците си“.

КРАЯТ

— Татко ще се оправи ли?

— Надявам се — отговори мама. Плачеше. — Мисля, че ще се оправи, сладурче.

Бяха завели татко в болницата с линейка. Джеси също трябваше да отиде там, но щеше да е с мама. Агата я държеше за ръка, докато вървяха по улицата. На отсрещната страна на улицата чакаше стара тъмносиня кола, която щеше да ги откара до болницата.

Джесика се чувстваше странно замаяна. Коремът я болеше, а краката ѝ бяха студени и изтръпнали. Искаше ѝ се да не ходи в болницата. Искаше да се прибере у дома и да си легне.

— Доктор Сейпърстайн в болницата ли ще е? — попита тя.

— Да — отговори майка ѝ и изтри очите си.

— Той никога не дава близалки.

Въпреки сълзите си мама се засмя.

— По-късно ще ти купя близалка, миличка. Обещавам.

Докато вървяха, Джесика видя как един полицаи отива до тъмносинята кола. Отвори вратата и една жена излезе навън. Беше много красива. Приличаше на принцеса. Но косата ѝ беше мръсна. Принцесата носеше една от роклите на майка ѝ — онази старата, на цветята. Не ѝ прилягаше много добре — жената бе прекалено висока и слаба.

Полицаят държеше жената за ръка. Поведе я към една от патрулните коли. Помогна ѝ да се настани на задната седалка и затвори вратата. После полицаят седна зад волана.

Жената се обърна и погледна през прозореца. Гледаше право в майката на Джесика. После вдигна ръка и я притисна до стъклото.

Агата спря, също вдигна ръка и махна в отговор. После, точно преди колата да потегли, принцесата погледна Джесика. Погледът ѝ беше тъжен, но нежен. С такъв поглед Джесика понякога гледаше къщичката за кукли на Габи или котето на Лорън — неща, които желаше силно, но не можеше да има.

После полицейската кола потегли, зави зад ъгъла и красивата жена изчезна.

— Коя беше тази жена, мамо? — попита Джесика.

Мама поклати глава.

— Една от пациентките на татко.

Джесика беше наясно с пациентите на татко.

— Тя тъжна ли е?

— Да, тъжна е.

— Но татко ще ѝ помогне?

— Не знам. Но, разбира се, ще опита.

Джесика се замисли. Пак тръгнаха към колата.

— Татко се пребори с лошия — каза тя най-после.

— Знам — отговори майка ѝ.

Гласът ѝ прозвуча странно. Агата пак плачеше.

— Лошият беше гигант — каза Джеси.

— Да, права си. Почти гигант.

— Татко уби ли го?

— Да, сладурче.

— Защото така трябваше.

— Да.

Стигнаха до колата. Майката на Джесика спря и се огледа.

— Татко е най-силният човек на света, нали?

Агата се засмя.

— Не знам — отговори тя, после махна с ръка, кимна и пак се засмя. — Сигурно е най-силният.

Джесика се огледа. Повечето от колите по улицата вече тръгваха — завиваха зад ъгъла и изчезваха. Светлините на някои още се въртяха.

— Защо не тръгваме? — попита Джесика.

— Трябва да изчакаме детектива — отговори майка ѝ и го посочи. — Той ще ни закара.

— Онзи дебелият ли?

— Шшт, сладурче. Да.

Джесика загледа дебелия детектив. Той стоеше до една от патрулните коли, но след секунда тръгна към тях.

— Здравсти — наведе се той към Джесика.

Тя се притисна в крака на майка си. Дебелият детектив се усмихна и погледна Агата.

— Е... — каза той.

— Благодаря ви — започна Аги, но не можа да продължи, а наведе глава и заплака.

Усмивката на дебелия стана още по-широка.

— Няма нищо, няма нищо — каза той.

Близката патрулна кола даде на заден ход и спря точно пред Джесика. Тя ококори очи.

— Мамо!

Момиченцето се притисна още по-плътно към крака на майка си и се взря в прозореца на полицейската кола. Зад него седеше Спорт и гледаше право в нея.

— Какво? — попита Агата.

— Виж, мамо, това е лошият.

— О... — отвърна майка й, — няма проблеми. Сега той отива в затвора. Не може да ти направи нищо. Хайде да вървим.

Тя се опита да побутне Джесика към тъмносинята кола, но момиченцето се възпротиви и вдигна очи към дебелия детектив.

— Той нареждаше на всички какво да правят — каза Джесика.

Дебелият детектив наклони глава, после се обърна и се ухили на лошия.

— Това е много интересно — изръмжа той. — Ние с теб ще си поговорим надълго за това, нали?

— Добре — отговори Джесика несигурно.

— Хайде, миличка — повтори майка й. — Качвай се в колата. Отиваме да видим татко.

Майка й отвори вратата на колата, но Джесика остана на мястото си. Стоеше неподвижно, вторачена в лицето на лошия човек.

Той се обърна към нея. Изкриви уста и изсумтя.

Малкото момиченце поклати глава.

— Предупредих те — каза Джесика. — Казах ти, че татко ще дойде.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.